

Cena Společnosti Agathy Christie 2024 / 26. ročník

Obsah

Bláznivý autostop	2
Holka z hodinového hotelu	8
Hranice možností.....	14
Jaroušek	22
Chico a Dámský klub.....	30
Krvavé rukavice.....	38
Posedlý	48
Poslední zastávka Dešenice	51
Přiznání k vraždě.....	57
Praprapnučka	65
Řopík.....	70
Richard	77
Rozsudek	84
Sestup do Pekelné propasti	93
Štědrý večer Hercula Poirota	101
Vůně přátelství.....	110

Dokument obsahuje povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2024.

*K dispozici máte **6 bodů**, které můžete libovolným způsobem rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce.*

*Své hlasování můžete posílat na e-mail hlasovani@agatha.cz do **soboty 28. září 2024**.*

U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.

Děkujeme za váš čas věnovaný hodnocení povídek.

Bláznivý autostop

Půjdu na stopa, pojedu sama, když Míša nemůže, jsem hrdinka, ničeho se nebojím a nic se mi nemůže stát. To jsem si v duchu říkala, když jsem se v metru prodírala hustým davem proudícím sem a tam. Lidé mi připomínali mravence bezúčelně pobíhající z místa na místo, ale bylo to jenom zdání, stejně jako u mravenců měl každý jejich pohyb význam, směřoval k dosažení určitého cíle. I já jsem se prodírala davem proto, abych se co nejrychleji dostala na výpadovku vedoucí z Prahy.

To se mi nakonec podařilo, stála jsem na silnici a mávala na projíždějící auta. Byl to úžasný pocit. Připadala jsem si tak samostatně a dospěle, vůbec jsem neměla strach. Cítila jsem jen takové příjemné šimrání v břiše a zvědavě jsem čekala na toho, kdo mi zastaví. První šťastlivec, kterému se dostalo té cti mě svézt, byla mladá ustaraná maminka s dvěma ušmudlanými holčičkami ládujícími se čokoládou. Ty holčičky pořád něco vykřikovaly a jejich slova odnášel vítr proudící dovnitř pootevřeným okýnkem. Svezla jsem se s nimi jenom kousek, ale to nevadilo, den byl ještě mladý a já jsem pevně věřila, že si stopnu někoho lepšího.

Na svůj vysněný stop jsem si musela počkat docela dlouho, auta frčela kolem mě a jejich nevšímaví řidiči mě neráčili vzít na vědomí. Ale dočkala jsem se, u mých nohou zastavil naleštěný bourák připomínající černého brouka, z jehož útrob se vysoukal sympatický postarší gentleman, tak trochu ze staré školy, a otevřel mi dvířka. Nastoupila jsem jako královna, se vztyčenou hlavou a milostivým úsměvem oblažujícím svého pozemského služebníka. „Tak kam to bude, krásná slečno? Rád vás svezu třeba až na kraj světa,“ zahlaholil nadšeně a olízl se jako mlsný kocour před miskou sladké smetany.

Jak říkám, mluvil trochu staromódně, ale mně to nevadilo, spíš naopak. Takový postarší chlápek je solidnost sama a nic mi od něho nehrozí. Určitě se na mě nevrhne za prvním rohem, to určitě ne, spíš mě odveze, kam budu chtít. A tak jsem řekla jméno vesnice, do které jsem se potřebovala dostat a on jen kývl hlavou na znamení souhlasu. Moje teorie začala fungovat i v praxi a já si pomyslela, že mám zrkátka dneska kliku.

Nastoupila jsem a rozfrčeli jsme se s větrem o závod. Kdyby mě tak viděla máma, ta by koukala, myslela jsem si a dokonale si užívala slastný pocit z rychlé jízdy. Na tátu jsem radši vůbec nepomyslela, protože ten, kdyby se dozvěděl, že jezdím stopem, roztrhal by mě na kusy. Teda při nejhorším, při nejlepším by mně zakázal až do smrti vycházet z domu. Je totiž policajt, teda vyšetřovatel, pracuje na vraždách, a ty svoje vrahouny vidí všude, nejspíš i v ledniče. A ještě si myslí, že číhají hlavně na mě, aby mě mohli odkráglovat, tak je to. Ta jeho práce mu tak trochu leze na mozek, ale my s mámou děláme jako by nic, je to tak lepší.

Máma mi stopa toleruje, i když se skřípěním zubů, to je jasné jako facka. Myslí si totiž, že stopem jezdím jen výjimečně, a v doprovodu Míši. To, že bych mohla jet sama, ji nenapadne ani ve snu. Míša žije jen s mámou a ta je taky u policie.

Co tam přesně dělá netuším, ale myslím, že se s mým tátou zná. No a Míšina máma má o Míšu strach, podobně jako táta o mě, ale vyřešila to po svém. Přihlásila ji na kurz sebeobranu, a tak teď Míša ovládá všechny možné chvaty, kterými se dá každý útočník vyřadit z provozu. No vážně, dokáže přeprat chlapa mnohem silnějšího, než je sama. Ukazovala mně to, chytila mě za nohy, přehodila si mě přes záda a praštila se mnou o zem. Byla jsem kvůli tomu pak na ni pěkně dlouho naštvaná.

Snažila se mě taky nějaké ty chvaty naučit, ale nešlo to. Řekla, že jsem beznadějný případ, naprosté dřevo a kdybych se, nedej bože, dostala do spárů nějakého zločince, může si se mnou v klidu dělat co bude chtít. „Tobě Simčo, nezbyvá nic jiného, než ho kopnout mezi nohy a pak utéct. I když to je asi taky na kočku, protože seš pomalá jako želva. Tak nos aspoň u sebe pepřovej sprej,“ řekla mi Míša a mávla nad mojí neschopností rukou. „Jo a taky nezapomeň hodně křičet, třeba ti někdo pomůže,“ dodala ještě, ale nejspíš to řekla, jen aby řeč nestála. Trochu jsem se styděla, ale pak jsem to hodila za hlavu. Mám přece úplně jiné schopnosti, tak co.

Dnes jsem ty svoje schopnosti dokonale uplatnila, to by musel vidět každý, kdo by to vidět chtěl. Rozhodla jsem se jet stopem sama a podařilo se, za chvíli budu tam, kam mám namířeno. Začaly prázdniny, ukončila jsem základku s vysvědčením se samými jedničkami, jen s dvojkou z matematiky a tělocviku, ale to se nepočítá. V září mi bude šestnáct, dostala jsem se na zdravotku a svět mi leží u nohou. Mám nové květované šaty, lehounké jako pírko, dlouhé rozpuštěné, a to, že neovládám sebeobranu je mi úplně fuk. Jedu k babičce, kde strávím půlku prázdnin a zítra za mnou přijede Míša. Pojede autobusem, protože ona, i když ovládá ty svoje chvaty, by sama stopem nejela. Musela jsem se tomu v duchu zasmát, svět je tak báječné dokonalé místo pro život.

„Jak se jmenujete, slečno?“, vytrhla mě ze zamyšlení otázka mého spolujezdce. „Katka Jindrová,“ vyhrkla jsem bez přemýšlení a doufala, že mi tato malá lež bude odpuštěna. Doopravdy se jmenuji Simona Ryšavá, a to je hrozný jméno, to musí každý uznat. Katka Jindrová zní o moc líp, zvlášť, když si zrovna hrajete na královnu a Kateřina je jméno, které se dávalo královnám: *Kateřina Veliká a také tři Kateřiny, manželky Jindřicha VIII.*, mluví za všechno. I když ty Jindřichovy manželky nedopadly nejlíp, přežila ho jen ta poslední. S tou první se rozvedl a té druhé dal setnout hlavu, a to byla stejně stará jako já. Brr, žádný lidumil to nebyl ten Jindřich VIII. Já se teda o historii nijak zvlášť nezajímám, ale toto období anglických dějin se mi líbí. A pak mám hrozně ráda detektivky od Agathy Christie, přímo je zbožňuji a nejraději je čtu ve škole pod lavicí, tak je to totiž nejnapínavější. Třeba *Deset malých černoušků* jsem přečetla snad desetkrát.

„Já se jmenuju Pepa,“ řekl z ničeho nic můj dobrodinec a já jsem se poněkud zarazila. Hodilo by se k němu úplně jiné jméno, třeba Leopold, Ladislav, nebo aspoň Karel, když vypadá jako by vypadl z filmu pro pamětníky. Jméno Pepa je dobré tak akorát pro nějakého otrapu poflakuujícího se bezcíleně pražskými ulicemi, který nakupuje za pět prstů. No co, za své jméno nikdo nemůže, a on

asi nemá dost fantazie jako já, aby si vymyslel nějaké lepší. Hlavně, že mě zaveze, kam potřebuji a nemá zbytečné řeči.

Jenže v tom jsem se poněkud spetla, myslím v těch řečech, protože se najednou začal vyptávat: „To se nebojíte, slečno Kateřino, cestovat takhle sama samotinká? A co rodiče, ti vám dovolí jezdit stopem? Může to být nebezpečné, někteří muži by vám mohli ublížit.“ Tak přesně tyhle řeči nesnáším, hned se naježím jako kočka, kterou začnete hladit proti srsti. Sice mně vyká, říká mi slečno a chová se ke mně jako k dospělé, ale ty hloupé řeči si mohl odpustit, bez těch bych se klidně obešla. Zamumlala jsem něco neurčitého a tvářila se trochu našťavaně, aby pochopil, že to přehnal. A on to naštěstí fakt pochopil a dal pokoj.

Chvíli jsme jeli mlčky, ale pak se osmělil, pochválil mi šaty a řekl, že mám krásné vlasy. Tak to byla jiná, takové komplimenty si ráda poslechnu.

Spokojeně jsem si předla, protože to nebylo žádné hlazení proti srsti, ale pěkně jemnoučké, příjemné hlazení, tak, jak se mi to líbí. Ještě se zeptal, co studuji, a to mě taky potěšilo. Myslel si, že jsem starší, než ve skutečnosti jsem. Řekla jsem, že chodím na zdravotní, druhá lež, ale ještě nevinnější než ta první. Komu sejde na tom, jestli už na zdravotní chodím, nebo budu chodit po prázdninách, z toho se rozhodně nestřílí. Měla jsem na jazyku taky pár otázek, které bych mu ráda položila, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Nechtěla jsem působit dotěrně a příliš vyzvídat.

Zastavil u jedné restaurace na kraji malého městečka. Řekl, že je trochu unavený a potřebuje si dát kávu. Já jsem byla ráda, protože jsem si mohla odskočit na toaletu. Trochu jsem se opláchla, postříkala se jemnou kolínskou, přepudrovala si nos a učesala vlasy. Hned jsem se cítila o moc líp. Den byl docela horký a slunce mělo grády. Ne, že by mně to nějak zvlášť vadilo, já mám teplo ráda, ale trochu se osvěžit není na škodu.

Sedla jsem si ke stolku a rozhlédla se po místnosti. Restaurace působila útulně a hlavně čistě, žádné umaštěné ubrusy a zakouřený vzduch, který se dá krájet. Pepa již stihl objednat, měl před sebou šálek kávy a já sklenici džusu. Sice se mě nezeptal, ale džus mám ráda a v tom horku mi vyloženě bodne. Trochu jsem si usrkla a zarazila se, ucítila jsem totiž alkohol. Pepa se usmál a řekl: „Je to vodka s džusem, to vám bude určitě chutnat, Kateřino,“ a sám začal usrkávat kávu. „Horká, ale dobrá, to mě určitě postaví na nohy. Ale napřed si odskočím, jestli dovolíte.“ Milostivě jsem kývla hlavou, a on se zvedl a odkráčel. Jeho škrobené vyjadřování mi začalo pomalu, ale jistě lézt na nervy. Už se mi nezdál tak sympatický jako na začátku. Něco mi na něm nesedělo, najednou mi připadal slizký jako had. Nepříjemné pocity jsem ale odehnala a raději se soustředila na to, co musím udělat.

Já totiž nemůžu pít alkohol, ne, že by mně nechutnal, ale беру prášky na alergie a ty, spolu s alkoholem by nadělaly v mém těle pěknou paseku. Už jsem to jednou zažila, vypila jsem malou skleničku vína a celá jsem otekla. Navíc mi pak bylo hrozně špatně. Už bych to podruhé zažít nechtěla, tak jsem vytáhla z kabelky plastovou flašku se zbytkem vody a nenápadně do ní nalila obsah sklenice. Stihla jsem to jen tak tak, Pepa už se vracel, ale naštěstí si ničeho

nevšiml. Naopak, byl rád, že už jsem džus s vodkou vypila. Pak zaplatil a nasedli jsme znovu do auta.

Už jsem se nemohla dočkat, až budu u babičky. Je moc hodná, a když přijedu, pořád mě obskakuje a nejraději by mně snesla modré z nebe. A taky jsem se těšila na Libora, vysokého modrookého blondáka, který po mně už loni pokukoval. Je pravda, že to zůstalo jen u toho pokukování, ale letos už by se třeba mohl osmělit a tím pádem se dostaneme někam dál. Ve svých představách jsem viděla, jak se s Míšou producujeme po místní plovárně a všichni jsou z nás úplně pať. A nejvíc Libor, to je jasné, ten se div neplazí u mých nohou. Tyto slastné představy mě ukolébaly, zavřela jsem oči a podřimovala.

Autobusem trvá cesta k babičce asi dvě hodiny, ale autobus zastavuje u každé meze, autem to bude určitě kratší. Když jsem zjistila, že jsme zastavili, myslela jsem si v první chvíli, že už jsme na místě. Otevřela jsem oči a nechápavě se rozhlížela kolem. Byli jsme uprostřed lesa, nikde nikdo, jen my dva a auto připomínající černého brouka se splihlými krovkami. Rázem mě zaplavila obrovská vlna strachu, která se přeze mě bez varování přelila a úplně mě ochromila.

A pak se to stalo, Pepa se na mě vrhl, roztrhl mi šaty, jednou rukou mi ucpal pusku a druhou mi začal stahovat kalhotky. To, co jsem v té chvíli prožívala, se nedá popsat. V duchu jsem se připravovala na svůj neodvratný konec. Jenže pak mi něco přecvaklo v hlavě a já jsem pochopila, že se musím bránit, nemůžu se vzdát jen tak bez boje. Můj mozek začal horečně pracovat a vyhodnocovat situaci. Vzpomněla jsem si na Míšu a její rady. Pepřový sprej jsem u sebe neměla, ale ten by mi teď byl stejně na kočku. Přestala jsem se zmítat a strnula v nehybné poloze. To Pepu povzbudilo a oslabilo jeho pozornost. Využila jsem momentu překvapení a vši silou jsem ho kolenem kopla mezi nohy. Zkroutil se bolestí, já jsem na nic nečekala, otevřela dveře od auta a začala utíkat pryč jako zběsilá.

A křičela jsem, zoufale volala o pomoc, i když jsem podvědomě tušila, že moje šance na záchranu jsou nejspíš nulové. Ten šílenec mě dožene a pak... určitě mě zabije a znásilní a nebo možná naopak. Rozhodně nemělo smysl přemýšlet o tom, která z těch dvou možností je horší. Letěla jsem lesem jako raketa vystřelená na oběžnou dráhu a neodvažovala jsem se ohlédnout za sebe. Žádné zvuky jsem neslyšela, protože můj řev nic takového neumožňoval.

Škoda, že mě teď nevidí Míša, to by o mně nemohla říkat, že jsem pomalá jako želva, nebo naše tělocvikářka, ta by mi hned z fleku mohla dát z tělaku výbornou, myslela jsem si zcela nepatřičně a hnala se dál. Najednou jsem před sebou uviděla stát nějakého velkého muže a malou ženu, za to s obrovským břichem. Ti dva na mě zírali s otevřenou pusou a já jsem přestala křičet, jako když utne. Chtěla jsem před nimi zabrzdit, to se ale nepodařilo, a tak jsem nabourala do té malé ženy, která ztratila rovnováhu a s heknutím spadla na zem. Já jsem se překulila na ni a už jsme se obě válely v trávě. Ten neznámý muž si kupodivu, i po tom všem co právě uviděl, dokázal zachovat chladnou hlavu. Zvedl nás ze země a zatřepal se mnou. „Co se děje? Proč tak křičíš? Stalo

se ti něco?“, zeptal se a já jen mávla rukou za sebe. Pak jsem se začala třást jako osika a usedavě brečet. „Je v šoku, postarej se o ni, já se jdu podívat do lesa,“ řekl ten neznámý a zmizel mezi stromy.

Drobná žena mě přitiskla k sobě, hladila mě po vlasech a snažila se mě uklidnit. „Tam, je tam chlap, chtěl mě ...“, vypravila jsem ze sebe mezi vzlyky. „Neboj se, už ti nikdo neublíží, Vašek dělá závodně karate, je silný jako býk,“ přerušila mě a přitiskla mi hlavu k svému velkému břichu. Uklidnilo mě to, v tom břichu jsem cítila život, něco se tam převalovalo. Pomalu ale jistě jsem se začínala vracet do reality a vnímat svět okolo. Přestala jsem brečet a přerývaně jsem v několika větách odvyprávěla co se stalo.

„Já se jmenuji Petra, klidně mi tykej a už se ničeho neboj, všechno bude v pořádku,“ uklidňovala mě ta těhotná žena a já jsem si uvědomila, jak je hodná a milá. „Doufám, že jsem vám, teda tobě, nějak neublížila, to bych nerada,“ řekla jsem a s obavou jsem pohlédla na její obří břicho. „Kdepak, jsem v pořádku, ale musíme najít Vaška,“ vzala mě za ruku a vydaly jsme se do lesa. Uslyšely jsme před sebou nějaké těžko definovatelné zvuky, které nám určily směr. Během chvilky jsme dorazily na místo, Pepa ležel tváří k zemi s rukama za zády a Vašek na něm klečel. Kdyby se přestali hýbat, vypadali by jako socha vítěze a poraženého. Mrzelo mě, že u sebe nemám foťák, abych si je mohla zvěčnit na památku a ukázat je Míši.

Nebyl ale čas nechat se unášet takovými hloupými představami. Události dostaly rychlý spád a já jsem se musela přizpůsobit. Na místo se dostavila policie, kterou Petra zavolala ze svého mobilu a Pepu odvezla s želízkama na rukou. Když auto odjíždělo, vrhal na mě přes sklo zoufalé pohledy, jako by se dovolával mojí podpory. Ze solidního postaršího elegána se proměnil ve vystrašeného králíka pronásledovaného krvelačnou liškou.

Na místo dorazila i sanitka, kterou jsem měla odjet na vyšetření do nemocnice. Jenomže se všechno zamotalo jako v nějaké bláznivé grotesce. Choulila jsem se do Petřina svetru, který mi půjčila, abych mohla aspoň částečně zamaskovat cáry roztrhaných šatů, když se náhle Petra chytla za břicho a zakvílela bolestí. Uprostřed lesa to na ni přišlo a ona začala rodit. Naštěstí na to nebyla sama, měla k dispozici sanitku plnou zdravotníků. Stejně jsem ten její náhlý porod asi zavinila já, když jsem ji shodila na zem. Jak jsem si jen na chvíli mohla myslet, že mám kliku, kdepak, přitahuji k sobě maléry, a ještě do nich zatáhnu ty, co mně pomáhají.

Sanitáci na nic nečekali, naložili Petru i Vaška a odfrčeli do nejbližší porodnice, tak tak jsem jim stačila zamávat. Petra se na rozdíl od Pepy, snažila tvářit statečně a povzbudivě se na mě usmála. Pak přijelo další auto, v kterém byla mladá policejní psychologka a ta se mě ujala. Na policejní stanici mě prohlédl doktor a pak jsem musela vyprávět o všem, co se stalo. Ta policejní psychologka se ode mě nehnula ani na krok a já jsem jí za to byla moc vděčná. Vůbec se ke mně všichni chovali moc hezky a mně teprve teď pořádně došlo v jakém jsem byla nebezpečí.

Dozvěděla jsem se, že jsem měla co do činění s nebezpečným kriminálníkem Josefem Buřilem, který si v minulosti odseděl za znásilnění nezletilé dívky tři

roky. Zachránilo mě hlavně to, že jsem nepila tu vodku s džusem, byla v ní spousta uspávacích prášků. Josef Buřil totiž svoji nebohou oběť uspal a po činu zmizel jako pára nad hrncem, samozřejmě v ukradeném autě. Naskočila mi husí kůže a v duchu jsem přísahala, že už stopem nikdy nepojedu, ani s Míšou. Musela jsem podepsat protokol a v podstatě jsem mohla odejít. Tak jsem ještě rychle zavolala Vaškovi na číslo, které mi dala ta sympatická psycholožka. Moc jsem mu chtěla za všechno poděkovat. Vašek mě ale příliš nevnímal.

„Máme holku, rozumíš holku, já jsem si myslel, že to bude kluk. Je tak krásná, už jsem ji viděl, nevím, jaké jí dáme jméno, měl to být Vašek,“ blábolil nesouvisle a já jsem si představovala, jak musí být šťastný. „Můžete jí dát jméno Kateřina, to je jméno pro královny,“ řekla jsem mu a on mně děkoval, jako bych zachránila život já jemu, a ne on mně. Zavěsila jsem a rozesmála se na celé kolo. Můj smích byl sice trochu hysterický, ale v té chvíli mi pomohl zbavit se nahromaděného napětí.

K babičce jsem se v poklidu dopravila autobusem a dělala jakoby nic. Druhý den dorazila Míša a já jsem jí všechno vyprávěla. Koukala na mě jako z jara a nechápavě kroutila hlavou. „Tak já jsem tě zachránila, kdybys mý rady neposlechla, mohlo být po tobě,“ řekla Míša, já jsem se zase tak hystericky rozesmála a vůbec jsem v sobě nenašla sílu jí ty její nesmysly vyvracet.

Pak ještě zbývalo nějak zařídit, aby se o tom všem nedozvěděli moji drazí rodičové. Míša zavolala svojí mámě a té se podařilo všechno nějak ututlat. Jak to tehdy dokázala, to vážně netuším. No, a to je celé, jen bych ještě mohla dodat, že Libor si mě o prázdninách ani nevšiml a zamiloval se do Míši, ostatně vydrželo jim to až doteď. To abych neměla náhodou víc štěstí, než si zasloužím.

Holka z hodinového hotelu

Jmenuji se Sára a jsem recepční. Docela běžné povolání, já vím. Ale náš hotel tak úplně běžný není. Je to azyl pro milence, poeticky ho tady nazýváme utajené hnízdečko lásky. No, prostě je to hodinový hotel. Nepředstavujte si ovšem žádné doupe neřesti a naše klienty jako prostopášné milovníky. Mám zkušenost i z jiných hotelů, a tak mohu říct, že tenhle náš hodinový se klientelou nijak zvlášť nevymyká. Naší výhodou je, že nechceme po klientech jména a doklady a dopřáváme jim diskrétní soukromí.

Není tedy divu, že nás vyhledávají milenci všeho typu včetně veřejně známých osobností. Právě do této skupiny patřil i muž, který k nám přišel dnes v pět hodin odpoledne. Nebyl u nás poprvé, doprovázely ho vždycky štíhlé blondýnky. S jednou se tu objevoval v poslední době pravidelně, asi vážnější známost. Ale ta dnešní byla bruneta. Zaujalo mě to v porovnání s těmi předchozími, no, člověk se tady pozorování nevyhne, co taky celou dobu za pultem dělat, že. Ovšem nějak mi byla povědomá, jen jsem si nemohla vzpomenout odkud. Celebriták vyplnil do knihy návštěv přezdívky za oba, zaplatil jako obvykle za dvě hodiny v našem nejluxusnějším apartmá se šampaňským a drobným občerstvením na pokoji.

Asi deset minut po nich přišel další náš pravidelný klient – jako vždy se svou manželkou. Jednou se svěřili, že bydlí v malém bytě se dvěma adolescenty a tyhle jejich návštěvy u nás jim dopřávají kýžené soukromí. Měli rezervaci na pokoj číslo tři s vířivkou také na své obvyklé dvě hodiny.

Když odešli po schodech nahoru, podívala jsem se do rezervačního systému. Ještě jsme měli zamluvené dva pokoje, takže budou obsazené dvě třetiny hotelu. To je dobré, i když pak má Anastázie, naše pokojská, plné ruce práce. Uvařila jsem si kávu a než mi stačila vychladnout, dorazil muž ověšený dvěma rozvernými holčinama. Všichni tři byli v náladě. Nikdy dřív jsem tu jeho ani ty dvě dvacítky neviděla. Zapsal se jako Don Juan a zaplatil hotově, neklamná známka toho, že po sobě nechce zanechat žádné stopy, ani ty digitální. Rozjuchaná trojka zaplula do Červeného pokoje, na opačném konci chodby, než relaxovala manželská dvojice. A to už se mi o recepční pult opírala sebevědomá atraktivní žena business typu, tak třicet až pětatřicet let max, která si ode mě proti úhradě kartou vzala klíče od Tajemné komnaty na hodinu s tím, že její milenec má trochu zpoždění, ale že dorazí tak do deseti minut. Měla chuť modelky a až jsem se divila, že se na těch vysokých kovových jehlách nepřizabije. Ale holt některé ženy, na rozdíl ode mě, v tom umí chodit. Tak jinak by se ani takové lodičky nevyráběly a neprodávaly, že jo?

Byla jsem docela zvědavá, kdo téhle modelkomanažerce dorazí do páru. Trochu jsem byla zklamaná, protože on byl její pravý opak. Nenápadný chlápek typu daňový účetní. Při komunikaci se mnou se zakoktával a orosilo se mu čelo. Když se dozvěděl číslo pokoje, požádal mě ještě o úschovu své aktovky v trezoru. Převzala jsem ji a před ním vložila do trezoru, co máme ve zdi recepcie. A uzamkla. Úplně jsem si představovala, co tam je za cennosti – účetní

uzávěrky a pytlík s větrovními bonbóny. To mě napadlo proto, že cumlal zrovna mátový bonbón. Modelkomanažerka si asi potrpěla na svěží dech.

Když odešel do Tajemné komnaty i „účetní“, šla jsem na obchůzku hotelu, zda není někde nějaký problém. Všude byl klid, tedy alespoň na chodbách. Dveře máme z pochopitelných důvodů protihlukové a co se děje za nimi, za nimi i zůstává.

Zastavila jsem se u Anastázie, chvíli jsme pokecaly, má novou známost, tak se chtěla vypovídat. Než jsem se vrátila do přízemí, řekla jsem jí, že bude potřeba uklidit za hodinu čtyři pokoje, nejdřív to luxusní apartmá, na které jsme pak měli na večer už online zaplacenou rezervaci.

Celá obchůzka i se zastávkou u Anastázie mi zabrala necelou půlhodinu. Na počítači jsem zkontrolovala příchozí poštu a nové rezervace. Chvíli nato se u pultu objevil „účetní“, vypadal trochu ve stresu, a žádal zpátky svou aktovku. Čas jejich pobytu ještě nevypršel, ale neptala jsem se, co se stalo. Vyndala jsem mu tašku z trezoru. Chvatně ji otevřel a zaúpěl. „Toho jsem se bál!“ na čele mu vyskákaly krůpěje potu a vypadal, že omdlí. Rychle jsem mu přisunula židli: „Co se stalo?“ „Nejsou tady,“ zamumlal zdrceně. „Kdo?“ „Co,“ opravil mě netrpělivě: „měl jsem v aktovce důležité dokumenty s označením tajné. A teď jsou pryč!“ „Vždyť taška byla v zamčeném trezoru!“ ohradila jsem se rázně. „Jsou pryč,“ opakoval důrazně. Na potvrzení svých slov mi ukázal vnitřek aktovky. Byla prázdná – až na otevřený sáček s větrovními bonbóny. „Z té tašky se nemohlo nic ztratit. Vždyť byla v trezoru!“ „Ty dokumenty zmizely,“ trval na svém hubený muž a čelo se mu potilo teď ještě o poznání víc. „Musíme zavolat policii!!“

To znělo vážně. Podniky jako je ten náš, rozhodně nechtějí, aby jim práh překročili uniformovaní strážci zákona. Tedy ne, že bychom tu činili něco protiprávního, to rozhodně ne. Účty, daně, vše máme v pořádku. Žádné drogy, prostituce, podsvětí. Náš problém je někde jinde. Naši klienti sem chodí v utajení, hledají a nachází tu soukromí... A to je to, co policie z povahy svého úřadu nerespektuje. Naším klientům by se velmi nelíbilo, kdyby se museli legitimovat. To všechno jsem věděla, to všechno mi běželo hlavou. „Mohu zavolat soukromého detektiva. Pro případ potřeby máme s jednou agenturou kontrakt a může tu být do čtvrt hodiny.“

„Účetní“ krátce uvažoval, na tváři jsem mu však četla, že není v zásadě proti. Zřejmě svůj případ také nechtěl hned svěřovat do rukou policie. Nevím, jaké měl vysvětlení pro otázku, která byla nasnadě a musela padnout jako první – proč si bral tajné státní dokumenty do hodinového hotelu. Taky by se mi taková věc nechtěla řešit s policií. Takže mě nepřekvapilo, když souhlasil: „Dobře, zavolejte toho detektiva. Doufám ale, že je dobrý.“ „Špička ve svém oboru,“ ujistila jsem ho a vytočila číslo na naše soukromé očko.

Do čtvrt hodiny dorazil osobně šéf agentury Inkognito investigativní Karel Hexa. To už jsem u recepčního pultu měla i „modelkomanažerku“ a „celebritáka“ s jeho brunetou. Dalo mi práci je přesvědčit, že musí zůstat, ale nakonec se všichni podvolili. Přišlo mi, že „účetní“ nějak dlouze hleděl na naši

celebritu, asi to byl fanoušek jeho sitcomů, na což na první pohled nevypadal, ale to ani na někoho, kdo má, tedy měl, v aktovce tajné dokumenty.

Karel Hexa se choval jako vyšetřovatelé ze seriálů (anebo ty scénáře vycházejí z reality, napadlo mě dodatečně). Požádal mě o jednu místnost, kde si bude moct promluvit s jednotlivými klienty. Jako svědka rozhovorů tam chtěl mít mě, Anastázie měla zatím dohlížet na ostatní, kteří se posadili u recepcy. Aby se mohla co nejdřív ujmout úklidu pokojů, zavolala jsem do práce posilu, svou kolegyni Barboru, aby přišla o dvě hodiny dřív.

Když jsme si do místnosti pozvali prvního člověka, samozřejmě „účetního“, tak u recepcy už seděli všichni přítomní hosté.

„Nejprve se chci zeptat,“ zahájil výslech Hexa, který měl mimochodem krásné oříškovohnědé oči a voněl nevтіravým parfémem, ze kterého se mi málem zamotala hlava: „jestli můžete nějak dokázat, že jste v té aktovce opravdu měl něco, co se vám ztratilo.“ „Něco?!“ záúpěl účetní. „Pane, já tam měl složku dokumentů s označením tajné!“ „A můžete to nějak dokázat?“ Účetní mu podal jakousi legitimaci, na kterou jsem neviděla, ale Hexa ji zřejmě jako důkaz vzal, protože pokýval hlavou: „Dobře, a proč, pro všechno na nebi, berete takové věci do hodinového hotelu?“ „To se špatně vysvětluje.“ „Zkuste to.“ Účetní si povzdechl: „Už dlouho jsem se pokoušel o jednu svou kolegyni. Je velice atraktivní. V poslední době jsem měl dojem, že o mě kupodivu jeví také určitý zájem. A zrovna dnes, když jsem dostal do úschovy ty materiály se vyslovila. Neměl jsem ani čas se stavit doma, nemohl jsem ji nechat déle čekat, už tak jsem dorazil se zpožděním, protože jsem v práci ještě musel něco vyřídít. Měl jsem z toho špatný pocit, přece jen dávat něco takového do trezoru hodinového hotelu je proti předpisům. Neměl jsem to dělat, dopadlo to nejhůř, jak mohlo.“ Z toho povzdechu jsem vycítila, že nemyslí jen ty tajné dokumenty, ale i tu záležitost s kolegyní u nás na pokoji.

„Znáte se kromě uvedené kolegyně ještě s někým dalším z aktuálně přítomných v hotelu?“ „Nó,“ zavrtěl se „účetní“ na židli: „ještě toho rádobyherce. Já tedy na ty blbosti, co v nich hraje, nekoukám, ale je to bratranec mé ženy,“ povzdechl si znovu. Svět se mu hroutil na všech stranách. „Máte podezření, kdo by vám ty dokumenty mohl chtít vzít? Kdo o nich věděl, nebo by mu k něčemu byly?“

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla Anastázie: „Barbora mě vystřídala, půjdu připravit pokoje pro nové hosty. Po čem se mám koukat? Jak byly ty dokumenty velké?“ „Jsou na MicroSD kartě v plastovém pouzdře, asi takhle velké“, ukázal „účetní“ palcem a ukazováčkem asi dva centimetry.

„Dobře,“ přikývla Anastázie, která si předtím představovala spíš desky s vytištěnými dokumenty než malinkou kartu. „A ti manželé se ptají, jak dlouho tu budou ještě muset být, že na ně čekají doma děti.“ „Ještě tak pět minut, pak se jich zeptáme na pár otázek,“ reagoval detektiv. Anastázie to odešla vyřídít.

„Vraťme se tedy k předchozí otázce, kdo o té kartě mohl vědět a ty materiály chtít?“ „Moji spolupracovníci včetně kolegyně, co je tady. A ty materiály by mohly zajímat kde koho, od novinářů k politikům.“ „A podezření na někoho máte? Vaše kolegyně byla celou dobu v pokoji s vámi?“ „Jen kromě několika

minut, když se sprchovala,“ znachověl ve tváři jako školák. „Dobře, to je zatím všechno, počkejte, prosím, s ostatními u recepcce. Nyní si pozveme ty manžele.“ U manželského páru Hexa podle mého očekávání nezjistil kontrolními otázkami nic podezřelého, tak je za několik minut odeslal domů uvařit dětem večeři.

Když odešli, pozvali jsme si do místnosti trojku v čele s Donem Juanem. Ti na první i druhý pohled o věci neměli nejmenší páru, věnovali se celou dobu své soukromé zábavě. Byli vstřícní a ochotně nechali Hexovi telefonní kontakty, kdyby ještě něco potřeboval. Jedna z těch dívenek na detektiva před odchodem ještě mrkla a řekla, že bude ráda, když jí zavolá.

Další v pořadí byla společnice „účetního“. „Modelkomanažerka“ se tvářila notně nasupeně, že tu tak dlouho čeká, a ještě na výslech, ale ani ona nestála o rozhovor s policií, takže volky nevolky čekala a nyní tu seděla před námi, nohu přehozenou přes nohu. Ta ženská fakt byla kus, to jsem musela uznat, a to jsem stoprocentně hetero. Detektiv, se kterým jsme si mezitím potykali, takže Karel, se jejím vzhledem nenechal vyvést z míry, a pokládal jednu otázku za druhou: „Jak dlouho znáte svého kolegu?“ „Asi rok a půl, pracujeme na stejném oddělení.“ „Věděla jste, že bude mít dnes u sebe z práce tajné dokumenty?“ Pokrčila rameny: „Možná. A proč se mě na to ptáte? Myslíte, že jsem mu to vzala? Proč zrovna tady, když jsem s ním předtím byla v práci?“ „Sem do hotelu jste šli prý z vašeho rozhodnutí. Proč zrovna dnes?“ „Do toho vám nic není.“ „Víte, že je váš kolega ženatý?“ „No a? To je jeho věc. Já ho nijak nenutila,“ ušklíbla se posměšně. „Prý jste sem přišla o něco dřív než váš kolega.“ „Ano, měl zpoždění,“ odvětila ledabyle a měřila si Karla přimhouřenýma očima. „No, mně jen přijde zvláštní, že si taková atraktivní žena jako vy vyrazí s, řekněme, tuctovým kolegou, a to zrovna v den, kdy převezme tajné dokumenty a nemá čas je odvézt domů a uložit v sejf, protože sraz tady je krátce po práci. To jste po kolegovi najednou tak strašně zatoužila?“ Uhnula pohledem: „Dejte mi pokoj. Do mého soukromí vám nic není. Nic jsem nevzala a nevím, kam tu kartu zašantročil.“ Karel ji požádal, ať ještě počká u recepcce, než vyslechne poslední hosty – „mimochodem znáte se s nimi?“ Zarazila se ve dveřích: „Ne.“ Její zaváhání a tón odpovědi v nás spustil kontrolku.

Když jsem šla pro herce a jeho společníci, tak mi Anastázie hlásila, že prošla pokoje důkladně, ale nikde nic neobjevila. Noví hosté už jsou na pokojích. Poděkovala jsem jí. Malá karta se může schovat kamkoliv, ale přece jen Anastázie je chytrá holka a pokoje zná určitě lépe než naši hosti. Věřila jsem, že ta karta prostě na pokojích nikde nezůstala.

„My nic nemáme, klidně si nás prohledejte,“ začal herec a rozhodil paže v teatrálním gestu, jak při nějakém svém vystoupení. „Vy jste bratranec ženy poškozeného?“ „Tak to fakt sedí, jakože on je poškozený,“ uchichtl se herec: „On byl vždycky mimoň, že vůbec nevím, co na něm Běta viděla.“ Detektiv ho zarazil: „Takže jste příbuzní.“ „To jsme.“ „A s tou jeho společnicí se znáte odkud? Říkala, že vás dva zná.“ Herec si s brunetou vyměnili rychlý překvapený pohled. „Možná někde od vidění,“ začala bruneta. Jak naklonila

hlavu, olemoval jí tvář blondatý pramínek vlasů – ona má paruku! Však mi bylo divné, že by pan herec najednou přisedlal z blondýnek na tmavovlásky. „Vy máte paruku? Mohu si ji na chvíli půjčit?“ vložila jsem se do vyšetřování. Nepravá bruneta na mě zamžikala vylekaně očima, ale sejmula si nepravou kšticí a podala mi ji. Ano, teď jsem ji poznala, byla to ta, co tady již několikrát s hercem byla. Měla jsem takový náhlý nápad a byla jsem zvědavá, jestli na něm něco bude. Otočila jsem paruku na rub a pozorně koukala po vnitřku – a našla jsem. V síťovině byla uměle vytvořená malá kapsička na suchý zip. Dostatečně velká na malou kartu s tajnými materiály. Otevřela jsem ji – uvnitř nic nebylo. Karel mě sledoval a zjevně pochopil o co mi jde. „Co nám k tomuto řeknete?“ obrátil se na oba a jednotlivá slova pro větší dramatickост odsekával jak sekáčkem na maso: „Shrňme si fakta – znáte se s kolegyní pana poškozeného, která s ním právě dnes, když měl v držení onu kartu, zamířila na toto místo, které vy dva poměrně často navštěvujete. Z vás je najednou bruneta a navíc v této šik paruce máte všitou kapsu, jak nějaká špiónka. Takže, co k tomu řeknete, než kontaktujeme policii ve věci zvlášť závažné trestné činnosti?“ „No, dedukce dobrá,“ ocenil herec výkon detektiva. „Ale chtělo by to ještě najít tu kartičku, víme?“ „To už můžeme nechat na policii a jejích postupech.“ Blondýna se zavrtěla na židli, a aniž se na svého společníka podívala spustila: „V zásadě máte pravdu, ale my tu kartu opravdu nemáme. Ten blbec ji dal do sejfu, počítali jsme s tím, že ji bude mít na pokoji a Marta ji sebere a v době, kdy bude fingovat pobyt ve sprše, nám ji předá mezi dveřmi. Jenže jak říkám, ten blbec použil sejf!“ „A co jste s tou kartou chtěli dělat?“ „Pracuji jako redaktorka jednoho bulváru, využili bychom ty informace ke zveřejnění, měl to být docela sólokapr, takže by honorář byl dost velký i rozdělený na třetiny. Nicméně to nevyšlo, vy nejste policista, a i kdyby ano, stejně to v tomto případě je nerealizovaný záměr,“ shrnula blondýnka a uložila si paruku do kabelky.

„Pokud je pravda to, co říkáte, tak to tak je,“ přitakal Karel: „Můžete jít.“ Náš milý „účetní“ se chytal za hlavu, když slyšel, jak na něj měli ti tři nalíčeno. „No jo, ale kde ta karta je?“ zoufal si. Otevřel aktovku, vytáhl pytlík s hašlerkami a nabídl mě i Karlovi. Zalovila jsem v sáčku a moje prsty zachytily nějaký malý placatý předmět. Ani jsem nestihla domyslet, co by to bylo být, a už jsem zírala na svou dlaň, kde ležela černá MicroSD karta v plastovém pouzdře s přelékou tajné. „Účetní“ nejdřív koukal stejně nevěřičně, poté si ji rychle vzal: „Musela mi vypadnout z boční kapsy a přimíchat se do sáčku mezi bonbony,“ rekonstruoval pravděpodobný běh událostí. „Omlouvám se, že jsem vás takto okradl o čas a vlastně zbytečně,“ cítil se trapně. „Nemám dnes svůj den.“ „No, možná to tak mělo být. Kdyby se vám ta karta neztratila, zřejmě byste se nedozvěděl, co ta trojice, mimochodem dost amatérská, když byla bez záložního plánu, zamýšlela. Takhle víte, koho máte kolem sebe.“ „To je pravda,“ uvědomil si „účetní“ a oběma nám pevně stiskl ruku na rozloučenou. „Všude vás budu doporučovat!“ Pak se zarazil a opravil se: „Tedy hotel jaksi asi ne, ale vás, pane detektive, ano,“ usmál se a odporoučel se.

„Vedla sis výborně, Sáro“ ocenil mě Karel, když jsme osaměli: „máš dobrý pozorovací talent a deduktivní schopnosti. To je nutný základ pro dobrého

detektiva. Kdybys chtěla změnit zaměstnání, přijmu tě do týmu hned.“
„Nechám si to projít hlavou,“ usmála jsem se a cucala mentolovou hašlerku,
která mi dnes chutnala o něco víc než obvykle.

Hranice možností

Všechno, co umím mě naučil František. Tedy samozřejmě jsem něco uměla už předtím, ale on mi ukázal, jak to dělat správně. Například hrníček čerstvě mleté kávy musel stát každé ráno ouškem doprava a směrem pryč od talíře, na kterém stýdla míchaná vejíčka posypaná pažitkou a čerstvým pepřem. Vše bylo samozřejmě domácí, i chléb jsem pekla obden, aby byl neustále čerstvý.

Než jsem zvládla upéct dobrý chléb v našich kamnech, stálo mě to hodně úsilí a spálenou dlaň. František mi ji přitisknul na rozpálená kamna, když chléb i na stý pokus pořád nebyl podle jeho představ. Tentokrát jsem udělala skoro všechno dobře. Použila jsem odstátou vodu ze studánky, správně namíchala poměr pšeničné a žitné mouky, ale nakonec jsem zapomněla orosit vršek, takže místo křupavé kůrčičky zela v chlebu prasklina. Příště už jsem si dala pozor. I když k pečení jsem se mohla vrátit až po měsíci.

Ale to už je tak dávno. Teď, po téměř třiceti letech už zvládnou udělat kváskový chléb i poslepu, a bude naprosto perfektní. František má rád dokonalé věci, jsme pak šťastní oba dva.

Maminka by ze mě měla radost, co ona se natrápila, když se ze mě snažila udělat pořádnou hospodyňku. Nebyla jsem jako ostatní děvčata a raději jsem s bratry vyváděla lotroviny. Nejraději vzpomínám na chytání raků v říčce za vsí. Měla jsem pět starších brášek. Dřív jsem měla i sestřičku, ale narodila se uprostřed zimy a za pár měsíců umřela na zápal plic.

Jednou v zimě mě bratři přivedli domů úplně zmáčenou, protože se pode mnou propadl led. Dostali výprask a já jsem zbytek zimy prostonala v kuchyni u kamen. Dnes, když už mám sama děti, chápu, jak velký strach o mě maminka měla, a že se pak bála mě pouštět na krok.

Myslím, že nakonec už rozumím i tomu, když říkala, že na ženskou nejvíc platí pevná ruka muže. Nejprve ta tatínkova a poté manželova.

Jako mladá slečna jsem měla akorát hlavu v oblacích, ale život s Františkem mě naučil, co se mamince nepovedlo. Určitě by byla pyšná, kdyby viděla, jak dokonalou ženou v domácnosti jsem se stala a vysloužila bych si od ní pochvalu za to, že i když byl František občas hrubý, vydržela jsem s ním tolik let. Rozvod se prostě u nás v rodině nenosil. A už vůbec ne na tak malé vesnici, kde si všichni vidíme do talíře.

Ten policista, který mě v nemocnici vyslýchal sice říkal, že se dneska rozvádí kde kdo, ale co on o tom věděl? Prý mu nemusím tvrdit, že jsem omdlela a rozsekla si hlavu o prádelník. Prý mu můžu říct pravdu. Shodil mě manžel? To on mi udělal ty modřiny na ruku?

„Ale co vás bere, pane strážmistr.“

„Nadpraporčík.“

„Tak pane nadpraporčík, manželovi na mně přece záleží, můžete se u nás porozhlédnout, ten roh prádelníku tam vždycky tak hloupě vyčníval.“

A říkala jsem pravdu. Ten večer mi prostě jen ze svíčky ukápnul horký vosk na dubové parkety. František se moc staral o to, abych se nechovala jako nemehlo a za tohle mě musel potrestat. Dostala jsem jen facku, kdybych po ní neupadla, bylo by všechno v pořádku. Ten prádelník tam vážně stojí blbě.

Byla to moje vina, tak jaképak vyšetřování nebo rozvod. Vždyť co by na to řekli lidi ze vsi? František je oblíbený truhlář a místní přistěhovalci si od něj pořizují nábytek na míru do svých stylových *provence* novostaveb. Jak by k tomu přišel takový milý a šikovný řemeslník, který své ženě nosí každý den kytici z lučního kvítí? Vždyť spolu mají tři děti!

Tedy tři úspěšné děti, musím podotknout. Mařenka je až v Praze redaktorkou v nakladatelství, Fanda si založil realitní společnost a Jaruška je přece houslistka v opeře. Jen škoda, že nemají moc času jezdit domů.

Jak by tedy takový oblíbený a usměvavý člověk mohl ubližovat svojí ženě?

Moc by mě zajímalo, kdo dal vědět policii. Asi doktor ze záchranky, kterou František zavolal, když jsem zůstala ležet v kaluži krve. Třeba to je běžný postup, když se jim něco nezdá.

V manželství je pro dva někdy těsno, než se pár naučí žít pospolu. Vědět, co ten druhý chce a udělat vše pro to, aby byl spokojený je zárukou štěstí. U nás je klíč ke spokojenosti perfektní úklid a skvělé jídlo. Hlavně dobře vyleštěné houpací křeslo, ve kterém František rád sedával, když přišel utahaný z práce.

Den pro něj musel začít snídání přesně podle jeho představ a skončit skvělou večeří s klidným posezením. A to i v případě, že se vrátil z hospody pozdě v noci. Slýchávala jsem pak z ložnice rytmické vrzání starého křesla. František v něm občas i usnul, ale budit jsem ho nešla. Ještě by mi vynadal, že nespím. Ráno mě přece čekaly povinnosti.

Když byly dlouhé večery a nedalo se pracovat na zahradě, háčkovala jsem ubrusy, dečky a přehozy, které pak František věnoval svým bohatým *provence* zákazníkům k objednávkám jako pozornost podniku.

Vlastně jsem ani nic jiného na práci neměla, vždy jsem byla ženou v domácnosti nebo mu pomáhala s živností. František nechtěl, abych chodila do práce. Zastával názor, že každý muž by se měl o svou ženu postarat. Dům a zahrada tedy představovaly mé celoživotní dílo a nikdy mě nenapadlo je opustit nebo zanedbat. Když bylo vše dokonalé, bylo dokonalé i naše manželství.

Už dávno se nestávalo, že bych přehlédla nějakou vadu na kráse našeho rodinného štěstí. Ta svíčka na parketách byla jen moje nešikovnost. Občas jsem se prostě projevila jako nešika nebo hloupá husa. Třeba po tom návratu z nemocnice.

Netrvalo dlouho, než jsem náš krásný domeček dala zase do pořádku a brzy jsem se mohla vrhnout i na zahradu. Nejhuř vypadal záhon planých šípkových růží, nové výhonky rostly od jara do léta snad o půl metru za den.

Bez přemýšlení jsem se pustila do zastříhávání a skutečně mě nenapadlo, co si sousedé pomyslí, až mě uvidí s náplastí na hlavě, která skrývala pět stehů.

František vždycky říkal, že nedomyšlím věci do konce. Ale vždyť jsem jen upadla na prádelník, to jsem přece říkala i tomu policistovi. Jenže v naší vesničce se nic neutají. Všichni věděli, že u nás byla policie a záchranka. Klepy se rozjely rychle a na každém šprochu je pravdy trochu.

„Proboha, Marie, to vám udělal on?“ zděsila se sousedka, když mě spatřila na zahradě.

„Ale paní Jirásková, co vás nemá, jen jsem upadla na prádelník.“

„Jen neříkejte, však můj Pepík vyprávěl, co ten váš vykládá v hospodě. Prý stačí ženskou párkrát proplesknout a poslechne na slovo, to víte, ten můj to je dobrota sama, ten si tohle nezkusí, ale mě hned napadlo, že...“

„Ale znáte ty naše chlapy, paní Jirásková, pár piv a už ani neví, co říkají. Promiňte, už musím jít.“

Zahlédla jsem totiž Františka jak míří domů s kyticí z rudých vlčích máků. Ten mi vynadal, že se takhle dobitá producíruju venku. Nařezal mi, že jsem další týden raději nešla ani na tu zahradu. Ale i když jsem se snažila odčinit svou hloupost sebevíc, k ničemu to nebylo. František chodil z práce stále nerudnější.

„Klesaj poptávky, někteří zákazníci dokonce rušej objednávky. Vůbec nevím, co se děje.“

„Však ono se to zase srovná, uvidíš.“

„Mlč prosím tě, vůbec nevíš o čem mluvíš. Vždyť ekonomika roste, všechno jde nahoru, tohle snad nemá žádný vysvětlení.“

Situace se časem skutečně nezlepšila, naopak mi přišlo, že i lidé v místním koloniálu na mě začali nějak divně zírat. Netušila jsem co se stalo, že jsme místním najednou trnem v oku. Až po čase jsem se dozvěděla, že:

„Je to tvoje vina! Kdyby ses tehdy neproducírovala u toho plotu, nezačaly by se šířit klepy, že tě mlátím. Lepší bude, když už nebudeš nikam chodit.“ Otevřel si pivo, které jsem mu správně vychlazené přinesla ze sklepa, a usadil se v tom svém houpacím křesle. „Jenže to je taky blbost.“

Přemýšlel, popíjel a křeslo vrzalo do ticha. Takový krásný pohodový večer by to byl, kdybychom nemuseli řešit tyhle věci.

„Vykašli se na to háčkování,“ nařídil po chvíli. „Stejně už to nemám komu dávat.“

Položila jsem háček s klubíčkem na stůl a bolestně si uvědomila, že už ho nikdy více nevezmu do ruky.

„Měla bys začít dělat něco užitečného. Brzy se nám určitě narodí vnoučata, měla bys jim napsat nějaký pohádky. Mařena ti je může vydat, beztak se jen fláká, tak ať je holka taky k něčemu. A lidem řekneme, že se z tebe stala spisovatelka. Když budeš vydávat knížky, nikdo nebude pochybovat o tom, že se máš dobře, i když nebudeš chodit mezi lidi. Navíc se tím také pokryje úbytek z mého příjmu. Jak jsem to vymyslel?“

„A myslíš, že mi to půjde? Nikdy jsem přece nic nenapsala.“

„Ale, to máš jako s chlebem. Desetkrát to posereš a pak to bude dobrý.“

Háčkování jsem tedy uklidila a pustila se do pohádek. Zjistila jsem, že vyprávění příběhů o víle Růžence, která bydlí v naší zahrádce, mi jde skoro samo a psaní mi přináší prazvláštní úlevu. Pero mi po papíře klouzalo, až jsem nestíhala zapisovat. Často jsem si u psaní vzpomněla na příhody s bratry, když jsme chytávali raky a mnohá dobrodružství jsem otiskla do pohádek. Přišlo mi až neuvěřitelné, jak pohodové a bezstarostné dětství jsem prožívala.

František si přečetl jen jednu krátkou pohádku, než prohlásil, že je na tohle už moc starej a že mám pohnout, abych to konečně mohla Mařeně poslat. Do hospody chodil poslední dobou stále častěji, a i když se vracel brzo, byl více opilý a nerudný. Obchody pořád vázly.

Naše Maruška byla mile překvapená, že jsem se vrhla na psaní. Ale:

„Mami,“ spustila opatrně do telefonu, „nechci ti brát iluze, ale takových pohádek mi denně přistane v mailu hned několik. Přitom, dneska frčí spíš nějaký dráma ze života.“

„Ta holka je celá ty, nevděčná svině,“ rozčiloval se večer František. „Když něco potřebuje to jo, ale jakmile chceme něco my...“

Naši zhoršující se situaci těžce nesl a Maruščino odmítnutí tomu vůbec neprospělo. Ale pokud viděl možnost přivydělat si psáním, tak mě to čárání – jak tomu říkal – doopravdy bavilo. I když mě upozorňoval, ať tolik neškrtám, že i ten papír něco stojí.

„A co když teda zkusím napsat něco z toho života?“ pokoušela jsem se ho uklidnit.

„Dělej si, co chceš,“ mávnul nakonec rukou a odešel do koupelny. Za pár vteřin se vyřítil zpátky a řval: „Jak to, že se tvůj kartáček dotýká mýho!“

Ten večer odešel do hospody s ovázanou rukou a já do postele s pytlíčkem zamraženého hrachu na oku. Plakala jsem, protože mi to nepřišlo fér. Ty kartáčky byly přece nové, zas tolik mě trestat nemusel.

Maruščino přání *životního dráma* a nespravedlnost toho dne, ve mně zrodily nápad, o čem budu psát. Měla jsem jisté tušení, že Františkovi by se mé vyprávění nelíbilo, ale zároveň jsem si byla celkem jistá, že si to nikdy nepřečte. Poslední dobou byl daleko výbušnější a fiktivní světy mi tak přinášely vítanou úlevu. Pro něj bude vždy podstatná jen poloha kartáček v kelímku a ouško hrnečku natočené doprava směrem pryč od talíře.

A tím hrnečkem jsem začala. Podle zažitého vzoru jsem na papíře vytvořila svět, ve kterém je všechno dokonalé, jen manželka jednou zatouží po pravém opaku.

Postupně jsem se vcítila do hlavní hrdinky natolik, že revolta v podobě psaní mi nepřinášela dostatečnou úlevu. Cítila jsem potřebu udělat něco jinak doopravdy, abych poznala, o čem vlastně doopravdy píšu. Můj tvůrčí svět potřeboval rozlet a pečlivě vyrovnané prádlo ve skříni nebo lžičky v příborníku vyskládané do úhledných hromádek mi v tom bránily. František do příborníku

nijak často nechodil, takže když jsem prstem rozbořila tu lesklou pyramidu, dokázala mě tahle drobnost pohánět dál zase nějaký čas.

Přes den a po večerech jsem psala a náš život běžel dál v zajeté rutině. Jen kdyby František tolik nepil, protože jeho agresivita pořád rostla. Ani si nepamatoval, že mi skřípnul ruku do příborníku, když konečně našel ty lžičky. Zlomil mi dva prsty a s psaním byl na nějaký čas utrum.

Nemohla jsem chodit ven, aby lidi neřekli, a kvůli zranění jsem ani nemohla psát. Jen jsem sedávala u okna do zahrady, kde z podzimku chřadla celá příroda a přemýšlela, jestli takhle postupně neodumírám i já. Moje hrdinka mi v hlavě mezitím křičela, že ona takhle dopadnout nechce a nutila mě, abych ji dostala ven ze situace, ve které jsem ji zanechala. Takže zatímco jsem nečinně zírala z okna, mohla jsem přemítat nad jejím dalším osudem.

Karty už byly rozdány. Hlavní hrdinka namíchla svého manžela tak, že ji jako výhrůžku vykopal hrob v záhonech růží. *Je otázkou, kdo v něm skončí*, blesklo mi hlavou. A já v tu chvíli věděla jak pokračovat.

A tam v záhonech růží hrajících barvami jí vykopal hrob. Nechal ji, ať se na to celé dívá a užíval si její strach. Netušil, že to všechno jen hrála a on už je jen figurkou v její šachovnici.

Svou ženu naučil naprosté dokonalosti, kterou právě obrátila proti němu. Důmyslně ukrytým nožem ho v nepozorovaný okamžik bodla do zad, přesně tam, kde se mohlo nacházet srdce a shodila ho do hrobu dřív, než mohl všechno zakrvácet. Jeho tělo pak zaházela hlínou, pečlivě ji udusala a na vrch zpátky pečlivě naaranžovala kořenové baly s růžemi. Dělal to tak dlouho, dokud neskryla všechny známky po kopání. Pak byl hrob – záhon dokonalý. Přesně tak, jak by si to její muž přál.

„Proboha mami!“ vykřikla do telefonu Maruška. „Právě jsem to dočetla! Musím říct... víš, všichni jsme vždycky věděli, že je táta pedant, ale nikdy mě a ani bráchu nebo ségru nenapadlo, že tě takhle... připadám si jako...“

„Ale prosím tebe, jak tě mohlo napadnout, že píšu o sobě?“

„Ten hrníček! Pamatuju si ten hrníček, na ten byl vysazenej.“

„Možná trochu čerpám ze svého života,“ přiznala jsem opatrně.

„Jak to můžeš snášet? Jak jsi to dokázala tajit? Proč s tím něco neuděláš? Táta ví, že tohle píšeš?“

„Ne, asi ne.“

„Mami, on ti něco udělá až to zjistí, prosím tě, sbal si věci a přijed' ke mně, prosím...“

„Ale Maruško, co by na to lidi řekli?“

„Kašli na lidi a hleď chvíli na sebe. Mami, tvoje hrdinka to dokázala, proč ne ty?“

Tahle otázka mi zněla v hlavě dalšího půl roku, když se román připravoval k vydání.

Vždyť jsme byli tak šťastní, když všechno klapalo podle jeho představ. Už nebude líp? Skončilo to navždy? K čemu potom byla léta pečlivého rovnání, uklízení a leštění?

A co když všechny tyhle myšlenky jsou jen dozvuky mé hrdinky, která chtěla stůj co stůj žít po svém? Na papíře je tak jednoduché zlomit okovy, které nás poutají a vyletět do světa. Ale co ve skutečném životě? Ten zřídka kdy dopadne tak, jak si vysníme, naopak nás staví před výzvy, ve kterých špatné rozhodnutí znamená absolutní konec. Jenže někdy si ten bič na sebe upleteme sami.

Když má kniha vyšla, prodeje stoupaly strmě nahoru. František se začal v hospodě plácát po ramenou, jak šikovnou má ženu. Lidé přikyvovali a shovívavě se usmívali. Jenže pak se ho někdo zeptal, jestli mou knihu četl. Samozřejmě že ne, ale poznala jsem, když se k tomu konečně odhodlal.

V záhonech růží, které mi byly inspirací, začal kopat jámu přibližně dva metry dlouhou a půl metru širokou. Už v ní stál po kolena. Polil mě ledový pot. Bylo to jako v mé knize.

Věděla jsem, že teď se musím rozhodnout. Jestliže počkám až si pro mě přijde, vím, co bude následovat. Moje hrdinka by sáhla po nožích, ale když jsem roztřesenýma rukama otvírala kuchyňskou zásuvku, kde se většinou nacházely, tak zela prázdnotou. Tep mi vystřelil až někam do nebes. František tohle plánoval, přesně věděl, co udělám.

Sáhla jsem po telefonu a zoufale vytáčela tísňovou linku, ale sluchátko bylo hluché. Šnůru od telefonu někdo přeríznul. V panice jsem vylezla ven oknem z ložnice, ale na zahradě jsem byla stejně ztracená jako uvnitř domu. Z našeho pozemku se nedalo proklouznout nikam dál, aniž by to uniklo Františkově pozornosti.

Nakonec jsem úkryt našla vzadu na zahradě v kůlně za kurníkem. Zajistila jsem dveře a vtiskla se do protějšího rohu mezi harampádí. Na svoji obranu jsem pevně sevřela násadu od vidlí a se strachem v očích čekala na svůj osud.

František mě brzy začal hledat. Slyšela jsem, jak mě k sobě vábí něžným hláskem, pak hned zase nadává a snaží se přervat tříštící se sklo. Znělo to jako by rozbíjel skleník. Po chvíli, kdy zavládlo děsivé ticho, se z kurníku s hlasitým kdákáním vyřítily slepice a já věděla, že už brzy mě najde. A taky, že jo.

Jakmile zjistil, že kůlna je zavřená zevnitř, začal se dobíjet dovnitř. Stará vrátka nějakou dobu odolávala jeho nátlaku, ale když vzal do rukou sekýru, podvolila se velmi snadno.

Procpal se dovnitř a stanul na prahu jako nějaký lovec, mstitel a kat zároveň. Má ruka svírající napřážené vidle se třásla a rozechvělý dech prozrazoval, jak moc se bojím. Kéž bych dokázala zachovat chladnou hlavu jako moje hrdinka.

„Tak co, ty blbá píčo,“ zasyčel František a nasládlý zápach z jeho úst prozradil, že vypil hodně rumu. „Takhle jsi to chtěla, ne? Tak se pojď ukázat, pojď mi říct, komu jsem ten hrob vykopal!“

Nehnula jsem se ani o píd'. Ale on neohroženě kráčel ke mně, až se zastavil s bradou těsně nad hrotem vidlí. Sekera mu v ruce visela podél těla a já věděla, že stačí vteřina, aby jí po mně mrsknul a rozčísnul mi hlavu vejpůl.

„Nemáš na to. Seš jen kus hovna na můj podrážce,“ vysmíval se mi. „Seš troška závislá na tom, co řeknu! Nic jinýho nezvládneš!“

Kéž by moje hrdinka byla se mnou. Určitě by už mu ty vidle s děsivým řevem zabodla do brady, až by hrot vyjel na druhé straně hlavy. Ale byla jsem tu jen já a František, který měl zase pravdu. Nikdy se nepostavím proti jeho slovu. Slza se mi vloudila do očí a skanula po tváři.

„Seš jen sračka, jinak bys mě už dávno zapíchla,“ provokoval.

Zatímco se smál, já brečela. Začal se ohánět sekerou mým směrem a připadalo mu to jako největší zábava.

„Vedle... ejhle, zase vedle... uííí, to bylo skoro.“

„Nech toho, prosím!“

„No tak, je to zábava, pojď se přidat... uííí...“

Sekera kolem mě svištěla a já se jen bezděčně klepala. Pak se ale navážno rozpřáhl a s děsivým leskem v očích mi seknul po ruce svírající vidle, které mu stále mířily pod bradu. Zaječela jsem a ucukla vteřinu před tím, než mě mohl připravit o prsty.

„Tak co bude, ty sračko! Budeš něco dělat? Zmůžeš se na něco? Braň se!“ A švihnul mi sekerou zase po ruce.

Odrazila jsem ho násadou, jinak bych tentokrát skutečně přišla o prsty.

„Hahá! Umí! Braň se!“ Zopakoval výpad a smál se. „Posloucháš jak pejsek! Braň se!“ Výpad. „Uhni! Braň se!“ Sypal příkazy jeden za druhým a mě nezbývalo nic jiného než zase poslouchat. Ale pak: „Zabij mě!“

Asi nečekal, že udělám prudký výpad. Vždyť to bylo to jediné, co jsem uměla. Poslechnout na slovo. A tak mu hrot vidlí mu skutečně vyjel na hlavě jak anténa, ze které odkapávala krev na temeno.

Zděšeně jsem vyjekla a zavřela před tou hrůzou oči. Slyšela jsem jak Františkovo tělo žuchlo na zem a strhlo s sebou nějaké uskladněné nářadí. Nemohla jsem uvěřit, že jsem to skutečně udělala já. Že jsem jednou zakročila proti němu. Nebo ne? Odněkud z dálky se blížil zvuk policejních sirén.

Naštěstí pro mě policie vyšetřování uzavřela jako nutnou obranu. A život, který jsem si vybojovala, mohl jít dál.

Nějaký čas u nás před domem kempovali novináři, kteří fikci proměněnou v realitu považovali za něco, co se musí ocitnout na titulní straně. Ale pak to vzdali i oni. Místo nich jsem podezřele často začala mít na návštěvě vlastní děti. Čím to bylo, že dřív k nám všichni jezdili sotva jednou do roka?

I když naše první setkání bylo mírně rozpačité, přece jen jsem jim zabila tatínka, měli jsme teď k sobě blíž než kdy předtím. Zjevně si uvědomovali, že bylo od začátku něco špatně. Maruška říkala, že moje emoční plochost mě před ním chránila celou dobu, ale oni prostě museli pryč z domu.

„Táta si jen potrpěl na pořádek,“ oponovala jsem a prohrábla příborník ve snaze najít mezi halabala poházenými noži a vidličkami kávovou lžičku.

Všechno to drama *podle mé knihy* z ní během několika následujících měsíců udělalo bestseller a mně se tak začalo dařit nad poměry dobře. Až jsem si občas povzdechla, jaká je škoda, že se toho nedožil František. Ale kdyby viděl, jak chaotickou a neuspořádanou domácnost vedu, asi by ho to znova zabilo.

Vzpomínala jsem, jak dobře jsme se měli, když všechno klapalo a věci byly dokonale perfektní. Od jeho smrti jsem cítila zvláštní prázdno a stesk po životě, který už neexistoval. Z jídelního stolu na mě stejně teskně problikával kurzor na monitoru počítače, který mi Maruška pořídila, ale já už neměla důvod psát. A nespravil to ani čas, který dál plynul svým neměnným tempem.

Říká se, že smrt nikdy nechodí sama a sotva půl roku po Františkovi si s sebou zubatá vzala i paní Jiráskovou od vedle. Přišlo mi vhodné, zastavit se s kondolencí a hrncem guláše u čerstvého vdovce.

Pepík Jirásek byl rád, když mě uviděl, a dokonce mě pozval dál, abych si s ním na nebožku přifukla. Nemohla jsem si nevšimnout, že jeho domácnost za těch pár dnů už žalostně postrádá ženskou ruku. Říkala jsem si, že mu aspoň umyju nádobí. Pak jsem si všimla přetékajícího koše na prádlo a vrstvy prachu na almaře. A pak už jsem se nezastavila.

„Vy jen záříte, paní Marie,“ huhlal s plnou pusou guláše, „Božka na ten úklid nikdy nebyla, ale vy vypadáte, že vás to vyloženě baví.“

Bylo to na mně tolik poznat? Konečně jsem si připadala užitečná. To prázdno uvnitř zmizelo.

Ještě ten večer jsem se pustila do úklidu svého domu a zabrala se do práce tolik, že jsem skončila až nad ránem. Ale zato bylo všechno precizně uspořádané, naleštěné a i lžičky zase tvořily úhlednou hromádku. Za úsvitu, který dovnitř pronikal skrz čerstvě vyprané záclonky, jsem si uvědomila, že k dokonalosti už chybí jen jedno.

Když jsem zanedlouho zvonila vedle na Pepíka, aby přišel na snídani, už na něj čekala připravená vedle na stole. Vajíčka, ze kterých se ještě kouřilo, a na nich čerstvě nasekaná pažitka. Ani na ten hrníček s kávou jsem nezapomněla. Stál přesně tak, jak měl. Ouškem doprava a směrem pryč od talíře.

Dneska jsem se vážně překonala.

Jaroušek

Mrtvý ležel na zádech a upíral nehybný skelný pohled přímo vzhůru. Naštěstí bylo tělo zčásti skryto ve stínu pečlivě sestřiženého živého plotu, oddělujícího travnatou předzahrádku od uličního chodníku. Kapitán Kristek zachmuřeně sledoval odcházejícího koronera i oba techniky, dosud usilovně šmejdicí po veškerém blízkém okolí. Od zaparkovaného auta se sem loudali dva členové jeho vyšetřovacího týmu. Kristek vzhlédl vzhůru, k fasádě nově opravené třípatrové bytovky, a za rychle přivíranými křídly oken zachytil několik polekaných tváří. Novina o hrůzném nálezů se mezi staroušky zřejmě rozšířila lavinovou rychlostí.

Za policejní páskou ohraničující místo činu postávalo několik postav. Kristek pokynul rukou uniformované policistce, aby k němu pustila nálezce těla. Milostivě mu pásku uvolnila a penzista opírající se o hůl se okamžitě přišoural až k němu. Občanský průkaz držel vzorně připravený v ruce.

„Pan Jaroslav Holeček?“ ujistil se profesionálním tónem kapitán Kristek a průkaz mu sebral, aby ho zkontroloval. Při tom si toho člověka nenápadně prohlížel. Stál před ním vetší muž v pokročilém seniorském věku, s poněkud ohnutými zády a pečlivě vyholenou tváří. Zbytky šedobílých vlasů měl úhledně zastřižené a jasné modré oči za brýlemi mu ve vráscité tváři svítily nadšením.

„Ano, pane... ehm,... inspektore?“ zamžoural v rozpacích.

Kristek si povzdechl. „Kapitán,“ poučil ho a představil se celým jménem. „To vy jste prý to tělo objevil. Můžete mi popsat podrobnosti? Nic nevynechávejte,“ požádal důrazně.

„Aha, samozřejmě. Tak to bylo dneska kolem sedmé ráno. Víte, já moc dobře nespím, a proto jsem vyrazil tamhle přes ulici do pekárny. Mají tam už od šesti a děvčata z horního patra milují čerstvé koblížky... No zkrátka,“ zrychlil honem starý pán, když zahlédl na kapitánově tváři vzrůstající netrpělivost, „vyjdu jako vždycky z domu a najednou vidím tamhle u plotu něco velkého tmavého ležet na zemi. Šel jsem se tam radši podívat, protože minulý rok nám sem někdo přes ty keře hodil celý srolovaný starý koberec, no věřil byste tomu?“ zakroutil pohoršeně hlavou. „Jenže tentokrát to nebyl žádný odpad, ale tenhle... chudák,“ zakončil Holeček. „Hned jsem viděl, že už mu není pomoci, a tak jsem zavolaal policii. Pak jsem šel říct i naší noční službě, co se stalo. Lidi budou stejně vyplašení, to víte.“

Kristek mlčky přikývl a znovu se zadíval do oken domu. Za záclonami se mihlo několik dalších nejasných obličejů.

„S tělem jste do příjezdu policie nijak nehýbal?“

„Kdepak, pane kapitáne, ani jsem se ho nedotkl,“ zhrozil se při té představě stařík. „Hlídkoval jsem tady osobně, aby se k němu nikdo ani nepřiblížil.“

Od skupiny se oddělil jeden z techniků a přiběhl k nim.

„Skončili jsme, kapitáne,“ oznámil udýchaně. „Můžeme ho nechat odvézt?“

Kristek se krátce zamyslel, ale ukončení akce odsouhlasil. Pak se otočil zpět k penzistovi.

„Kdybyste si ještě na něco vzpomněl, vy nebo někdo z vašich sousedů z domova důchodců, neváhejte mě kontaktovat. Tady na mě máte telefon,“ podal mu jednu z posledních papírových vizitek, které s sebou ještě vozil. Obvykle už mu stačilo jen nadiktovat své telefonní číslo do mobilního telefonu protějšku. „Teď už se s vámi rozloučím.“

Penzista Holeček nervózně přešlápl na místě.

„Myslíte z domu s pečovatelskou službou, pane kapitáne. Ještě jsme docela soběstační. Ale moc děkujeme. Co myslíte, odkud ho sem přivezli?“

Kristek na něj zmateně pohlédl „Teď vám úplně nerozumím.“

„Je přece jasné, že tady ho nezabili.“ prohlásil rozhodně Holeček. „Možná, že ten ubožák dokonce ještě žil, když ho tu vysadili. Viděl jste přece, že kapky krve začínají až u obrubníku chodníku. Tu vestu měl sice na hrudi úplně nasáklou krví, ale neviděl jsem v ní žádný otvor. Takže jestli ho střelili nebo pobodali, oblékli ho až potom. To muselo mít nespíš nějaký důvod, vidíte,“ usmál se potutelně.

„Možná,“ odsekl Kristek. „Vyšetřování se teprve zahajuje. Přeji vám hezký den,“ naposledy kývl na seniora a vyrazil k autu, kde na něj čekal zbytek jeho týmu.

Hned dalšího dne odpoledne už měl kapitán Kristek nepříjemný pocit, že uvízli ve slepé uličce. Totožnost mrtvého a jeho bydliště sice měli, ale dál se zrovna moc nepohnuli. Šlo teprve o třicetiletého muže, a tak prozkoumali i sociální sítě a skutečně našli dva jeho profily. Jeden ovšem nepoužíval už celé měsíce a ani z druhého nezískali mnoho informací. Jejich oběť vyrostla v dětském domově, a neměla proto žádnou rodinu. Vypadalo to, že ani pořádnou přítelkyni či přítele ne. V trestním rejstříku u mladíka našli několik záznamů za menší krádeže, ale nic z poslední doby. Zároveň byl dost dlouhý čas bez práce a oni tak ztratili další možný záchytný bod. Mobilní telefon, který mrtvému koukal z kapsy, byl zdrojem jen několika málo kontaktů, které teď postupně prověřovali. Zdálo se však, že se příliš často nestýkal ani se svými známými.

Kapitána Kristka ten neuspokojivý postup hodně rozladil. Potřeboval ten případ rozlousknout v co nejkratší době, protože na tom dost možná záviselo jeho povýšení. Nejen na úspěšnosti ale i na rychlosti záležití, dozvěděl se právě před několika dny ze zákulisí vyšších míst.

Byl už večer, když se poslední z jeho podřízených nepozorovaně vytratil domů. Kristek si nalil další šálek dávno vystydlé kávy a znovu se sklonil nad spisem. Musí v něm přece někde být nějaké vodítko.

Ze soustředění ho vyrušilo zvonění služebního telefonu. Hlas na druhé straně doslova sršel energií.

„Tady Holeček, pane kapitáne. Pamatujete si na mě ještě? Asi bych pro vás něco měl!“

„Jak bych na vás mohl zapomenout,“ prohlásil sarkasticky Kristek. „Doufám, že se to opravdu týká té události v předzahrádce vašeho domova...domu s pečovatelskou službou.“

Penzista Holeček si jeho tónu ani poznámek vůbec nevšímal.

„To si pište, že se to té naší vraždy týká. Víte, já jsem se mezitím tady u nás po domě trochu poptal, jestli jako toho mladého třeba už někdo před tím neviděl.“ Kristek v duchu bezmocně zanađával. Obejít staroušky v tom zařízení plánoval až naposledy.

„Vážně? A na co jste přišel? Podle našich zjištění ten muž vůbec nebyl z vaší části města.“

„No jo, to máte asi pravdu, nejdřív jsem si taky myslel, že to k ničemu nebude, protože jsem dlouho u nikoho neuspěl,“ halekal do telefonu Holeček. „Ale ony jsou holky u nás všímavé, a tak si představte, poznala ho nakonec Boženka, co má okna i na druhou stranu křiřovanky. Prý jí tam pod nimi zrovna nedávno postával s telefonem na uchu.“

„Moment,“ zarazil ho Kristek a narovnal se na židli tak prudce, až zaskřípěla. „Podle čeho ho ty vaše ehm... kamarádky měly asi poznat? Žádnou fotku oběti jsem vám přece nedával.“

„Ale to já jsem si jeho obličej vyblej skl sám. Mobilem přece, chápete? Ještě před tím, než jste přijeli,“ oznámil mu překvapeně Holeček a Kristek ucítil, že se začíná lehce potit.

„Důležité je ale něco jiného, pane kapitáne. Boženka totiž může odpřisáhnout, že mobil, do kterého ho viděla mluvit, vůbec nebyl černý jako ten, který měl u sebe, když jsem ho mrtvého našel. Byl prý světle modrý a hádejte co! Byl na něm obrázek nějaké tlapky. Jako otisk stopy!“ dokončil penzista vítězoslavně. Kristek se postavil a začal s telefonem přecházet po kanceláři.

„Jak víte, jaký mobil...“ začal, ale Holeček mu nedočkavě skočil do řeči. „Jak říkám, trochu jsem se tam před vaším příjezdem porozhlédl. Ale nebojte se, na nic jsem přitom nesáhl a žádné důkazy nezničil.“

Kristek se pomalu posadil zpátky na židli. Na tohle zkrátka neměl co říct. Penzista zjevně nevěděl, jak si má ticho v telefonu vyložit.

„Haló? Jste tam ještě, pane kapitáne? Vám to nepřipadá zvláštní? Já bych řekl, že mu někdo musel vyměnit když ne rovnou celý mobil, tak aspoň jeho kryt. Proč to asi udělal, vidíte?“

„Ten telefon byl skutečně jeho, to jsme si ověřili,“ hlesl Kristek. „Ale třeba jich měl víc.“

„To je klidně možné,“ rozumoval důchodce. „Já bych se každopádně zaměřil na to, co měl ten mladík společného se psy, protože ta stopa byla nejpravděpodobněji psí. Vždyť víte, je to nejoblíbenější mazlíček. Milovníci psů si takové samolepky lepí všude možně, dokonce si je nechávají i vytetovat, to je co?“ v telefonu zněl jeho smích jako kokrhání. „Nechcete v tom směru trochu provětrat internet? Vy v tomhle určitě můžete daleko.“

Kristek si nebyl tak úplně jist, jestli nesní. „Na profilech oběti jsme ale na žádné psy nenarazili,“ namítl slabě. „Ještě uvidíme, co nám řeknou jeho známí.“

„Výborně,“ pochoval ho penzista spokojeně a ztlumeným hlasem mu pak zasadil poslední ránu. „A slyšel jste někdy o temném webu, pane kapitáne? Tam kdybyste ho tak našli! No nic,“ dodal zase normálním hlasem. „Kdybych ještě něco měl, určitě se ozvu, to se spolehněte!“

Celý zbytek večera a půlku noci strávil kapitán Kristek přemýšlením, jestli by na spekulacích všetečného seniora mohlo něco být. Nechtělo se mu jen tak stahovat své lidi z prověřování přátel mrtvého mladíka. Vyšetřováním v domově seniorů by určitě strávili mnohem větší množství času s daleko slabšími výsledky.

Nakonec je druhý den ráno jednoduše požádal, aby do svých výslechů začlenili i otázky zaměřené na roli psů v životě oběti. Jeho podřízení se na něj dívali dost překvapeně, ale on jim prozatím vůbec nehodlal vysvětlovat, jak na takovou stopu přišel. Jakmile potom vyrazili do terénu, rozhodl se Kristek, že sám se vypraví za kolegy z oddělení kybernetické kriminality. Hned u dveří ho ale zastavilo vyzvánění telefonu. Číslo samozřejmě okamžitě poznal.

„Pane Holečku? Můžeme si zavolat později? Mám teď dost naspěch,“ promluvil dřív, než se senior na druhé straně stačil nadechnout.

„Jak myslíte, pane kapitáne, ale mám dojem, že bych vám teď mohl opravdu pomoci,“ šel starý pán přímo k věci, ale pak se zarazil. „Jenomže tentokrát bych potřeboval, abychom se osobně setkali.“

Kristek mlčel a nerozhodně se škrábal za uchem. Ještě včera by se k takovému neplánovanému výjezdu rozhodně přemluvit nenechal. Jenže od té doby musel chtít nechtít některé věci přehodnotit.

„Tak dobrá. Mohu u vás být za půl hodiny. Bude vám to vyhovovat?“

„Úplně dokonale,“ ujistil ho Holeček. „Počkám na vás dole u branky.“

Jarní dopoledne se vylouplo do zářivé podoby s blankytnou klenbou oblohy, svěže zelenou trávou a všudypřítomným ptačím zpěvem. Penzista Holeček splnil svůj slib a vedl tou jarní pohodou kapitána Kristka od vstupní branky až do altánku ve vnitřní zahradě domova. Prý jestli nebude vadit, když se posadí tady venku. Kristek proti tomu nic neměl. Byl krásný den a on si mezi všemi těmi kvetoucími keři připadal skoro jako v zámecké zahradě. Pozoroval Holečka, jak se opírá o hůl, a belhavou chůzí se pomalu sune po dlážděném chodníčku. Vesele přitom zdravil několik místních dam, které všchnu tu nádheru právě pilně opečovávaly za pomoci motyček a zahradních nůžek.

„Hezký den, Maruško! Jak se daří plotýnkám, Haničko? Poslyš, tobě to ale raší přímo pod rukama, kvůli těm tvým ředkvičkám bych udělal ledacos!“ halekal na ně a jeho sousedky se na něj za to smály a pýřily se.

„Ale Jaroušku, takovou chválu si ani nezasloužíme,“ křenila se ta, které říkal Hanička. „My ti zase děkujeme za tu včerejší sladkou snídani. Máš tu dnes návštěvu?“ zvědavě hodila pohledem po kapitánu Kristkovi.

„Jen takové přátelské posezení,“ mávl důležitě rukou Holeček. „Posadíme se tamhle do altánu, ano?“

Jedna z žen si hned nato otřela ruce do zástěry a spěchala do kulaté dřevěné stavbičky ještě před nimi. Na dřevěné lavici jim urovnala měkké sedací podušky a přešla stůl čistým hadříkem. Pozorným okem se rozhlédla kolem sebe.

„Tady budete mít pohodlí a soukromí, Jaroušku. Přinesu vám něco k pití, chcete? Dáte si kávu nebo ovocnou šťávu?“ zacvrlikala na Kristka. Ten okamžitě upadl do rozpaků, protože si uvědomoval, že by tato dáma klidně mohla být jeho babičkou. Holeček ho naštěstí rychle vysvobodil.

„Ty jsi zlatíčko, Toničko. Dáme si všechno, vidíte?“ Kristek přikývl a stará paní s rozzářenou tváří zase křepce odběhla a oni se konečně mohli posadit.

„Máte tu docela fajn společnost,“ poznamenal Kristek a myslel to vážně.

„To víte, snažíme se. Každý den je třeba si vylepšovat, jak jen to jde. Obzvlášť když to tady tvoří celý váš svět,“ Holeček rozmáchlým gestem obsáhl dům i celou zahradu, ale Kristek v jeho hlase přesto zaznamenal smutný podtón. Tázavě se na penzistu podíval.

„Ale ne, to si zase nemyslete, že by se mi tu nelíbilo,“ pokračoval honem Holeček a z kapsy vylovil klíč s malým přívěskem ve tvaru Eiffelovky. „Vůbec nejsem nevďěčný. Jen bych se hrozně rád ještě někdy někam vypravil. Aspoň po Evropě. Jenže už moc pomalu a špatně chodím a nebaví mě nákupy. Úplně nejradši bych trávil čas po muzeích, galeriích a památkách. Takže je vám asi jasné, že na takové výlety se už v mých letech špatně shání parťák. A sám jsem nikdy cestovat neuměl.“

Během řeči odemkl jednu z malých skříněk umístěných u stěny a ke Kristkově údivu z ní vyndal poměrně nový notebook. Položil ho před sebe na stůl a otevřel ho. Obrazovka se hbitě rozzářila.

„Potřebuji vám něco říct a něco ukázat,“ zatvářil se Holeček tajemně. „Snad to nebudete brát jako příliš velkou spekulaci, když o tom mrtvém mladíkovi pořád nemáte moc informací.“

Kristek chtěl něco dotčeně namítnout, ale v tu chvíli se mu v kapse rozvibroval telefon. S omluvným gestem hovor přijal. Chvíli soustředěně naslouchal, pak stručně poděkoval a zavěsil. Obrátil se ke zvědavostí hořícímu penzistovi.

„To byl jeden z mých lidí. Poptávali se podle vašeho tipu na nějakou souvislost oběti se psy a zdá se, že v minulosti opravdu dva choval. Nejprve německého ovčáka a po něm nějakého menšího bílého psa. Je to prý ale už pár let nazpátek a od té doby žádného dalšího neměl,“ převyprávěl Holečkovi hlášení svého podřízeného.

„To je skvělé!“ vykřikl radostně starý pán. „Takže to krásně sedí! Počkejte, hned vám to předvedu,“ přešel sukovitými prsty po klávesách a přistrčil monitor Kristkovi před oči. Byla na něm jedna z běžných internetových map,

zvětšená tak, že přímo uprostřed ležel dům s pečovatelskou službou, kde se právě nacházeli. Kristek nechápavě pokrčil rameny.

„Já jsem nad tím přemýšlel tak,“ vysvětloval Holeček, „že když už si ti mladí něco lepší na mobil, bývá to pro ně dost osobní, a tedy pro nás důležité. Ten člověk tudy určitě chodil kvůli něčemu psímu, dejte na mě. To místo ale nemohlo být moc daleko, když tam šel pěšky. Odhadl jsem to maximálně na jeden až na dva kilometry, jinak už by tam spíš dojel třeba autobusem.“

Pohledem se ujistil, že ho kapitán sleduje, a prstem opsal na mapě kolem domu kroužek. „Takže tohle by tak zhruba mohl být okruh, ve kterém se ten jeho objekt zájmu nacházel, co říkáte?“ Kristek neříkal nic, ale mapu si pozorně prohlížel.

„Tak jsem si pro tohle území na internetu hledal všechno možné. A koukejte, našel jsem tohle,“ Holeček zapíchl prst do místa zobrazujícího nepravidelný shluk budov zhruba kilometr od nich. „Říká se tomu brownfield, znáte to?“ zajímal se.

Kristek zmateně svraštil čelo. „Nějaká stará továrna?“

„Přesně,“ přikývl spokojeně starý pán. „Nefunkční opuštěná průmyslová oblast, pro kterou se moc špatně hledá nové uplatnění. A rekonstrukce je hrozně nákladná,“ poučil Kristka. „Stát na renovaci takových starých a špinavých míst dokonce vypisuje dotace. Naše město na ni taky čeká, starosta nám to na setkání s námi říkal,“ pochlubil se.

„A co to má společného s naším případem?“ chtěl vědět Kristek.

Holeček za brýlemi významně pozdvihl jedno obočí. „Právě to, že několik budov té fabriky a prostranství mezi nimi si už druhým rokem pronajímá jistá společnost jako psí cvičiště!“ nastavil na monitor přímo na areál vysloužilé továrny.

Na Kristka to chtě nechtě udělalo dojem. Tohle by opravdu mohlo někam vést. Najednou už tu neměl stání. Napřímil se a chystal se k odchodu, ale starý pán ještě neskončil.

„To hlavní je ale tady, pane kapitáne. Podívejte,“ kliknutím změnil typ mapy ze základní na leteckou a pomalu přibližoval záběr na území brownfieldu. Mezi třemi nejzachovalejšími budovami bylo z výšky dobře vidět travnaté prostranství s množstvím na hlínu vyšlapaných cestiček a ploch. Kristek tomu ale nerozuměl o nic víc.

„Už to bude,“ ujistil ho Holeček. „Teď přijde nejbližší možný záběr. Jediný, který očividně pořídili v jinou dobu než ty ostatní. Tady, vidíte?“

Kristek překvapeně sledoval, jak se při největším přiblížení letecký záběr náhle mění z letního na zimní. Povrch země i střech polorozbořené továrny teď pokrývala bělostná vrstva sněhu, ve kterém všechny lidské i psí stezičky vytvářely mnohem jasnější obrazce než předtím v obyčejné trávě.

Starý pán ukázal prstem na výraznou dlouhou stopu, vyšlapanou mnoha botami a vinoucí se celým areálem až k nepoužívané budově na jeho vzdálenějším okraji. Potom záběr oddálil. Z letního snímku stopa zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Holeček začal ťukat na ovládací šipku tam a

zase zpět a předvedl mu tak tu nečekanou proměnu několikrát za sebou. Kristek udiveně zamrkal.

Penzista Holeček se usmál. „Je tam dlažba, pane kapitáne, proto není v létě na snímku nic vidět. Ta zima nám ale prozradila, že přesně touhle trasou někdo asi docela často chodí a rozhodně není jediný. Proč to asi dělá? Psí cvičiště až tam dozadu nesahá.“

Kapitán Kristek se zamyslel jen na docela krátký okamžik. Pak se vymrštil, zadrmolil rychlé díky a bez dalšího vysvětlení vyrazil ze zahrady. Jen taktak, že přitom nesrazil bělovlasou Toničku, která do altánu právě přinášela tác plný pravého domácího pohoštění.

Uplynul necelý týden, když Kristek znovu vystupoval z auta u nedávného místa činu. Jaro už sice definitivně přecházelo v léto, ale zahrada u domu s pečovatelskou službou byla stále plná květů. Cítil všechny jejich vůně ve vzduchu, když mu hned za vstupní brankou usměvavý senior Holeček vehementně potřásl rukou na přivítanou.

„To jsou k nám hosti! Ani nevíte, jaké to pro mě bylo překvapení, když jste mi dnes ráno zavolal. Nedal byste si se mnou náhodou kávu?“ optal se trochu nesměle.

„A víte, že rád? U nás máme pořád jenom automat a ten vám pořádné kafe prostě nevyrobí,“ zakřenil se Kristek. „A tady je to se vším všudy,“ ukázal bradou na známou skupinku postarších dam, které se svorně vyhřívaly na lavičkách zahrady a povídaly si u toho. Ta s bílými vlasy na ně rozverně zamávala, zanechala pletení a rychle se kamsi vytratila.

Pomalu došli do známého altánku, kde se Kristek pohodlně usadil a chvíli na sebe nechal působit uklidňující kouzlo čerstvě posekaného trávníku, záhonků se zeleninou i květinami a dlážděných cestiček. Několik vzrostlých stromů sem vrhalo i kus potřebného stínu.

Starý pán si opřel hůl o dřevěnou stěnu a do dvou modrých hrníčků nalil z objemné konve temně hnědou tekutinu. Kristek odmítl cukr i smetanu a s požitkem si vychutnával zemitou vůni a chuť kávy. Holeček ho po celou tu dobu upřeně pozoroval přes okraj svého hrnku, až to Kristek nakonec nevydržel.

„Vy netušíte, proč jsem vlastně tady, vidíte?“ zasmál se. „Nebojte se, nic se nezvrtlo. Já jsem vám vlastně, pane Holečku, přišel poděkovat. Naprosto upřímně.“ Penzistovi málem vypadl šálek z ruky.

Zpoza rohu se vynořil tác plně naložený jablečným závinem a čokoládovými řezy. Toničku v květovaných šatech za ním skoro nebylo vidět.

„Tumáte, pane policisto. Ať vám chutná. Tady Jaroušek má štrůdl nejradši,“ prohlásila a ostatní stařenky zdálky hlasitě přitakaly. Když jí Kristek poděkoval, vrátila se ke svým kamarádkám a rozpletenému svetříku. Holečkovi, jak se zdálo, tentokrát došla řeč.

Kristek si vybral největší kus závínu a zakousl se do něj. „Bylo to samozřejmě přesně tak, jak jste nastínil,“ zamumlal s plnými ústy a vyhlížel na tácu další

dobrotu. „Byl to odporný, ale výnosný byznys. A kde se točí balíky nelegálních peněz, tam vždycky dřív nebo později dojde k podrazům. Náš mrtvý toho dne vyhrál hodně velkou sumu, ale pořadatelé mu ji patrně odmítli kvůli nedostatku prostředků vyplatit. On jim proto začal vyhrožovat. Došlo k pořádné hádce, a právě při ní byl vážně postřelen. Pořadatelé dostali strach, že se tím všechno prozradí, a proto ho na pokraji smrti odvezli pryč z areálu a vyhodili ho tady u vás, kde po chvíli zemřel. Tu vestu mu předtím navlékli, protože jeho stará mikina byla plná chlupů. Dokonce i té psí tlapky na jeho mobilu si všimli a kryt pro jistotu odstranili.“

Penzista Holeček si v rozrušení poposedl.

„Byly to psí zápasy, vidíte, že ano?! Ubozí psi! Chytíte ty darebáky?“

„Byly, máte jako vždycky pravdu,“ přikývl Kristek. „V takovém ohavném suterénu plném špíny a trosek. Psí štěkot ven skoro nebylo slyšet. Ale nemějte obavy, to místo už neexistuje. O psy, které tam k zápasení drželi, se postaraly okolní útulky a pořadatele máme ve vazbě. Kolegové z kyberkriminálky se naštěstí dokázali dostat na jejich temný web a pořádně probrali všechny jejich kontakty, sázky i chaty.“ Kristek spolkl poslední sousto a oklepal si drobečky z prstů.

„Překvapil jste mě, pane Holečku. Hodně. Měl jsem si uvědomit, že bystrý mozek jen tak nezchátrá. Ještě jednou vám děkuji za pomoc. Ten případ jsem díky vám vyřešil během tří dnů.“

Starý pán zamžoural, sundal si brýle a promnul si oči. Bylo vidět, že jen obtížně skrývá dojetí. Tentokrát ale ještě neskončil Kristek.

„Vlastně jsem se vás chtěl ještě na něco zeptat,“ řekl a opatrně vytáhl z aktovky dva formuláře. „Mám teď pár dnů neplánovaně dovolenou. Co byste říkal tomu, kdybych vás na pár dnů pozval do Paříže? Vstup do Louvru je v ceně,“ zasmál se a podával seniorovi propisku. „Rád vás budu doprovázet. Třeba mi po cestě prozradíte, čím jste se to v minulosti vlastně živil.“

Penzista Holeček na Kristka chvíli zíral v němém úžasu. Pak uchopil propisku do třesoucích se prstů.

„Já...pojeďu hrozně rád! Vůbec nevím, co na to říct, pane kapitáne!“

„Vlastně už majore,“ zašklebil se vítězoslavně Kristek a přistrčil mu dokument k podpisu.

Chico a Dámský klub

Zrovna jsem vařila večeři, když mi zazvonil mobil. Volala moje přítelkyně Elena, už léta žijící v jižní Anglii. Když jsem si dělala „porcelánový“ kurz na místní výtvarné škole, bydlela jsem u ní a zůstaly jsme v kontaktu. Tentokrát byla Eli nezvykle rozrušená, skákala z jedné myšlenky na druhou, což nemívala ve zvyku.

„Na tu operaci s nohou půjdu, zaplatím si soukromou kliniku... Ty bolesti jsou už nesnesitelné a přes Národní zdravotní službu bych musela čekat ještě dva roky,” svěřovala se. Přičetla jsem její roztěkanost obavám z operace, ale ona měla na srdci ještě něco.

„Taková smutná událost... Náš čtvrtční dámský klub utrpěl ztrátu... Irena už není mezi námi... Minulý pátek spadla ze schodů a zlomila si vaz,” řekla rozechvěle.

Když jsme se po chvíli rozloučily, nalila jsem si skleničku červeného a vzpomínala na sedánky dámského klubu, kterých jsem se několikrát zúčastnila. Všechny ty dámy, takový nesourodý spolek, bydlely na stejné adrese, v uzavřeném komplexu, kde skoro polovinu partají tvořily samotné ženy. Vdovy, rozvedené i neprovdané, většina bez rodiny. Nejspíš to byla právě samota, která je sblížila.

Poklidnou Elenu, zcestovalou vdovu po důstojníkovi letectva, akční Elisabeth, bývalou učitelku hudby, která měla rozplánovanou každíčkou hodinu v týdnu, hospodyňku Francis, která se vyžívala v uklízení a vyvařování, výstřední, třikrát rozvedenou Deboru, která trávila celou zimu ve Španělsku.

Nejmladší Irene byla jiný případ. Pocházela z bohaté rodiny, ale od mládí byla psychicky nemocná, prožila vlastně celý život po ústavech. Při reformě zdravotnictví usoudilo odborné konzilium, že vlastně není důvod, aby zůstávala zavřená v sanatoriu, protože není nebezpečná svému okolí ani sobě, a propustili ji na „svobodu”. Problém byl, že ona si v běžném životě absolutně nevěděla rady. Nikdy si nebyla sama koupit jídlo ani oblečení, neuměla se postarat o sebe, natož o domácnost. Její dva bratři si nehodlali uvázat na krk takové břemeno, jako je bláznivá sestra, takže jí koupili byt a sehnali výpomoc. Ještě než se Irene přistěhovala, vedly dámy „ze dvora” čilý společenský život. Občas si vyjely vlakem do sousedního města na divadelní vystoupení pro důchodce, chodily na akce pořádané u starého anglikánského kostela, ale především se každý čtvrtek sešly u jedné z nich na čaji o páté. Kdykoli jsem u Eleny bydlela, zvaly mě mezi sebe a pro mě to byla pokaždé zajímavá zkušenost. Opravdu se scházely přesně v pět a na návštěvě setrvaly přesně hodinu, ani víc ani méně.

U Francis jsem vlastně poprvé ochutnala tradiční okurkové sendviče, které se podávají ve většině anglických detektivek, mě ale moc nenadchly. Debora nás rozmařile hostila vynikajícím portským a uzeným lososem na křehkých máslových krekrech, kdežto Elisabeth jednoduše koupila k obvyklému anglickému čaji s mlékem jablečné koláčky a vrazila je do mikrovlnky. Od

Eleny čekaly její susedky, že uvaří dobrou silnou kávu a pohostí je obloženými chlebíčky se šunkou, kolečkem vajíčka na tvrdo a kyselou okurkou. Za tu hodinu, co spolu poseděly, si vždycky stihly vyměnit všechny novinky z okolí a Elisabeth poreferovala o svých vnoučatech, na která byla náležitě pyšná.

Jednou jim Elisabeth pověděla, co se dozvěděla o Ireně, jak to nemá snadné, že za ní dochází ošetřovatelka a že má i pomocníci v domácnosti, ale přepadá ji stále hlubší beznaděj. Tehdy se dohodly, že ji vezmou mezi sebe a postarají se o ni. Střídaly se, chodily s ní po obchodech, braly ji s sebou do divadla i na dobročinné bazary. Neuměla dávat najevo svoje pocity, moc toho nenamluvila, ale přesto bylo vidět, že ji společnost čtvrtetných dam těší. Po nějaké době se nesměle nabídla, jestli by je taky nemohla pozvat na čaj. Sama vybrala pohoštění, a i když susedkám nabídla podivné kombinace, všechny ocenily její snahu a ona tiše zářila a zdálo se, že je šťastná... A teď už tu Irenka není... Povzdechla jsem si: „Co ti, holka, byly platné tvoje peníze, když se na tebe vlastní rodina vybodla... Snad je ti takhle líp...”

Elena, která se s mobilem smířovala smířovala jen velmi neochotně, mi psala stručné zprávy, že už je po operaci a po týdnu že ji pustí domů.

Týden po operaci mi Elena skutečně oznámila „Doma!”, ale už druhý den volala o pomoc: „Sestra od národní služby, co se o mě měla starat, prohlásila, že když jsem si zaplatila operaci, tak ať si najmu taky soukromou ošetřovatelku, a praštila dveřma... O mě nejde, mám k ruce Ireninu hospodyně Annie, která nám tu všem uklízí, sama se mi nabídla... Ale ona nechce venčit Chica, že se bojí psů a je špatná na nohy... Ale jsem skoro ráda, po pravdě, tomu mému chlupáčovi taky nevoní...”

Pochopila jsem rychle a ujistila ji: „Domluví se s Martinem, dohlédne mi na Kamila a ona na něj, a sednu na první letadlo.” Bylo mi jasné, že kdyby nebyla hodně zoufalá, neozvala by se.

Povedlo se, můj přítel ani dcera nic nenamítali a druhý den k večeru už jsem nastupovala do taxíku, který mi Elena poslala až na letiště do Londýna. Cestou jsem pak probírala s jeho šaramantním řidičem Patrickem, co nového se ve Farenhamu událo od mé poslední návštěvy.

„Pro Eleny to musí být velmi smutné, když tak brzo po sobě přišla o dvě přítelkyně,” poznamenal Patrick, když už jsme se blížili k cíli.

„Ano, chudák Irene, takové neštěstí,” podotkla jsem.

„A teď ještě Betty!” vzdychl Patrick a dodal: „Manželka z toho byla nešťastná, chodily spolu každé úterý předčítat pacientům do nemocnice.”

Než jsem na tu šokující novinku stihla zareagovat, zabrzdlilo taxi před Eleninými dveřmi, ze kterých vyšla starší, upravená žena s helmou šedých natrvalených vlasů. Připomněla jsem si, že je to nejspíš bývalá Irenina pomocnice Annie, která je teď k ruce mojí kamarádce.

Vítala mě sladkým úsměvem, zaplatila Patrickovi a mně pomohla s kufrem do domu.

„Elena se vás nemůže dočkat, běžte za ní, přinesu vám čaj.”

Vyběhla jsem do ložnice a zjistila, že po mně zřejmě touží ještě někdo. Chico vylezl zpod Eleniny postele, kde rád trucoval, a předvedl taneček, z něhož jsem pochopila, že má z mé přítomnosti radost, a taky: „Nezdržuj a koukej se mnou padat ven!”

Elena na mě z postele jen zamrkala: „Vítej! Ani nevíš, jak jsem ti vděčná! Až se vrátíte, všechno ti povím...”

Takže místo čaje jsem popadla vodítko a za chvíli už mě Chico dychtivě táhl na svou obvyklou trasu, kolem studentských kolejí patřících k místní umělecké škole a na pastviny za nimi. Než jsme obešli i horní louku, pozdravila jsem se se dvěma povědomými dámami, které tu taky venčily svoje psiska. Chico byl jako obvykle u vytržení, když potkal postarší fenku vlčáka, k níž choval silné, ale neopětované city.

„Čím větší fenka, tím víc lásky,” smávala se Elena jeho vkusu. „Počítám, že labradorka nebo doga by taky měly velkou šanci! Ale když jsem mu sehnala nevěstu, tak mi udělal ostudu, ani si jí nevšiml, i když ona zájem měla.”

Cestou z procházky jsem u parkoviště potkala další známou, policistku Emily. Naštěstí nebyla ve službě, tak mi ochotně počkala s Chicem u obchodu, kde jsem podle instrukcí nakoupila: „Nezapomeň na sušenky s čokoládovými pecičkami, ty má Annie nejradši a už zase došly. A kafe taky, však víš, jaké kupuju!” volala na mě Elena, když jsem odcházela.

„Musíme si promluvit, potřebuju se tě na leccos zeptat, dějou se tam u vás divné věci,” podotkla Emily.

„Ale já...” bránila jsem se.

„Nebydlíš sice u Eleny, ale jezdíš k ní, vidíš ty lidi z venku, jsi nezaujatá... tedy skoro!” usmála se s pohledem na Chica, který nám seděl u nohou a vypadal jako roztomilé štěňátko. Zdání holt často klame.

Domluvily jsme se, že se sejdem druhý den, až mě Elena nebude potřebovat.

Po návratu jsem našla domeček tichý. Chico se uvelebil ve svém pelíšku a Eli mi vysvětlila, že Annie už pospíchala domů.

Konečně jsem se taky osprchovala, převlékla, uvařila kafe. A pak už jsem vyzvala přítelkyni: „Povídej přece, jsem jedno ucho!”

„Připadám si jako ve zlém snu,” vzdychla Elena. „Nejdřív ta Irena, chudák... A teď, představ si! Elisabeth náhle zemřela, když jsem byla v nemocnici!

Nechápu, co se stalo, ale prý se o její smrt zajímá policie... A ke všemu se nemůžu pořádně hýbat, s berlemi mi to moc nejde,” podívala se vyčítavě na francouzské hole u postele.

„Něco s tím uděláme!” slíbila jsem s větším optimismem, než jsem cítila. Ale správně jsem tušila, že Elena potřebuje hlavně psychicky povzbudit.

Druhý den jsem si hned dopoledne vyšla s Chicem do města a zamířila do kavárny v obchodní pasáži, kde jsme s Emily měly schůzku. Chlupáč se spokojeně rozvalil policistce pod židlí, věděl dobře, že škodný nebude. I když se Emily tvářila přísně, každou chvíli jí pod stolek upadlo něco dobrého.

Tentokrát Emily koukala vážně i na mě a zdálo se, že neví, jak začít.

„Nějak se nám to nezdá, ta dvě úmrtí tak brzo po sobě na jednom místě. Pokud jde o Irene, máme několik zajímavých svědectví, která prověřujeme. Jeden její bratr, Harry, jak to tak vypadá, má vážné finanční problémy. Poslední dobou ji navštěvoval a dával si pozor, aby ho nikdo neviděl. A vždycky mu pak na kontě přistála pěkná sumička. Jenže nemáme, jak zjistit, jestli mu sestra peníze půjčovala, nebo jestli to byl dar. Mohl ji taky nějak přinutit, byla zřejmě snadno ovlivnitelná. V každém případě může být Harry rád, že Irene uklouzla na schodech a srazila si vaz...”

Emily mi taky řekla, že ji našli v pantoflích, dokonce na klínku. Nějak mi to k ní nešlo, ale třeba to byl dárek od bratříčka? Pamatovala jsem si, že chodívala výhradně v teniskách, které se hodily k jejím obvyklým teplákovým soupravám, v sukni jsem ji neviděla nikdy.

„Patolog se v tomhle případě přiklání spíš k nešťastné náhodě,” konstatovala policistka. „Jenže u Elisabeth si je jistý, že byla otrávena. Smrtící měl být koktejl různých léků, které evidentně požila na tom jejich dámském dýchánku. Na tom, kterého se ještě zúčastnila tvoje kamarádka. A ke všemu se v jejím těle našly i zbytky prášků na srdce, které Eleně předepisuje její praktik...”

„Ale proč by Elena trávila svoji dobrou známost, se kterou si rozuměla?” nechápala jsem.

Emily se zatvářila tajemně. „Prý ze žárlivosti! Ty náhodou nevíš nic o nějakém Lucasovi? Měl by to být voják, možná letec ze základny kousek odsud.”

Pokrčila jsem rameny: „Ne, nepamatuju se, že by se o něm někdy zmínila. Na základně ve Whitehillu před lety sloužil i Elenin manžel Tony. Zeptat se na něj můžu, i když mi to připadá jako absolutní hloupost...”

Obešla jsem s Chicem horní louku, kde jsem ho mohla na chvíli pustit na volno, a z hlavy mi nešla představa, jak Elena tráví svou sousedku. A kvůli mužskému?

Po návratu jsem zastihla Annie sedět v obýváku. Usmívala se na mě, popíjela kafe a čokoládové sušenky do ní jen padaly. Chico krátce štěkl u dveří do kuchyně a zamířil rovnou nahoru za Elenou. Já zamávala na Annie a rychle jsem ho následovala.

„Annie říkala, že koupila polévku a dvě hotová jídla, abychom si to ohřály,” koukla na mě kamarádka nejistě.

„Přece nebudeme jíst hotovky, když máme naproti skvěle zásobenou samoobsluhu!” vzepřela jsem se. „Dojdu nakoupit a něco dobrého přinesu,” nabídla jsem se a Elena se vděčně usmála.

„Mrkni do mrazáku, Annie taky povídala, že Chicovi dochází jeho mleté jehněčí... Než jsem šla do špitálu, koupila jsem tři balení, ale možné to je. A nezapomeň na čokoládové sušenky!”

Ušklíbala jsem se a seběhla do kuchyně. Annie se zrovna chystala k odchodu a právě zavírala svou tašku na kolečkách. Hodila po mně další sladký úsměv, popřála hezký den a zabouchla za sebou.

Obhlédla jsem zásoby v lednici, prozkoumala mrazák a zamířila do velkého

supermarketu. Samozřejmě! Jednotlivá oddělení byla zase jinde než při mé poslední návštěvě, ale podařilo se mi najít většinu z toho, co jsem potřebovala. K obědu jsem vzala lákavě vonící grilované kuře a k němu čerstvou bagetku, rajčata a okurku na salát i ty čokoládové sušenky a mražené maso pro Chica. Elena k obědu statečně a s pomocí berlí sestoupila do přízemí. Schody byly poměrně vysoké a úzké, nedivila jsem se, že se trochu bojí, zvláště když si vzpomene na nešťastnou Irenu.

Najedly jsem se a ke kávě jsem jí naservírovala sérii otázek, ke kterým mě ponoukla Emily.

„To je hrůza, jak se tu šíří drby!“ zareagovala Elena trochu dotčeně. „Lucase je mi moc líto, myslím, že si s Elisabeth rozuměli... A je pravda, že jsem je seznámila já. Lucas byl kolega mého Tonyho, znali se dlouho. Asi před rokem jsme na sebe narazili naproti v obchodě. Pozval mě na kávu, pověděl mi, že ovdověl... Cítil se osamělý, tak jsme si asi dvakrát vyšli na večeři. Myslím, že měl zájem o víc,“ Elena se trochu začervenala. „Jenže já už se na vážný vztah necítím... Ale napadlo mě seznámit Lucase s Elisabeth a ti dva si hned padli do oka. Ona o něm zatím nemluvila, myslím si dokonce, že o jejich vztahu tady, mezi námi děvčaty, ještě žádná nevěděla,“ zamyslela se.

„Někdo to vědět musel, když tvrdil policii, že jsi Betty otrávil! Mimochodem, pořád si dáváš prášky pod polštář tady na sedačku?“ napadlo mě najednou a šla jsem se podívat. No jistě! Pod velkým polštářem se skrývala krabice s potřebami na šití, nějaká Chicova gumová hračka a snad pět umělohmotných nádobek s léky.

Eli pokrčila rameny: „Když je nemám po ruce, tak vždycky zapomenu. V ložnici mám další,“ přiznala se a já se jen chytala za hlavu.

„Když jste tu měli ten váš babinec, mohl si kdokoli posloužit,“ konstatovala jsem.

„Prosím tě!“ ohradila se hned kamarádka. „Jsme samé slušné ženské a ani nemáme důvod. Elisabeth přece nemohla nikomu vadit, byla tak obětavá, všem pomáhala...“

„A teď je mrtvá a policie podezírá tebe! Jedna z vás to být musela, kdo jiný má přístup do vašich obývacích? Snad jenom čistič oken, jenže ten si kafe vypije venku, když mu ho uděláš. Vlastně, pokud dobře počítám, už zbývá jen Francis a Debora...“

„Tak vidíš!“ konstatovala Eli. „Dovedeš si představit naši hospodyňku Francis, jak hází Betty něco do čaje? Byly kamarádky a Francis je z její smrti velice špatná... A proč by něco takového dělala Debora?“

Pokrčila jsem rameny: „A co ta vaše Annie? Uklízí u vás všech a Chico ji nemá rád!“

Elena začala mávat rukama: „To tě nesmí ani napadnout! Obvinít služku! To je děsné faux pas! To se tady nedělá!“

Pokrčila jsem rameny, pomohla Eleně zpátky do postele, aby se trochu prospala, a sama jsem se vydala za svými pochůzkami.

Seděla jsem v parčíku u potoka, kterému tu říkají řeka, a črtala si do skicáku keře, rákosí, kachny na vodě... Emily mě požádala o pár akvarelů pro bazar, jehož výtěžek měl dostat dobročinný policejní fond. Ráda jsem jí vyhověla, protože i mně se tohle místo líbilo, a navíc jsem doufala, že mi blondatá policistka poví, jak pokračuje vyšetřování a jestli Eleně nehrozí zatčení.

„Vy tak krásně kreslíte!“ ozval se mi za zády obdivný výkřik. Ohlédla jsem se a zjistila, že se dostavila paní Bertha, s níž jsem se tady už párkrát potkala. Byla to postarší dáma, ale hlava jí sloužila dobře a ke všemu oplývala neskutečně optimistickým pohledem na svět. Byla radost si s ní povídat, ale dokonce i mlčet. I teď tiše čekala, až zaklapnu skicák. Chico, který mi ležel u nohou, najednou zvedl hlavu a zavětril. Vzápětí se postavil a začal štěkat. Po cestě se k nám blížila žena s taškou na kolečkách, která vedla za ruku asi čtyřletého chlapečka. Zarazila se, zastavila a já poznala Annii. Zamumlala cosi na pozdrav a zmizela v nejbližším vchodu do domu, i když se dítě bránilo a křičelo, že si chce pohladit štěňátko.

„Podívejme se! To přece byla máma naší slečny Hazel a její vnouček, takoví milí lidé. A Hazel, ta vám je šikovná! Pracuje ve sportovním centru, v recepci, a protože ví, že nemám peníze na parádu, nabídne mi občas něco z druhé ruky, ale samou prima kvalitu,“ poplácala se po pohodlné soupravě, kterou měla na sobě. Podívala jsem se pozorněji. Na první pohled to byly luxusní tepláky a bunda, jaké prodávali v rodinném obchodním domě Elphicks a ve kterých si tak libovala Irena, ale něco tu nehrálo.

Má společnice pokračovala ve chvále na sousedku: „A jak dobře vaří! Každou chvíli to tu voní, až se mi sbíhají sliny! Mají rádi skopové, pastýřský koláč i karbanátky... Jsem si jistá, že by mi dala ochutnat, ale to ona se bojí toho svého...“ stará paní zřejmě hledala správný výraz, „svého muže, co za ní chodí,“ dopověděla s úlevou. „Je stále zamračený, radši mu jdu z cesty, chudák Hazel, má s ním trápení...“ vzdychla si, nešťastná, že na něm nenašla nic hodného pochvaly.

V hlavě se mi začalo spojovat pár faktů, které jsem se právě dozvěděla, a už jsem neměla stání. Věnovala jsem všímavé paní obrázek potoka, na který kouká z okna, a spěšně se rozloučila.

Nejdřív jsem zavolala Emily, jestli si na mě udělá chvilku, a pak jsem Chica přímo odvěkla domů, i když se mu to vůbec nelíbilo. Jediný pohled na ubrus, který Elena právě vyšívala, mi potvrdil, že mám pravdu. Stejně kyticky jako na bundě paní Berthy.

„Musíš mi říct, kdo vám tvrdil, že Elena žárlila na Elisabeth!“ vypálila jsem na Emily, sotva jsem ji uviděla vcházet do zahrádky u naší kavárny. „Že to byla Annie, ta hospodyně od Ireny? Co uklízela taky Elisabeth i Deboře, a jak zemřela Irena, chodí taky k Eleně?!“

Emily dosedla, roztržitě pohladila Chica, a pak zavrtěla hlavou: „Nebudeš mi to věřit, ale máte tam ještě jednoho špeha!“ Objednala si kávu a pokračovala: „Jestlipak víš, kdo bydlí v tom patrovém bytě nalevo od vjezdu do dvora?“

„Jak tam je to veliké okno bez záclon a vždycky váza plná květin?“ ujistila jsem se. „Mám pocit, že nějaký starší, dobře situovaný chlápek z Londýna a jeho syn?“

Policistka se trochu ušklíbala: „Kdyby to byla slečna, tak by se dalo říct, že si tu ten starý nemrava vydržuje bokovku!“

„Aha,“ polkla jsem. „Chápu. Já toho chlapce zahlédla jen párkrát, ale zdál se mi docela milý...“

„Je milý a cítí se strašně sám, protože jeho... přítel za ním jezdí tak dvakrát do týdne a jeho rodina ho zavrhlá, když zjistili, že je gay. Lucas se nudí, a tak pozoruje cvrkot ve dvoře. Má ze svého pokoje v patře dobrý rozhled, takže nám pověděl jak o návštěvách Irenina bratra, tak o té Elenině známosti. Ale máš pravdu v tom, že Annie nám jeho pozorování potvrdila. Myslím, že ví o všem, co se tu šustne, ale připadá mi loajální ke zdejší komunitě.“

„Asi pro to má svoje důvody,“ prohlásila jsem tvrdě. „Myslím, že je to zlodějka. Nevím, jak jinde, ale Eleně kradе maso, co má pro Chica, a taky kafe. Navíc mám dojem, že kradla i u Ireny, ale to už musíte dokázat vy. Její dcera v každém případě prodala nějaké její věci paní Bertě, která bydlí ve stejném domě se sociálními byty, u řeky, cestou k nádraží,“ a podrobně jsem jí vyličila rozhovor v parku.

Druhý den jsme na Annii čekaly marně, už se neozvala. Až k večeru mi přišla zpráva od Emily, že se u nás druhý den staví. A opravdu přišla se spoustou novinek.

Elena opět sestoupila ze své ložnice a pohodlně se usadila v obývacím, viditelně napnutá, co se dozví. U čaje s mlékem se policistka pustila do vysvětlování.

„Annie se přiznala. Nejen k drobným krádežím u vás, má toho na svědomí daleko víc. Přihlásila se do obchodu na hlavní ulici, je to charita, ze které jdou peníze na výzkum rakoviny. Prodávají tam dobrovolnice, kterým lidé nosí oblečení a ony to vyperou, vyžehlí a nabídnou k prodeji. Annie měla zájem o sobotní služby, to chodí nejvíc dárců a ona měla možnost vybrat si ty nejzachovalejší kousky. Buď za pár šupů, nebo je prostě nacpala do té svojí tašky na kolečkách. Prodáváčky jsou v obchodě vždycky dvě, a když Elisabeth přišla po jiné dobrovolnici, zjistila, že Annie si nechává vždycky i nějakou tu libru z tržby. Chtěla po ní, aby toho buď nechala, nebo odešla. To se ale Annii nehodilo, potřebovala peníze i ty věci, které její dcera prodávala ve sportovním centru. Tlačila na matku, protože její partner, ostatně známý feťák, z ní tahal pořád větší sumy. Vydírali Annii, že když jim nepomůže, nebudou jí půjčovat vnuka, na kterém ona velice lpí,“ Emily se napila a pokrčila rameny. „Vlastně to vymyslela docela dobře, podezírat služebnou nebo zahradníka, to se u nás nenosí.“

Visely jsme s Elenou policistce na rtech a v hlavách nám nejspíš rotovaly stejné myšlenky: „Vypadala tak neškodně... Ale Chico ji prokoukl, škoda, že nám nemohl říct, proč ji tak nesnáší. Nejspíš cítil cítil z její tašky svoje maso!“

„Annie ostatně začala s krádežemi těch sportovních souprav u Ireny. Vy to

nejspíš víte, že každou nosila tak měsíc a pak ji odložila do pytle na odpadky. Těch pytlů po ní zůstalo snad pět. Byla to nejspíš jedna z jejích obsesí, nechtěla nikdy, aby jí je Annie vyprala, i když o povlečení a prádlo se postarat mohla. Annie si začala ty soupravy nosit domů a její dcera měla přívýdělek. Nebýt toho, že si paní Bertha koupila zrovna tu, na které tady Elena zakryla pár fleků na bundě kytičkami, nikoho by to ani nenapadlo...”

Když Emily odešla, probíraly jsme s Elenou ty novinky a bylo nám všelijak. Milá a obětavá Elisabeth přišla o život kvůli hamižnému feťákovi a jedné zakomplexované babě.

„Svým způsobem je mi jí líto,“ konstatovala Eli. „Netěší mě představa, že nám záviděla naše sedánky a vadilo jí, že ji mezi sebe nepozveme a necháme se obskakovat. A jak ošklivě mluvila o Elisabeth, jen proto, že měla milující rodinu a vnoučata, kterými se ráda chlubila... A že byla poctivá a chtěla ji udat, když bude dál krást...”

Svou návštěvu jsem zakončila stylově. Než jsem odlétla domů, sešli jsme se i s Emily u Francis, která nám předložila svoje okurkové sendviče a výborné sýrové pečivo.

„To nám donesl Lucas! Moc rád by se stal naším pravidelným hostem,“ usmívala se a ostatní dámy její návrh jednomyslně přijaly.

Do letadla jsem nastupovala spokojená. Elena už s berlemi pobíhala docela svižně, a hlavně - Chico dostal dva nové kamarády, kteří se střídali v jeho venčení.

„Než s tím všetečným nezbedou bude moct zase chodit Elena, domluvila jsem se s Lucasem, že si ho střídavě vezmeme na starosti,“ ujistila mě při loučení Emily a mně spadl kámen ze srdce.

Krvavé rukavice

Zapadlá ulička na Smíchově, okna slepá špínou a pavučinami. Místo ne k životu, místo ke smrti. A jedna smrt tam i byla. Už se nad ní skláněl soudní lékař, okolo postávali uniformovaní strážníci a mordparta se radila.

„Není mu ani osmnáct,“ pronesl rada Michálek pomalu.

Soudní lékař vstal od mrtvého a přešel k detektivům: „Osm bodných ran, bezpochyby zavinění cizí osoby.“

„Samozřejmě, sám osmkrát na kudlu nespadnul,“ neudržel se Kubeš, za což si vysloužil lékařův úsměv a výhrůžný pohled pana rady.

Prohledávali okolí. Nikdo se pohledu na mrtvého nevyhýbal, viděli jich už spoustu. Takových nebo podobných. Kluk ležel na zádech, pod ním tratoliště krve, v hrudi a v boku osm děr od nože. Ještě ho nafotit a mohou ho odvézt na soudní na pitvu.

„Něco mám, pánové,“ oznámil hlasitě Kubeš, který se prohraboval v hromadě odpadků asi deset metrů od místa činu. Vytáhl odtamtud boxerské rukavice. Kožené odřené rukavice, které jistě pamatovaly spoustu úderů.

„Třeba to nemá s naším případem nic společného,“ opáčil Jandera, další z pánů detektivů.

„Jsou od krve,“ nehodlal se s ním dohadovat Kubeš. „Docela dost. A ještě je tu tenhle pingl.“ Vytáhl látkový pytel, v němž sportovci nosívali věci na převlečení.

„A proč je to tady? Proč to není u mrtvoly?“

„Pokus o loupežnou vraždu? V panice to pak odhodil?“

„Pitomost, Kubeš, kdo by kradl rukavice?“

Uniformovaní strážníci obcházelí okolí, Stále zvětšovali okruh, snažili se najít další stopy nebo případně zajistit svědky. Podle lékaře se vražda stala možná večer předchozího dne, podrobnosti, jistě, jaké to klišé, přinese pitva.

„Odvezte ho,“ svolil Michálek.

Zřízenci naložili tělo do vozu a zmizeli i s ním.

Kaluž krve zůstala.

„Vezmete si to na starosti, pane kolego, je to váš případ,“ oznámil Kubešovi Michálek nevzrušeným tónem. „Vy máte přece plotky s tímhletem rohováním, budete vědět, jak do toho.“

„Ano, pane rado.“

V detektivně voněla tlačěnka s cibulí a s octem, pivní láhve byly pečlivě schovány u nohou jednotlivých stolků. Jen Kubeš nesvačil, jeho porce tlačěnky

zůstala zabalená v papíře, nesáhl po nakrájené cibuli, ani neotevřel pivo, které přechovával v dolním šuplíku.

Před sebou měl na stole zakrvácené rukavice.

Nic zvláštního.

Obyčejné tréninkové rukavice, které se daly sehnat ve frcu za pár korun.

Několik kapek zaschlé krve.

„Neměl bys to tu mít, Václave,“ upozornil ho Jandera s plnými ústy. „Je to přece důkazní materiál.“

„Neměj starosti, hlavně, aby ti nezaskočilo.“

„No, jak myslíš...“

Jandera i ostatní požírači tlačanky v detektivně fascinovaně sledovali, jak Kubeš vsunul levou ruku do rukavice. Proč to jako dělá? Všichni vědí, že má rád boxing, ale... hraje si na toho svého oblíbence Frantu Nekolného?

„Něco v ní je,“ rozbil Kubeš nekompromisně náhlé ticho.

Díval se na rukavici na své levičce.

Zaklepání na dveře.

„Dále!“

„Pane inspektore, máme pro vás svědka mordu na Smíchově,“ strčil do detektivny strážmistr Vodrážka.

„Koho jste chytili?“

„Přihlásila se sama.“

„Takže ne svědek, ale svědkyně...“

„Přesně tak, pane inspektore, služba ji dovedla sem nahoru. Co s ní mám dělat?“

„Dejte jí do kamrlíku a počkejte s ní, strážmistře, hned tam budu, děkuji.“

Kubeš se opřel na židli. Na okamžik zavřel oči. Začínala ho bolet hlava, bude mít mizerné odpoledne a ještě horší noc. Začíná to za očima, pak se to bude šířit po lebeční kosti... pevně si stiskl palcem a ukazovákem pravé ruky kořen nosu.

Vytáhl konečně levou ruku z rukavice, mezi prsty kus papíru.

„Zatraceně,“ vyhladil papír a položil ho na poškrábanou desku stolu, která už toho také dost zažila. Vytáhl z rukavice další papír, narovnal, položil vedle prvního. Třetí. Pátý. Sedmý.

V pravé rukavici jich bylo ještě víc.

Rada Michálek otevřel spojovací dveře a nadechl se, že zavolá pány inspektory k sobě, ale neřekl nic. Oněměl. Protože všichni jeho detektivové stáli v půlkruhu okolo stolu inspektora Kubeše a dívali se na něj, jak tahá proužky papíru z boxerské rukavice jako kouzelník králíky.

„Co máte, pane kolego?“

Kubeš zvednul oči, v nichž se zrcadlilo ohromné překvapení: „Tohle jsou lístky do Lucerny. Na boxing match Nekolný versus Roth, o evropský titul ve welterové váze. A jejich hned osmnáct.“

„No, a pomůže nám to nějak v případě? Prostě boxer, co si lístky na ten váš boxing match místo do šrajtofle dává do rukavic,“ Michálek ohromení svých podřízených v nejmenším nesdílel.

„Ten boxmatch je dnes večer, pane rado.“

„Ano. A?“

„Už několik dní je beznadějně vyprodáno, ale ráno mi u koně jeden takový vykuk nabízel lístky.“

„Obyčejný překupník, při každém vašem fotbalu, hockeyi nebo boxingu je jich plná Praha,“ Michálek začínal ztrácet trpělivost, na stůl mu právě doputoval případ kasaře ze Žižkova, který...

„No, dneska ráno mi nabízel jeden lupen za dvě sta sedmdesát korun, ze známosti. Jinak už to prý prodával za tři stovky. A je odpoledne, cena bude zase o něco vyšší...“

Michálek se zarazil: „Takže vy mi chcete říct, pane kolego, že těhle pár papírků má hodnotu přes pět tisíc káče a že je měl náš mrtvej jen tak mírnýx týrnix nacpaný v boxerských rukavicích!?“

„Jo, to přesně vám říkám. A ještě nám přišla svědkyně, co možná mord viděla...“ Kubeš vstal od stolu, pečlivě poskládal sedmnáct drahocenných vstupenek, chvíli se rozmýšlel a pak je vložil do pravé rukavice. „Musím ji vyslechnout, a tohle by klidně mohl být motiv, chtěl mu to ukrást, ale nestihl, protože ho vyrušili...“

„Máří, co tu děláš?“ ztěžka dopadl na židli v kamrlíku, nevelké místnosti bez oken, kde občas prováděli výslechy, svědků i obviněných. „Myslel jsem, že jsi z města pryč.“

Světlovlasá Marie Voráková se usmála: „Vrátila jsem se, život na venkově není pro mě. Dojit kozy, sbírat vajíčka, znají to, pane inšpektor.“

„Jsi dlouho nevydržela být vdanou paní.“

Pokrčila rameny.

„Vracíš se k řemeslu... počkej, počkej, popovídám si o tobě jindy. Co jsi viděla? Proč jsi přišla?“

„Protože byl mladej.“

Kubeš pokývl, mluvit by měla ona, ne on.

„Byl hrozně mladej, udělanej, dělal tenhle boxing, teď je to hrozně v módě. Byl do mě zamilovanej,“ uronila očekávanou slzu.

Zamilovanej do kurvy, to je terno, pomyslel si Kubeš, nebyl první a určitě ne poslední. Marie bývala hvězdou několika pajzlů ve vnitřní Praze, pak si našla kořena odněkud z jižních Čech, provdala se za něj, odstěhovala se, ale kořen asi neplnil všechno, co si ona představovala.

„Ládík se jmenoval,“ šeptla a krajkovým kapesníčkem si otírala oči. Jen tak opatrně, aby si nerozmazala líčení.

Kubeš v duchu pokývl. Křestní jméno máme. „Jak se jmenoval celým jménem? A neříkej, že to nevíš, Máří.“

„Puskailer, byl na to hrozně hrdej, prej se tak jmenuje nějaký slavný boxer z Moravy, ale toho neznám. Ládík se v něm viděl, dost často o něm mluvil. A taky o Frantovi Nekolným. Chodil za mnou ve středu a v sobotu, trenér mu sice říkal, že po ženských boxerům slábnou nohy, ale on na to nedbal. Milovali jsme se.“

No, takovej Nekolný za holkama nelítá, manažer i maminka ho drží na krátký oprati a kam to dotáhl. Dnes v Lucerně o titul mistra Evropy. Kubeš se vzpomněl na osmnáct lístků v rukavici. Bude škoda, že jako důkazní materiál propadnou.

„No...“ popohnal Máří.

„Dneska jsem ho viděla, jak jde z té jejich tělocvičny... na Smíchově, je to...“

„Já vím Boxing Club Smíchov.“

„Jo, tak, mohl bejt hvězda, jako Nekolný.“

Nebo taky ne, když chodil dvakrát týdně trdlovat s takovouhle nádherou.

„Mávala jsem na něj, ale neviděl mě, pak jsem zahlídla, jak za ním jde chlap, takovej nahrbenej, ne tlustej, spíš taky udělanej. Dohnal ho. Hádali se. Ten udělanej zatáhl Ládíka do té uličky. Běžela jsem tam. Ládík mu jednu vrazil, chlap šel k zemi jako podřatej, ale potom vstal a měl v ruce nůž...“ teď už se vážně rozbřečela a při utírání slz nedbala na líčení.

„Co to bylo za chlapa?“

„Takovej paťatej, nahrbenej, kudrnatý vlasy, měl žlutý kalhoty, do obličeje jsem mu neviděla. Utekla jsem. Hrozně jsem se bála.“

„Měl jizvu přes obličej?“

„Říkám jim, pane inšpektor, že jsem mu do ksichtu neviděla! Ale vzpomínám si ještě na jednu věc.“

„Jakou? Proč to z tebe musím tahat jako blechy z chlupatý deky?“

„Měl na nohou bílý boty s psíma dečkama. S těma žlutýma kalhotama to vypadalo vážně divně. Víc nic nevím.“

„Dobře, Máří, počkej tady, ještě někoho sem pošlu, ať to sepíše, řekneš mu přesně, co jsi řekla mě, jasný.“

„Ano.“

„A Máří?“

„Co?“

„Proč jsi nám to přišla říct? Já myslel, že vy se do takových věcí nepletete, s policajtema nepečete.“

„Kdo jinej by jim měl pomáhat než kurvy, pane inšpektore?“ rozesmála se Máří škaredě.

Jo, holka, to máš zase pravdu.

Nakoukl do detektivny: „Jdu do terénu, kdyby něco...“

„Kdyby něco, tak nic,“ odpověděl mu se smíchem Jandera. Dostal od pana rady tu kasařinu na Žižkově. Podle všeho to vypadá, že ohledá místo činu a půjde na jisto. Takové případy měli detektivové rádi, pražští kasaři byli elita, smetánka galerky, žádná špína jako neznámý pitomec, co ubodal k smrti klučíka na Smíchově.

Tělocvična Boxing Clubu Smíchov ho přivítala starým dobrým pachem starého i nového potu, nezaměnitelnou vůní starých obmotků a typickým zvukem pleskání rukavic o rukavice, rukavic o speedbally, o velké pytle, o lidská těla.

„Potřebuješ?“ zastavil ho hned u dveří vysoký hubený chlapík v tílku.

„Potřebuju si promluvit, jsem od policie, svolej ty svoje pugilisty.“

„Policie? Co jsme provedli?“

„To se právě pokusíme zjistit.“

„Chlapi! Máme tady policejní vyšetřování! Pojd'te všichni sem! Pán od policie s vámi chce mluvit!“

Reptali, žertovali, někteří se dívali podezřívavě nebo obezřetně, ale sešli se všichni, nikdo se nedal na útěk. Škoda, tím by se provařil a Kubeš by měl snazší práci.

Bylo jich celkem devět i s hubeňourem, který ho uvítal u vchodu.

„Hledám Láďu Puskailera,“ začal rázně.

Dívali se na něj lhostejně, s pokrčením ramen, žádná zvláštní reakce, kterou by čekal.

„Chodil sem, ne?“

„Jo, chodí sem. Hraje si na profesionála, teda, pořád o tom mluví, ale ještě neměl ani match v amatérech, mlátí do pytle a doma se předvádí před zrcadlem,“ ozval se podsaditý blondák. „Při sparringu chvíli tluče a potom se jenom kreje, posera jeden. Mistr Evropy.“

„Je mrtvej.“ Kubešova dvě slova osazenstvo gymu zmrazila. Ale pořád žádná reakce, která by mu k něčemu byla. Nikdo, kdo věděl o vraždě něco víc, tady nebyl. Nebo měl větší herecký talent, než jaký byl Kubeš schopen takhle rychle prohlédnout.

„Nehoda?“ zkusil hubeňour.

„Vražda!“ vyštěkl Kubeš. Zatraceně, pořád žádná použitelná reakce.

„Kdo by zabíjel zrovna Láďu?“ nevěřícně dal ruce v bok blondák, který o mrtvém před okamžikem mluvil jako o poserovi. „To je nějaká blbost. To je nějaký vtíp, já vlastně ani nevěřím, že jste od policie.“

Kubeš stál před gymem na ulici a mnul si palcem a ukazováčkem kořen nosu. Bolest hlavy se zatím nezhoršovala, ale byla tam pořád skrytá, cítil ji, bude stačit nějaká nepředvídatelná drobnost a rozjede se do migrény.

Sakra.

Nic.

Měl úplně prázdné ruce. Donutil boxery, aby mu ukázali v šatně „civil“, nikdo z nich na dnešní trénink nepřišel ve žlutých kalhotách a bílých botách s psí dečkou. Možná budou od krve, dávno se jich zbavil.

Zatraceně.

Zabití strážného v Živnobance, kasařina na Žižkově, pokus vraždy pantáty z Holic v pravé poledne na Wilsonově nádraží.

Mordparta má moc práce na to, aby na případ přidělila víc inspektorů.

Třeba jsem něco přehlédl, třeba... třeba by to jiné, druhé oči viděly lépe.

Už chtěl mávnout na drožku, když se vedle něj postavil světlavý boxer. Byl převlečený, vlasy pečlivě učesané do čela, hezounek, co boxuje, aby ohromil holky. Teď je to přece úžasně populární sport.

„Zaplatíte mi pivo, pane inšpektor?“

„Jo, kam chodíte?“

„No, tam nepůjdeme, nikdo mě tam s váma nemusí vidět, ale támhle kousek je hospoda, dole v suterénu, točí tam taková černovlasá...“

„Maďarka?“

„Přesně tak. Sejdeme se tam za deset minut. Půjdeme každý sám, ať nás spolu nikdo nevidí.“

„Jistě,“ Kubeš se v duchu usmál. Kluk se snaží o špičkovou akcičku a přitom si tady se mnou přímo před tělocvičnou povídá všem na očích.

Byl to špína lokál. Celodenní výčep pro ztracené existence. Blondák tam už seděl a měl před sebou pivo v umolousaném půlitru, Kubeš se posadil k němu. Jinak byl výčep až na dvě tři zoufalé existence a černovlasou výčepní, která také již pamatovala lepší časy, prázdný.

„Ale tohle pivo mi zaplatíte taky.“

„Jo, když dostanu něco, s čím se dá pracovat.“

„Mám pro vás informaci, ale budu za ní něco chtít.“

„Pětku?“

Blondák se rozesmál a začal předstírat, že je o dost chytřejší, než ve skutečnosti byl. Moc mu to nešlo. „Já vás už viděl, v gymu,“ – říkal to, jak se to píše – „Na Žižkově. Vlezl jste do ringu s Frantou. Jste kamarádi nebo co? Jít s Frantou do ringu, to chce odvahy.“

Kubeš pokrčil rameny. On je tady pro informace, ne aby je ještě rozdával.

„Chci fotku, podepsanou, s věnováním,“ vypravil ze sebe konečně.

Kubeš vážně pokýval hlavou: „To ale informace musí stát za to.“ Franta bude mít radost, až mu řekne, proč chce podepsanou fotku s věnováním... no, radši mu nebude úplně všechno říkat, Franta je taková duše bezelstná, že by to všude vykecal.

„Jaký oblečení hledáte? Jsem si všiml, že po nás...“

„Žlutý kalhoty, bílý boty, psí dečky,“ přerušil ho Kubeš, který za prvé ztrácel trpělivost a za druhé věděl, že každou vteřinu, kterou on ztratí, získává vrah.

„Seženete mi fotografii s podpisem, s věnováním milému kolegovi Jardovi?“

„Jo.“

„Přísaháte?!“

Kubeš se bleskurychle natáhl přes stůl, Jarda ani nevěděl, jak je možné, že je inspektor tak rychlý, byl jako útočící chřestýš. Chytil Jardu pod krkem a s úsměvem se zeptal: „Kdo nosí ty hadry a ty boty a ty dečky?“

Jarda zazpíval.

Samozřejmě, že jo.

Kubešova cesta Prahou toho březnového dne byla křivolaká a spleť. Zastavil se v Jedové chýši na grog, pozdravil se s panem Boušem, který si grogem léčil věčnou kapičku u nosu a který v Jedové chýši tak či onak sledoval stav galerky na českých tocích.

On pan Bouše byl expert na galerku, na kapsáře, a taky to byl tvrděj chlap, o dost tvrdší než by jeho vzezření, dobrácký úsměv a věčná kapička u nosu prozrazovala.

„Tebe hledám, servus,“ posadil se Kubeš vedle Boušeho.

„Hm, jak jde ten mord,“ popotáhl Bouše a mžouravě si kolegu prohlížel. Nebyla to vlastně otázka, jen jakési konstatování.

„Čuňase jsi viděl někdy v poslední době?“

Bouše se trochu narovnal, otřel si kapičku u nosu. „Čuňase? Tvůj podezřelej? Hele, to by klidně mohlo bejt, je prudkej, dělá teď pro nějakou novou partu. Ještě jsme nezjistili, v čem jedou, ale to víš, čistej nebude, dělal do koksu, nějaký rvačky, kudlu nosíval, něco si odseděl.“ Bouše byl chodící encyklopedie pražské galerky. Báli se ho a uctívali. Věděli, že kdyby jim šel z cesty, žilo by se jim v podsvětí mnohem lépe, ale nikdo, nikdo nehodlal na Boušeho vztáhnout ruku.

Špatně by dopadl.

„Kde bych ho našel?“

„V tuhle hodinu? Doma. Kde jinde.“

„Adresu máš?“

„Neboj.“

Čuňas doma byl. I s bytnou, fortelnou čtyřicetiletou ženskou, jejíž přednosti i zadek si Kubeš dobře prohlédl, protože když vpadl do bytu, leželi spolu zrovna v posteli a náramně dobře se bavili.

„Oblíkní se, půjdeš se mnou, a vy, milostpani, přestaňte vriskat, jsem od policie.“

„Nikam nejdu! To jste nemoh přijít za minutu, za dvě, jsem to... skoro... zatracená práce!“

„Nerozčiluj se, Čuňas, oblíknout a jdem.“

„Neříkejte mi tak, pane inšpektore, hlavně ne před ní.“

„Dobrá, pane Piskoř, vyskočte z postele...“

V tu chvíli vzala nahá bytná, a že byla kus, Kubeše plným porcelánovým nočníkem po hlavě. Jistě, měl dobré reflexy, takže uhnul, nádoba se rozprskla o zeď, její obsah se nechutně rozstříkl, ale už nečekal, že po něm fortelná domácí skočí.

Než se vymotal z jejího vskutku vášnivého objetí, pokousala ho a podrápala a řvala mu do ucha tak, že málem ohluchl, Piskoř alias Čuňas v jednopokojovém bytě už nebyl.

Kubeš se ani nezastavoval, aby bytné sliboval, co jí provede. Vyrazil na pavlač. Bytná se postavila a vrhla se za ním.

Piskoř pádl po schodech o patro výš.

Bytná se vynořila z bytu v celé své nahé korpulentnosti a dostala takovou facku, že šla k zemi. „To máš jako závdavek,“ zamumlal vztekly inspektor a vydal se co nejrychleji za prchajícím Čuňasem, co měl na sobě zhruba stejně tolik oblečení jako jeho mnoho sprostých slov ovládající mlka.

Čuňas běžel po schodech nahoru, Kubeš dusal za ním, fyzičku měl slušnou. Udržoval se ve formě, ale ani Čuňas na tom zjevně nebyl zle. Inspektor ho sice pořád viděl, už byli dvě patra nad bytem, kde ho přistihl a blížili se k půdě, ale nijak zvlášť ho nedoháněl.

Proč běžel nahoru?

No, zřejmě si myslel, že inspektor má s sebou patrolu, která logicky čeká dole, takže kdyby se vrátil do průjezdu, měli by ho.

Nahý zadek vlétl do otevřených dveří na půdě.

Ženský jekot, některá tam asi věšela prádlo a...

Jo, byla tam ženská, hubená, skoro vyzáblá. Asi se lekla, že ji ten naháč chce zmermomocnit a tak mu hodila pod nohy koš s prádlem.

Když se Kubeš objevil na půdě, Čuňas se zrovna sbíral ze země.

„Pomóóc!“ ječela prادلena a snažila se špičatou botou nakopnout Čuňase mezi nohy. Naštěstí pro lumpa minula.

„Vypadněte,“ houknul na ni Kubeš. „Nechte poslat pro strážníka.“

„A to zas jo!“

Osaměli.

„Ty hajzle, počkej, já ti dám,“ nahý chlap v boxerském postoji je k popukání.

Kubeš nepotřeboval moc času, aby si uvědomil, že Čuňas je sice nahý, ale stojí dobře, ruce má správně, není to žádný pitomec a také je to docela pořez, samý sval, samá šlacha.

Mohl by...

Nebo třeba...

Ne.

Sundal si klobouk, sako, obojí hodil na prázdný koš, co tam nechala vyděšená ženská. Upravil si šle. Nepůjde do naha jako Čuňas, bylo by to asi stylové, skoro jako řeční atleti, ale... co kdyby sem někdo přišel, vypadalo by to dost šíleně.

„Tak pojď, dobytku policajtskej,“ zašeptal Čuňas.

„Však já jdu, bobečku.“

Čuňas začal levým hákem, Kubeš se od něj jen odtáhl, takže hák minul, zhoupnul se dopředu a trefil naháče direktem na levou tvář. Sice mířil na bradu, ale Čuňas v poslední chvíli trhnul hlavou. Kubeš neztratil rovnováhu a uhnul se krátkému háku.

Prásk, prásk.

Nejdříve trefil Čuňase levým direktem a potom pravým zvedákem. Byl připraven pokračovat, ale jeho protivník už ne. Složil se jako šraňky, oči se mu rozjížděly, nohy ho neposlušely.

„Jsi zatčen,“ pronesl Kubeš hlasitě, zbytečně, protože Čuňas po dvou ranách na bradu ani nevěděl, jak se jmenuje, kde je a proč je nahý.

„Přiznal se, on se nám přiznal,“ pan Bouše se usmíval jako Budha. Pan rada poplácal Kubeše po rameni: „Dobrá práce. I s výsledkem. Kdybyste ho na té půdě praštil ještě jednou nebo dvakrát přiznal by se nám ke všem mordům, co jich tu za dva roky máme.“

„Vražedná zbraň byla klíč, za to můžeme děkovat těm mládencům v uniformách,“ oponoval Kubeš.

Říkal pravdu, Čuňas, už oblečený, se zlomil při výslechu až v okamžiku, kdy jeden ze strážmistrů se svolením pana rady přinesl do kamrlíku v hadru zakrvácenou kudlu. Stejnou kudlu, kterou Čuňas použil při ubodání chudáka Ládíka.

„Nechápu, proč ji nehodil do Vltavy, ale do křoví,“ rozumoval Bouše. „Byl od vody dvacet kroků.“

„Někdo ho vyrušil, možná zrovna ta Mařena, kvůli tomu neodnesl ani lup,“ odvětil pan rada. „Náhoda je mocná čarodějka. Podle všeho se jednalo o náhlý impuls, ne o rozmyšlenou, naplánovanou vraždu. A prostě tam někdo šel, náš vrah zpanikařil a kudlu zahodil... co vy teď budete dělat, pane Kubeš? Odpočinete si?“

Lidé řvali.

Sotva se do Lucerny procpal davem, který okupoval okolní ulice. Zahlédl dokonce několik kolegů na koních. Vypadalo to spíše jako revoluce než předehra boxing matche.

Jistě.

Tohle je poprvé, kdy se Čechoslovák může stát evropským šampionem, a navíc v domácím ringu.

Mával vstupenkou.

Pustili ho dovnitř.

Vzal si jednu z těch zakrvácených, jen pár kapiček, snad proto, aby tak byl Ládlík s ním. Chudák kluk.

Zůstávala spousta otazníků.

Třeba ten, kde Láďa vůbec tolik vstupenek vzal. Venku si Kubeš všiml, že mezi překupníky cena lístku narostla až k pěti stovkám.

V Lucerně vládla nadšená atmosféra.

Sešel dolů do sálu, ale dva schody ode dna se zastavil. Zastavil a sáhl do kapsy pro lístek, který mu portýr nahoře natrhl a pak vrátil. Obrátil se. Zastavil dvojici nadšených mladíků: „Pánové, mohl bych vidět vaše vstupenky?“

„Cože, strejdo?“

„Policie,“ utrousil Kubeš. Okolo nich proudily davy. Za pár minut začnou první fights. Nekolný s Rothem až jako poslední, jako zlatý hřeb večera.

„No, dobře, tady ji máte, ale vrátit, chci si je nechat na památku...“

Dál je Kubeš neposlouchal. Stačilo si totiž dát jejich vstupenky a svou vedle sebe a soustředit se. Nebýt pod tlakem jako portýr tam nahoře. Barvy jsou trochu jinak, písmo je méně zřetelné.

Vrátil vstupenky mládencům: „Ať vyhraje Franta.“

Zatraceně.

Ta vstupenka, kterou si vzal z Láďových zakrvácených rukavic, byla padělaná...

Zase ho začala bolet hlava.

Posedlý

„Nechceš se na to vysrat?“ hulákal mladý policista na sebevraha.

Našli ho stát za zábradlím na mostě nad tratí. Teď okouněli opodál a za jejich zády blikaly do noci majáky vozidel integrovaného záchranného systému.

„Co to sakra meleš?“ obořil se na netaktního kolegu právě dorazivší kapitán Michal Vlk. Přiběhl jen v triku a džínách. Bydlel nedaleko a i když měl dovolenou, poslouchal policejní vysílačku dlouho do noci. Pořád totiž doufal, že najde nějakou novou stopu, které by se mohl chytit. „Kde je vyjednávač?“

„Nemám ponětí, šéfe.“

„Tak to běž okamžitě zjistit.“

K Vlkovi se přiloudal prošedivělý záchranář. „K vám už taky vezmou každého vola, že jo, Karkulko?“ zeptal se místo pozdravu.

Kapitán Vlk se s ním znal dlouhá léta. A byl to právě on, kdo přijel jako jeden z prvních k jeho manželce, když ji našli.

Vlastička byla tehdy už třicet hodin nezvěstná. Vlk v kanceláři netrpělivě aktualizoval počítač s případy a přitom po očku sledoval telefon s nadějí, že se ozve nějaký mamlas kvůli výkupnému. Z hlášení věděl, že kluci z obvodu vyraželi prověřit oznámení o opilé ženě v příkopě, ale jakmile si na místo přizvali kriminálku, vyrazil bez rozmyslu na místo.

Poznal ji okamžitě. Ležela nehybná tváří vzhůru ve škarpě, v šatech, které jí koupil loni k narozeninám a s oholenou hlavou. Nevydržel ten pohled a zhroutil se v slzách. Tolik ji miloval, její úsměv a jiskru v očích, když se smála a pohazovala svými nádhernými rudými kadeřemi, které si tak pečlivě hýčkala. Měli tolik společných plánů do budoucna a najednou...

„Doufám, že jsem tě neurazil,“ pokračoval záchranář, když Vlk neodpovídal.

„Kdepak,“ reagoval tentokrát pohotově, „jestli chceš, mám v kapse přihlášku k policii, ještě by se u nás místo pro jednoho vola našlo,“ vrátil mu uštěpačnou poznámku.

Být u policie a nezbláznit se, znamenalo mít posunuté hranice smyslu pro humor. Vlk se tak cítil silnější i pro běžný život. Běžný a prázdný život vdovce.

„Posílaj sem někoho až z Prahy,“ vrátil se s novinkami první policista. „Takže to chvíli potrvá.“

„Půjdeš se mnou, pardále?“ obrátil se Vlk zpátky na přítele. Než na místo dorazí vyjednávač, může být pozdě. Musí zkusit navázat kontakt a zjistit víc.

„Raději půjdu pod ten most. Lepší exitus na kolejích než na svědomí.“

Kapitán Vlk tedy sám přelezl pásku a vydal se k sebevrahovi. Moc těmhle lidem nerozuměl, rozhodli se zahodit život, po kterém jiní toužili. Třeba jeho Vlasta. Proč zrovna ona? Přece ji někdo nezabil jen kvůli její vlasům?

Nikdy nezjistili, kdo a proč to udělal. To ho žralo asi nejvíc. Proto neustále poslouchal vysílačku, pečlivě sledoval svodku, a doufal, že narazí na něco, cokoliv, co by připomínalo modus operandi její vraždy. Mohl to být sériový

vrah, ale také jen chlápek s parukami. Nebo zfetovaný bezdomovec s taškou vlasů, kterého prověřovali za výtržnictví. Prostě kdokoliv. Ale jednou na to kápne.

„Zůstaň, kde si!“ zařval sebevrah na Vlka, když se kapitán přiblížil na vzdálenost sotva dvou metrů.

Poslechl ho. Vyjednávače už v akci viděl, věděl jak na to. Důležité bylo neprovokovat a také nelhat: „Ten přede mnou byl sice kretén, ale jinak měl pravdu.“

„Ty si taky kretén. Patříš k nim.“

„Jenže zrovna nejsem ve službě. Takže jsme spíš na stejné lodi.“

„Naser si.“

„Všechny nás serou stejný věci. Hypotéka...,“ zkoušel jestli se trefí do poměrně častých trablů, ale podrážděné odfrknutí ho upozornilo, že jde špatnou cestou. „... nebo ženský,“ pokračoval nenuceně, „s těma je pořád něco.“

„Jo, ženský,“ posteskl si sebevrah.

„Najít tu pravou, je skoro jako zázrak.“

„Mi něco povídej.“

„Bud' jsou to namyšlený fifleny, nebo tě opustí, umřou si...,“ vyjmenovával pomalu.

„Jo, sakra...“

Že by se trefil takhle rychle? Přes původní neporozumění ho začínal docela chápat. Život bez Vlastičky pro něj ztratil lesk, ale tenhle chlap musel být ještě zoufalejší. Vlk v sobě choval aspoň špetku naděje na potrestání viníka. A pak? Co bude pak? Předhodí pachatele soudnímu systému a bude se koukat, jak se ho z toho právník pokouší vysekat a uhrát to na afekt, nebo poruchu?

„Když mi umřela žena, připadal jsem si tak...,“ věděl, co chce říct, ale předstíral, že hledá správné slovo, aby udržoval neustálý kontakt.

„Prázdný?“

„Jo, přesně, chvíli mi trvalo, než jsem dokázal žít něčím jiným.“ Pomstou například. Nebo, chceme-li být reálnější, tak dopadením pachatele.

„Jenže já už nevím jak dál!“ vybuchnul sebevrah a Vlk měl pocit, že to celý zvorál. Přesto mu instinkt napovídal, že má mluvit dál.

„Něco se přece vždycky najde, i když ti teď připadá...“

„Ty to nechápeš policajte. Zvorál jsem to.“

„Jo, taky jsem si vždycky všechno vyčítal.“

„Já... chtěl jsem jen... chtěl jsem jí položit celý svět k nohám, na rukách bych ji nosil, líbal ji, hladil ve vlasech, miloval bych ji, ale ona pořád jen křičela, ať ji pustím.“

Sebevrah se nečekaně rozpovídal, ale kapitánu Vlkovi se při posledních slovech rozblikala v hlavě varovná kontrolka. Přesto zkusil nemyslet hned na nejhorší možný scénář.

„Ehm... neopětovala tvoje city?“

„To kurva ne.“

„To se stává, ženský jsou nečitelný. Takže jste se rozešli?“

„Ne, nemohl jsem ji přece nechat jít.“

Ty vole, kéž by tady byl vyjednávač.

„Takže máš nějaký průser? Něco jsi jí udělal a ona tě udala?“

„Neudala. Nemohla. Zabil jsem ji. Chápeš? Zabil.“

A do háje. Co teď? Na tohle byl krátký. Zvažoval co dál a nakonec se rozhodl tvářit, že o nic nejde: „Každý občas ustřelí. Třeba ještě není pozdě. Kde je? Když tam pošlem rychlou...“

Sebevrah se zasmál. „Stalo se to už dávno.“

Vlk ztrácel trpělivost a chuť zachraňovat nějakého pošahance. Ale jestli zabil a pořád běhá po svobodě, znamená to nějaký nevyřešený případ.

„Takže teď to na tebe dolehlo? Zabil jsi svou přítelkyni...“

„Nebyla to moje přítelkyně, skoro jsem ji neznal.“

„Počkej, vždyť jsi říkal, že jsi ji miloval.“

„Jo, miloval, hned jak jsem ji spatřil. Připomínala mi maminku, ta měla stejně rudé vlasy...“

Ve Vlkovi hrklo. Je možné, že by to bylo nakonec takhle jednoduché? Po všech těch letech usilovné práce a doufání? Nepřemýšlel co bude dál a přiškrceným hlasem se zeptal: „Tys jí pak oholil vlasy?“

„Jak to víš?“ zalapal vrah po dechu a překvapeně se otočil na policistu. Když uviděl, jak se Vlk tváří, změnil se jeho výraz z překvapeného na vyděšený.

Dobře ti tak, napadlo Vlka a pak mu uvažování zastínil triumfální pocit.

Byl to on! Má ho tady naservírovaného přímo v dárkovém balení. Toho šmejda, co mu zabil Vlastičku a zničil jim život. Nikdy nevzdal pátrání a teď... teď ho má zachraňovat? Pomáhat a chránit. Jasně, má to napsané na autě, ale co z toho? Zachrání jednoho pošahaného magora, aby mohl dostat spravedlivý trest? A co je to spravedlnost?

Vlk zhluboka oddechoval a opětoval vrahovi upřený pohled. Moc dobře věděl, že nemá kam utéct. Ani jeden z nich.

„Co myslíš,“ spustil pomalu, „čeká tam na tebe, nebo na mě?“

Pak na něj skočil a strhnul ho dolů do propasti pod projíždějící vlak.

Poslední zastávka Dešenice

Když propouštěli Jiřího Kájínka, dívali se s klukama všichni. A všichni si představovali, jaké to bude, až budou na jeho místě. Ale dnes to vypadalo úplně jinak. Žádné jedovatě zelené tílko, opálené bicepsy ani pohledy raněné laně. A samozřejmě žádní novináři.

Standu ráno poslali k lékaři, pak ho nechali 40 minut čekat před kanclem, než ho milostivě přijali k vyřízení papírů, a když si pobral věci, prostě ho odvedli k vratům, nedbale popřáli hodně štěstí a bylo. Po patnácti letech byl na svobodě. Ale nezazněly žádné fanfáry ani dotazy na jeho pocity, vlastně vůbec nic, co by se jakkoliv vymykalo běžnému dni. Jen tak tak se stihl rozloučit s klukama, kteří kolem něj už spěchali na oběd. Plácali ho po ramenou a halasili, jak se na správné mukly sluší, ale bylo znát, že myšlenkami jsou už u guláše, on už mezi ně nepatřil, přestal být součástí jejich uzavřeného vesmíru a tím pádem i důležitý.

Ale nepatřil ani sem, na ulici vyhřátou červencovým sluncem. Balancoval na rozhraní, rozkročený mezi dvěma světy. Stál tu zpocený, se svěšenou hlavou a přivřenýma očima. Zvykl si na chlad a přítomí vězeňské jeskyně, takže ho oslňovaly i paprsky odrážející se od dlažby, a rozhodně nedokázal vzhlednout nahoru na oblohu, jak si tolikrát představoval. Ale nesmí tu stát jak tvrdé y, ještě by si toho někdo zevnitř mohl všimnout a zavolat ho zpátky.

Standa se až lekl toho, jak ho myšlenka na návrat zpět za mříže lákala. Ještě alespoň týden. Nebo měsíc. Ale takhle nesměl přemýšlet, rozhodně ne teď. Vykročit do svobody zlehka a se šarmem, nebo alespoň s tím, co z něj po patnácti letech zbylo, bylo otázkou osobní cti.

Standa zaklonil hlavu, jako kdyby pohlížel na oblohu, jak o tom tolikrát bájil před klukama, když si vysnívali „ten den“, ale oči měl zavřené, potřeboval jen čas, aby nabral sílu k prvnímu kroku a nechtěl ztratit tvář, kdyby ho někdo zevnitř pozoroval. I když o tom si mohl nechat jen snít, pro ty z druhé strany zdi už byl neviditelný. Ale paprsky slunce byly i přes zavřená víčka tak neúprosné, že raději poslepu nahmátl sportovní tašku a do svobody vykročil nakonec vrávoravě, a to nejen díky zrádným mžítkám, které ne a ne zmizet.

Po pár desítkách metrů z něj největší tréma začala opadávat, pomalu si zvykal na nerovnosti země i rozlehlost světa bez zdí, jen neuvěřitelně hustý provoz mu trhal napjaté nervy na kusy. Přeběhnout silnici se ještě neodvažoval.

Spořádaně došel k prvnímu přechodu a teprve pak se vnořil do přítomí parku na druhé straně silnice. A až tady, uprostřed voňavého ticha stromů a chladu temné zeleně, pocítil závratnou radost ze svobody. Shodil tašku, nadechl se a z plných plic neartikulovaně zařval, jak prapůvodní tvor z jurského pralesa. Když se pak vybrečel, vykročil po první cestičce a šel, dokud nedorazil k restauraci. V rámci osvěty je sociální pracovníci upozorňovali na finanční devaluaci, ale stejně ho překvapilo, kolik stojí pivo a párek. Nicméně musel uznat, že to bylo nejlepší pivko jeho života.

Za odpoledne si dal ještě tři, rozhlížel se po lidech kolem sebe, upíjel pomalu, každý doušek hořkosti labužnický vychutnával (mimoto se bál, co s ním alkohol po takové době může udělat) a pozoroval hrající si děti a po očku samozřejmě ženy, a když se blížil soumrak, nechal si poradit cestu na vlakové nádraží a dokonce mu hned našli i spojení na Beroun, na mobilu (!), nejmenším, jaký kdy viděl, a na absurdním displeji přes celý přístroj mu i ukázali cestu městem. Nechtěl utrácet za tramvaj, ani si vlastně neuměl koupit lístek, tak se vydal pěšmo, i když to z Borského parku byly skoro tři kilometry. Cestou promýšlel, kam se vydá, tady v Plzni neznal ani nohu, ale stejně mu pořád zbývala jen jediná alternativa – do rodné vsi u Berouna, k matce. Nechtělo se mu, ale věděl, že matka se o něj postará, jako vždy, dokud se Standa nerozkouká a nerozhodne, co dál. Sice to bude s řečmi, ale lamentování bude vykoupeno teplým jídlem, čistou postelí, pravidelně přicházejícím matčíným důchodem a hospodou hned na návsi. Což v tuto chvíli zahrnovalo kompletně všechno, po čem toužil.

Pod Chodským náměstím zahrnul k bazénu čpícímu chlórem přes celou ulici, a když přecházel koleje, z amplionu nedaleké zastávky zaznělo. „Vážení cestující, omluvte zpoždění vlaku.“ Zpoždění bylo tradiční, ale omluvy Českých drah byly novinkou, i když pronášenou stále týmž tónem z hloubi nejhlubší jeskyně jako kdysi. „Rychlík Berounka číslo R 756 - ze směru Praha hlavní nádraží - který dále pokračuje do stanice Klatovy – Nýrsko – Dešenice - Železná Ruda - a Železná Ruda - Alžbětín - bude na svém příjezdu asi dvacet minut opožděn. Důvodem zpoždění je - výluka na trati.“

Dešenice. Standovi okamžitě v hlavě naskočily šumavské kopečky. Pár šťastných let prožil u kámoše Ivana ve Strážově, od Dešenic jen pár kilometrů. Ivan si tu pronajal samotu uprostřed lesů, kde původně zamýšlel chovat jeleny, ale skončil u prasat. Nakonec se ukázalo, že prasata byla dobrá volba. V Hannibalovi nelhali – svině opravdu dokážou spást lautr všechno, včetně lidských kostí. Každopádně, ať to bylo, jak to bylo, Standa měl z vězeňského tamtamu zprávy, že Ivan momentálně sedí na doživotí, takže chalupa, Christlhof, v češtině poeticky zvaná Pohádka, by mohla být prázdná.

Obestírala ji hrozná pověst, která se táhla již od středověku, ale Standa tam strávil poklidné časy a sotva na ni pomyslel, okamžitě se rozhodl započít první dny své znovu nabitě svobody právě tam. V klidu, tichu a bez připomínání, jak zkazil život sobě i matce. To bylo to pravé.

Mechanicky došel na zastávku, a aniž si to uvědomil, celých dvacet minut čekání na rychlík se usmíval od ucha k uchu.

- - - - -

Zdeněk došel na hlavák na půl třetí. Objednal si pivo a rozhlédl se po perónech. Za deset minut odjížděl courák na Domažlice. To bylo akorát na nákup lístku a v Domažlicích je hezky. Ve stánku si ještě vzal dvě plechovky Plzně, vyběhl po schodech kolem sochy hutníka a usadil se na rozehřáté koženkové sedačce v posledním vagonu. Měl hodinku na to se rozhodnout, kde stráví zbytek víkendu. V báglu měl spacák, mikinu, paštiku, nůž a láhev rumu, takže byl vybaven na libovolné dobrodružství. Mohl jet naprosto kamkoliv. Tolik

možností by bylo pro někoho svazujících, ale Zdeněk takhle jezdil léta, nespočet víkendů strávil na kolejích a nepočítaně nocí pod širákem, zrovna tam, kde právě vypadl z vlaku. Nikdy nevěděl, kde skončí za pár hodin, natož další den. Miloval tu volnost, všelijaké lidičky, které potkával, hlad, žízeň a jiná nepohodlí, v civilizovaném životě tak vzácná, různorodé hospůdky, koupele v rybnících a další malé radosti, prazvláštní improvizace k nim vedoucí, absurdní setkání a všechna ostatní dobrodružství, která na něj čekala. Už teď se těšil, co zažije tentokrát.

Červencové vedro bylo neúprosné, tak si ve stánku vedle domažlického nádraží koupil jedno do skla a přemítal, kam dál. Na sloupu vedle stánku ho přitáhl plakát kapely Harlej, která měla dnes večer hrát v Klatovech na koupališti. Za dvacet minut tam jel osobák a Zdeněk neviděl jediný důvod, proč nevyrazit na bigbít. Vzhledem k časové rezervě zmodifikoval plány a vystoupil už v Bezděkově. Čekalo ho šest kiláků po polních cestách, mezi pokosenými loukami a vzrostlým obilím, s hlavou v oblacích a úsměvem ve tváři, slunce pražilo, obloha byla bez mráčku a konečně to bylo tady, pocit blaženosti a dokonalosti světa. Mírně podroušený Zdeněk si pískal Harleje a když došel k brodu, shodil bágel i všechno ostatní, co ho tížilo, a ponořil se do chladu Úhlavy.

Vedro bylo nakonec tak úmorné, že po dalších dvou kelímkáčích, tentokrát už na klatovském koupáku, se rozhodl, že potíci se máničky nakonec vynechá, a vydal se na nádraží. Ale v Klatovech nemůže být nic jednoduchého, čekaly ho ještě dva kilometry, takže osobák 7552, poslední večerní vlak na Šumavu, stihl jen díky tradičnímu „omluvte zpoždění vlaku“. Původně chtěl až nahoru do Rudy, ale kolem půl desáté byli teprve v Dešenicích, tak raději vystoupil, aby ještě stihl otevřenou hospodu. Byl sice pátek, ale čím dál více hostinských zavíralo už v deset. Od té doby, co se v hospodách neprodávají cigára a točené stojí tolik, že ho každý druhý ucucává dvě hodiny, už vesnické putyky nejsou, co bývávaly.

Nicméně jakmile seběhl kopeček od nádraží do vsi, se supícím vláčkem v zádech, uvědomil si, že Dešenice podcenil. Dnes to tu žilo. Před hospodou, klasickým kulturákem s dřevěnou terasou, se točily hned dva kolotoče a místňáci halekali kolem střelnice. Přijela k nám pouť! Hospoda i terasa byla plná, Zdenda si už ani nepamatoval, kdy naposledy zažil někde na vsi takový hukot.

Vystál frontu před barem, postarší hospodská byla rozběhaná, vždyť pouť je jen jednou za rok!, ale přes ten shon dokázala být milá i k takovému potulnému vandrákovi, jakým Zdenda pro tenhle víkend byl. Dal si jedno do skla a panáka do foroty, a dovolil se na terase na konci stolu, který vypadal nejméně obsazený. Chlapi hráli karty, tak si ho moc nevšíмали, ale to mu nevadilo. Vychutnával studené pivo, sladké aroma neméně vychlazeného božkovského rumu i polevující vedro. Nad horami se stahovala mračna tak temná, že působila jak z klasicistního obrazu, takové barvy a světla snad nemohla být ani reálná. Zvedl se větřík, který příjemně chladil a pomalu se začal snášet soumrak. Zdenda miloval dlouhé letní večery, teplo mu vhánělo energii do žil,

ale teplé letní noci byly top. Nic nebylo lepšího než dusná tropická noc s lehkým větříkem a cvrkotem cvrčků, snad jen horká červencová rána, bez rosy, ale za to se zpěvem ptáků.

Ale na ráno bez rosy to zítra nevypadalo, i když byl červenec. Nízká mračna slibovala spíš pořádnou povodeň. Zdeněk si pomyslel, že by si co nejrychleji měl najít nějaké místo na spaní a to nějaké pořádné místo. Ideálně vyvýšené a pod střechou. Přímo naproti hospodě, jen přes náves, byla autobusová budka. To by šlo, stačí nemyslet na zaplivanou podlahu.

Ideální to nebylo, chtělo by to něco komfortnějšího a dál od lidí, tady by ho začali budit už v pět. Ale vzhledem k stále černější obloze a pomalu se zvedajícímu větru už by to chtělo zaplatit a vyrazit se po něčem poohlédnout.... Zdenda se zvedl, ale pak pokrčil rameny a vyrazil si jen k baru, pro další do skla.

Liják udeřil o pár minut později, s až neuvěřitelnou silou, jako kdyby někdo nahoře pustil hadici, ve světle lamp se kapky rozstříkovaly o asfalt, a za chvíli bylo všechno kolem pod vodou. Zdeněk na to fascinovaně zíral a ani nevnímal, že v chladnoucím vzduchu zůstal na terase téměř sám. V hospodě sedělo ještě pár unavených hostů, ale už byl zralý na kutě, tedy do spacáku, tak se dovolil paní hospodské, jestli by si mohl rozložit karimatku na terase. Byla svolná – i jí bylo jasné, že by nepřeběhl ani k autobusové zastávce, aniž by byl promočený na kost. Rychle si rozložil věci, batoh hodil pod hlavu, vedle sebe poslední pivko, ale ani ho nedopil a bez ohledu na hovor od posledního stolu na druhém konci terasy, jednoduše vytuhnul.

O pár hodin později ho vzbudil divný zvuk, který přehlušil i neutuchající bubnování deště. Vylekal se do okamžité bdělosti, napřímil se jak svíčka, co mu to spací pytel dovolil a zaposlouchal se do hlasitého chropění, které, jak mu došlo až po chvíli, nepocházelo od žádného divokého zvířete ani jiné obludy, ale od jednoho z opilců, který zůstal spát vzadu na terase a nyní se pokoušel vstát, doprovázeje to zvuky přímo groteskními. Zdeněk se ve tmě rozkoukal a sledoval jeho siluetu proti obloze, zvednutí z lavice byl větší tanec, než by se byl kdy nadál, nahoru a dolů, dolů a nahoru, až se to konečně poštěstilo a shrbená figura se zapřela o zeď.

Nastala chvíle kolébání, chrchlání a odkašlávání, Zdeněk se slastně zavrtil do spacáku, ale sotva začal zabírat, zvuky se přiblížily až k nesnesení. Když otevřel oči, silueta hromotluka v červené flanelové košili se nakláněla přímo nad ním, štilil se slin, které očekával, že na něj každou chvíli skanou.

Chlap něco mumlal. Jediné, čemu bylo rozumět, byly neadresné nadávky, sprosté stížnosti na celý svět. Když si začal šátrat po poklopci, Zdeněk se rychle vymotal ze spacáku, to by ještě chybělo. Pak by ty sliny nebyly to nejhorší. Vzal chlapa, který byl úplně mimo sebe, za rameno a nasměroval ho na druhou stranu verandy. Zdenda nevěděl, jestli to bylo jeho díky zásahu, ale bohudík proud moči vypustil ven na trávník. Pak se zhroutil na nejbližší židli a mezi nadávkami a chrchláním usnul. Zdenda se otrásl. Nejraději by si sbalil svých pět švestek a vypadl někam do lesa, ale nejen, že ještě poprchávalo, ale všude

se stále ještě leskly prameny stékající vody. To raději riskne toho opilce. Zatáhl si spacák co nejdál od něj ke stěně, a zavrtil se zpátky do sucha a tepla.

Těžko říct, jak dlouho spal, když ho opilec znovu probudil. A tentokrát už byly jeho nadávky adresné, čert ví, co mu přelétlo přes nos. Zdenda se postavil naproti němu a snažil se ho uchlácholit zpátky na židli. Bohužel bez účinku. Vzal ho tedy za ramena a pokusil se napodobit kumpána z mokré čtvrti. „Tak pojď, chlape, půjdeme. Už je zavřeno.“ Vyváděl ho z terasy. Díky úskoku se muž uklidnil a nechal se celkem pokojně odvést za roh. Naštěstí už nepršelo, tak ho Zdeněk s čistým svědomím opřel o roh nějaké kolny. „Chvíli si odpočiň a pak běž domů, máš dost. Poplácal ho po zádech a vrátil se na terasu. Do spacáku zalézal s mokrýma nohama, teď už nadával i on.

Ale sotva zavřel oči, ten ožralej idiot tu byl zas. Nicméně chlap se tentokrát nedal, opřel se o stěnu, chrлил jednu kletbu za druhou a máchal rukama, nesjpíš ve snaze vyvolat potyčku. Zdenda zlostí bez sebe už to nevydržel, vyskočil na nohy, aby nebyl v nevýhodě a začal na něj rvát. Už už to vypadalo, že bezvysledně, když chlap se najednou otočil a odešel do tmy.

A byl klid.

Zdenda tomu nemohl věřit, chvíli ještě popocházel po terase, došel si s pískem, zapálil si cigárko a dopil zbytek piva od večera, ale to ožralé hovado se už nezjevilo. Díky bohu.

Teď si teprve mohl vychutnat těch pár hodin nebo spíš desítek minut, co zbývaly do chvíle, kdy se dešenická náves probere do letního nedělního rána.

Zdeněk se vzbudil do plného slunce, ptáčky zpívali, včelky bzučely, mouchy prudily, a i za zavřenými víčky bylo jasné, že bude prostě úchvatný den. Nejdřív pootevřel oči slepené spánkem, pak rty slepené večerním rumem, nahmatal láhev s vodou a tak jak byl, ještě zalezlý ve spacáku, si opláchl obličej. Oklepal se, vysoukal se na nohy a začal se poohlížet po něčem k snědku.

Otevřelo se okénko a vyhlédla paní hospodská. „Dobrý ráno.“

„Brý ráno. Dá se tu někde pořídit něco k snídani?“

„No, sámůška má dnes zavřeno. Ale jestli vám stačí kafe a párky s chlebem....“

„Jestli stačí? To by bylo geniální.“ Ožil Zdeněk. „A možná ještě pívko kdyby bylo.“

Sklenice s čepicí pěny se na parapetu objevila hned, vajíčka a kávu mu pak paní hospodská donesla až ke stolu a dokonce si přisedla.

„Tak jak se vám tu spalo?“ Zeptala se zdvořilým tónem člověka, kterého by takový nesmysl, jako je spaní venku, v životě nenapadl.

„Dobře. Teda až na toho chlapíka, co celou noc otravoval.“

„Otravoval vás? No, to jste měl štěstí, že se nestalo nic horšího. To musel být ten vrah ze Strážova.“

„Vrah?“

„Jo, vážně vrah. Seděl ve Valticích. Za vraždu. A pak za pokus o vraždu na Borech.“

Otravná noční příhoda náhle získala úplně jiný rozměr s trpkou příchutí zelené trnky, teď byl Zdenda rád, že noc přežil ve zdraví. Mokro, které bylo včera neštěstím, se náhle jevilo jako drobná lapálie.

„Noc s vrahem. No, páni.“

„Otravoval hodně?“

„Docela dost. Byl příšerně ožralej a hrozně vlezlej. K ránu naštěstí někam zmizel.“ Zdenda se mimoděk rozhlédl, hořkost vzadu na patře nezmizela ani po loku dvanáctky.

„To šel určitě domů. Bydlí asi deset kilometrů odsud, na samotě kousek od Strážova. Nemají tam hospodu, tak občas chodí sem. A pak jde v noci lesem domů. Pohádka se to tam jmenuje.“

Chvíli povídali, ale vlak nahoru na Šumavu jel za pár minut, tak Zdenda zaplatil, poděkoval, hodil bágel na záda a všechny chmury za záda. I když mu to nedalo a ještě v kopečku ke kolejím dumal nad tím, jak by se jeho postoj změnil, kdyby v noci věděl, s kým má tu čest. Dovolil by si takhle na opilce, kdyby věděl, že je schopen opravdu zabíjet? Asi ne. Měl by respekt. Nejspíš by se sbalil a průtrž neprůtrž by se vydal co nejdál od něj. A v noci by se budil a poslouchal, zda neuslyší se blížít jeho chroptění. Ještě, že vyvázl takhle lacino. Ale každopádně to byl zážitek, bude mít co vyprávět klukům v hospodě. Ještě, že se včera rozhodl odjet z Klatov, na bigbítu by určitě nic takového nezažil. S tímhle resumé přidal do kroku.

Nikde samozřejmě ani noha, místní vlaková zastávka sestávala z jedné budky asi tři sta metrů za poslední chalupou. Zdenda došel právě včas, aby uslyšel vzdálené zahoukání a spatřil modř rychlíku, vlnícího se po klikatých kolejích pozvolna se zvedajícího předšumaví.

Jak zahlédl vlak, ze Zdendy opadly všechny chmury, noc byla pryč, teď bylo nádherné ráno, začínal ještě nádhernější letní den a on je jen půl hodiny cesty od těch nejvyšších šumavských kopečků. Vyleze si na Velký Vosseř nebo alespoň na Pancíř a na terásce vrcholové hospůdky si dá na sluníčku pár piv a bude čučet dolů na svět.

Do příjezdu vlaku mu chyběla ještě nějaká ta minutka, tak se rozhodl si těžký bágel hodit na lavičku v budce. Až pozdě si všiml postavy v červené flanelce zhroucené v rohu, kterou vyrušil náraz plecháčku upevněného zvenku na krosně. Zdenda se chtěl se otočit a zmizet, ale opilec z včerejší noci, náhle nečekaně mrštný, ho drapl za triko. Začala tichá, urputná rvačka. Muž ho surově drtil ke zdi a při tom mu prskal nadávky přímo do obličeje. A bohužel nejen nadávky. „No tak neblbni. Včera jsi budil ty mě, tak dneska jsem vzbudil já tebe. Jsme si kvit.“ Snažil se Zdeněk všechno obrátit v žert, ale jako kdyby mluvil do zdi. Rychlík už byl skoro v zastávce, ale ta byla na znamení. Zdenda se pokusil vyprostit ze sevření a povedlo se mu vyběhnout dva kroky před boudu, ale vagony už supěly kolem a poslední, co si uvědomil, byla herda do zad, která ho poslala rovnou pod dunící kola rychlíku R776.

Přiznání k vraždě

Úderem pátý odpolední jsem vplula do ztemnělého sálu, no, spíš jsem se připloužila tím nejpomalejším tempem, jakýho jsem byla schopná. Nový šaty z umělého hedvábí se mi lepily na tělo a vyhrnovaly nad kolena. To mě znervózňovalo, ale horší byly malé boty, co tlačily jako čert.

Byla jsem připravená v potu tváře vydělávat si svým tělem na chléb svůj vezdejší. Já teda nejsem žádná šlapka, která chodí za prachy, to v žádném případě. Živím se tím, že tančím s chlapama, zní to hrozně, ale je to tak. Mým úkolem je v privátním tanečním klubu Denisa lákat svýma bujnýma vнадama osamělý mužský do sítí a přimět je ke konzumaci alkoholu, což následně znamená vyšší tržbu pro mého šéfa, živícího se provozem tyto pochybný špeluňky. Není to žádný med, vím, co říkám, můžete mi to klidně věřit.

Pracně jsem se vysoukala na barovou židli a rozhlídla se po prázdném sále. Času bylo dost, otvírá se až za hodinu, tak si můžu v klidu vypít kavčo. Barman Filip už byl na svém místě a leštil skleničky.

„Čau Filipe, udelej mi kafe, černý jako noc, horký jako peklo a hořký jako večer, co nás čeká.“ Filip se usmál, naklonil se ke mně a řekl: „Nazdar nádhero, máš nový šaty, ty ti teda seknou, úplná sexbomba. Pro tenhle pajzl je tě vážně škoda.“ Zcela bezostyšně mi zíral do výstřihu a křenil se od ucha k uchu.

„To kafe, Filipe,“ připomněla jsem mu důrazně, aby se vzpamatoval. „Jo, už to bude, princezno, k vašim službám.“ Otočil se ke kávovaru a za chvíli už se libá vůně čerstvé kávy nesla vzduchem.

„Kde máš parťáčku, Věro?“ zeptal se, když ke mně přistrčil hrnek. To jsem právě netušila a dost mě to štválo. Soňa už by tady měla dávno být. „Nevím, asi se někde zdržela,“ odpověděla jsem a usrkla si kafe. Bylo hořký a silný, přesně takový, jaký jsem potřebovala k přežití večera.

Soňa Rubínová pracuje v tomhle podniku se mnou a je pro mě velkou oporou. Vážně, bez ní bych byla úplně ztracená. Je krásná, chytrá a má všechno co já nemám. A na rozdíl ode mě se tady, v tomhle pochybném prostředí, pohybuje jako ryba ve vodě. Je vysoká, štíhlá jako laňka, s dlouhýma dokonalýma nohama a nádhernou hřívou mahagonových vlasů, vlnících se jí po zádech.

Zatímco já jsem malá, zavalitá, s bujným poprsím a kulatýma bokama, krev a mlíko, dalo by se říct. Jenže chlapi po mně jedou, tedá šéf si to aspoň myslí, a tak mě každý večer vyšle do první linie vybojovat mu malý vítězství, napomáhající k tomu, aby se potápějící loď udržela ještě chvíli nad vodou.

S těma chlapama je nutný to uvést na pravou míru, nejsem žádný typ osudový ženy a mužský po mně rozhodně nešílí. Úspěch mám jen u těch obejdů, co chodí sem k nám a tyhle týpci se nemůžou za normální mužský považovat. Pokud sem nějaký pořádný chlap dorazí, tak je to náhoda nebo omyl.

Pomalů jsem dopila kafe a začala se připravovat na nejhorší. Měla jsem obavy hned ze dvou věcí. Tou první bylo to, že Soňa nedorazí, a já budu na

všechno sama. A ta druhá spočívala v tom, že zase přijde ten divný, slizký chlápek, s kterým jsem se ploužila po parketu předešlý dva večery. Těžko říct, která alternativa byla horší.

Naštěstí Soňa přišla, sice za pět minut dvanáct, ale byla tady, spadl mi kámen ze srdce. Vypadala nádherně v tenkých květovaných šatech a s mahagonovou hřívou spoutanou do ohonu. Připadala mi tak úhledná a svěží, jako by se právě vykoukala v ranní rose. Vedle ní jsem se cítila upocená, celá pomačkaná a naprosto k ničemu. A to jsme ještě nezačaly pracovat, celý večer byl před námi.

„Ahoj, co šéfík, nehledal mě? Trochu jsem se zdržela, ale snad nehoří,“ hlaholila Soňa a hrnula se do šatny, aby se připravila na svůj výstup. Já jsem se loudala za ní. Soňa, na rozdíl ode mě, umí tančit a zpívat, je pohybově nadaná a má umělecký vlohy. Proto má taky sólový výstup, který je úžasný, a nikoho nemůže nechat chladným. Spoře oděná tančí a zpívá takovým hlubokým nakřáplým hlasem a já jsem z toho vždycky úplně naměkko. Pro mě je Soňa opravdová umělkyně, ale dost pochybuju, že osazenstvo, co sem chodí, to dokáže náležitě ocenit.

Přepudrovala jsem si nos, rty obtáhla rtěnkou, trochu se učisla a mohla vyrazit na plac. V sále se rozsvítily jen takový tlumený bludičky a začaly vrhat dlouhý strašidelný stíny. Bývalý seladon a lev salónů, nyní značně opelichaný páprda s břichem jako meloun, usedl ke klavíru a začal hrát tichou líbivou melodií, která měla navodit intimní atmosféru. Sedla jsem si ke stolku úplně v rohu, sklopila oči a čekala, až vyhazovač Jarda odemkne dveře. Snažila jsem se působit nenápadně a dařilo se mi to podobně jako košatému stromu uprostřed pouště, kdo chtěl, ten mě zaručeně našel.

Dveře se otevřely a stalo se přesně to, čeho jsem se bála. Mezi prvními nedočkavci byl ten slizký nepříjemný chlápek a hned se prodíral k mému stolu. Rázem se mi udělalo šoufl. Zastavil se přede mnou, prkenně se uklonil a už mě vlácel doprostřed parketu. Šlo to ráz naráz, ani jsem se nestačila vzpamatovat. Tiskl se ke mně, funěl mi do ucha a pronikavá vůně laciný kolínský se mi drala do nosu. Bylo to hrozný, ale musela jsem to vydržet, nic jiného mi nezbývalo.

Naštěstí klavírista odehrál pár krátkých úvodních melodií a následovala přestávka. Mohla jsem si sednout a trochu vydechnout. Samozřejmě, že ten protivný chlápek si sedl k mému stolu a objednal vodku s džusem, teda pro mě, sám si dal koňak a myslel si, že působí jako světák. Mě ale neoblafl, mě teda rozhodně ne. Číšník, s kterým jsem byla domluvená, mi přinesl jenom džus, žádnou vodku. Já alkohol zásadně nepiju, můj otec byl totiž alkoholik, a tak moc dobře vím, co chlast s člověkem udělá.

Po přestávce měla svůj výstup Soňa. Stoupala si doprostřed, reflektory nad ní se rozsvítily a svými mlsnými jazyky začaly olizovat její krásnou tvář a svůdnou postavu. A potom se pustila do zpěvu. Připravila si novou písničku, kterou si sama složila, a to slova i hudbu. Já jsem to slyšela poprvý a byla jsem z toho úplně vedle.

Soňa zpívala, jako by celý život nic jiného nedělala a její umělecký výkon byl dokonalý, něco mezi Hegerkou, Edith Piath a Mireille Mathieu. Slova tý

písně jsem si schválně zapsala, protože se mi moc líbily a udělala jsem dobře. Soňa už tu píseň nikdy zpívat nebude, ale to předbívám událostem. Jo, tak tady jsou slova toho šansonu, aspoň teda myslím, že je to šanson.

*Přijdu k tobě jak tvoje noční můra,
budu tě budit ze spaní.
Dlužíš mi hodně, nedávno sis půjčil búra
a vůbec nespícháš s placením.*

*Přijdu k tobě jak tvoje noční můra,
naše láska stárne a ty to dobře víš.
Je scvrklá a vysušená jak dubová kůra,
snad si nemyslíš, že nade mnou znova zvítězíš.*

*Já tvoje dluhy platit nehodlám,
pár kapek jedu ti do sklenice dám,
pár kapek jedu do vína, ani míň, ani více,
pár kapek jedu do sklenice.
Pár kapek jedu, na který se umírá.*

Soňa dozpívala a ztichlým sálem zaburácel potlesk. Měla úspěch, ale podle mě měl být ten potlesk mnohem hlasitější. Soňa byla ráda, že to má za sebou a šla si do šatny zakouřit. Já jsem zase musela tančit s tím slizounem, co mě svojí vytrvalostí doháněl k šílenství. Tančit s ním byl trest, kterým jsem si odpykávala hříchy ze svých minulých životů.

Zcela nečekaně mě zachránila Soňa. Teda spíš dva mladíci, kteří za ní přišli, usadili se u mého stolu a Soňa si k nám přisedla. Tomu chlápku bylo blbý zaclánět, a tak se odporoučel, ani jsem od něho takovou útlocitnost nečekala. Aspoň jsem měla chvíli klidu.

Ti dva se se Soňou dobře znali, ale já jsem je u nás v podniku nikdy neviděla. Každý vypadal úplně jinak a kontrast mezi nimi bil přímo do očí. Ten starší, co se představil jako Michal, působil suverénně a choval se jako by spolkl všechnu moudrost světa. Hned od začátku mi byl protivný a při pohledu na něj jsem se cítila podobně jako kočka, když ji hladíte proti srsti.

Ten druhý, Radek, měl do suverénního Michala stejně daleko, jako mám já do Soniny krásy. Vlasy měl zrzavý jako liška, kolem nosu pihy a odstátý uši velký jako plácačky. Bylo mi ho skoro líto, i když jsem ho vůbec neznala. Tady, v prostředí nočního baru, se vyjímal jako strašák v zelí.

Vůbec jsem netušila, kde se ti dva vzali a odkud je Soňa zná, ale bylo mi to fuk, hlavně, že jsem se nemusela natřásat v kole. Michal objednal flašku vína, ale já jsem pila toníka, protože toho sladkého džusu už jsem měla plný

zuby. Ty dva vůbec nenapadlo jít tančit, a tak jsem mohla zůstat v klidu. Veškerou zábavu obstarával Michal a pokukoval po Soni, jestli ho náležitě obdivuje. Soňa se sice občas zasmála, ale držela si odstup. Po Soni pokukoval i Radek, ten ale mlčel jako zařezaný. Vztah mezi těma třema mi byl záhadou, na milostný trojúhelník to zrovna nevypadalo.

A tak večer rychle utekl a mně se podařilo elegantně se zbavit mého tance chtivého pronásledovatele. Zrovna byla neděle, to zavíráme v jedenáct, což je dobrý, protože jinak je otevřený do půlnoci. Ještě jsem mohla v docela obstojném čase dorazit domů. Michal se rychle rozloučil a podařilo se mu chytit poslední tramvaj. Radek odcházel se Soňou a mně se zdálo, že mezi nimi panuje takový zvláštní neurčitý napětí. Byla jsem ale utahaná jako pes, a tak se mi to možná jenom zdálo.

Domů jsem šla pěšky, naštěstí to nemám daleko. To je taky jeden z důvodů, proč jsem vzala tenhle nezáviděníhodný job. Tím druhým je to, že chodím do práce až na večer a přes den se můžu starat o mámu. Ta, po smrti svého manžela a mého otce alkoholika, vážně onemocněla a nedokáže se o sebe sama postarat. A tak se o ni musím starat já. Je to těžký, smutný a osamělý život, ale co nadělám. Spousta lidí je na tom mnohem hůř, tak si radši nestěžuju.

Kráčela jsem ztichlým nočním Brnem a dýchala relativně čerstvý vzduch, aspoň částečně zbavený jedovatých výfuků aut a hustého smogu. Mám ráda noční Brno, kdy se jeho zběsilý tempo uklidní, lidé zalezou do svých bytů jako zajáci do nor a prázdný ulice se vyloupnou do krásy.

Dorazila jsem domů a vklouzla do svého pokoje. Během chvilky jsem upadla do tvrdého bezesného spánku, z kterého mě vytrhlo naléhavý vyzvánění mobilu ležícího na nočním stolku. Vůbec jsem nechápala, co se děje, a kdo mě takhle po ránu otravuje. Nakonec jsem se nějak probrala a telefon zvedla. Ozval se rozrušený hlas mého šéfa: „Rychle se obleč a přijď za námi do klubu, stalo se něco hrozného, nutně s tebou potřebuju mluvit.“ Než jsem stačila zareagovat, telefon típl a já jsem jen překvapeně zalapala po dechu.

Bylo mi hned jasné, že se muselo stát něco vážného, tak jsem na sebe naházela oblečení a rychle vyrazila z domu. Hlavou se mi honily různé katastrofické scénáře a útroby se mi svíraly divnou předtuchou něčeho zlého. Do klubu jsem dorazila během chvilky, a když jsem vešla dovnitř, zůstala jsem překvapeně stát. Vážně už tam všichni byli, vyhazovač Jarda, klavírista, barman Filip, a dokonce dva číšníci, placení za to, aby byli, pokud možno, slepí a hluchí. Seděli za stolem a oči měli sklopený k zemi. Jen náš šéf, Robin Hudec, který má s Robinem Hoodem společný opravdu jen to podobné jméno, rázoval sem a tam. „Sedni si,“ řekl mi rozčesaným hlasem a já si poslušně sedla na kraj židle. „Soňa je mrtvá, v noci ji někdo zavraždil. Ráno ji našla sousedka ležet na zemi s rozbitou hlavou. Musíš jít na policii, podat výpověď, já už jsem tam byl.“

Kdyby vedle mě uhodil blesk, nemohla bych být víc ohromená než tím, co šéf řekl. Vytřeštila jsem oči a pak se ze židle sesula k zemi. Během vteřiny jsem omdlela jako špalek, ještě nikdy se mi nic podobného nestalo. Když jsem se probrala, viděla jsem Filipa, jak se nade mnou sklání s ustaraným výrazem a

v ruce drží sklenici s vodou. „To je dost, princezno, už jsem myslel, že seš tuhá,“ řekl a dal mi napít.

Pak mi pomohl vyhrabat se na nohy a přistrčil mi židli. Nic jsem nechápala, v hlavě mi hučelo a odmítala jsem uvěřit tomu, co jsem právě slyšela na vlastní uši. Jako naprogramovaný robot jsem vykráčela z místnosti bez jediného slova, v ruce držela vizitku se jménem vyšetřovatele, kterou mi dal šéf, a pěšky se vydala na policejní stanici.

Ten vyšetřovatel se jmenoval Milan Vlasák, to bylo dobré, protože měl hlavu holou jako koleno. Za normálních okolností by mě to možná pobavilo, ale v situaci, v který jsem se nacházela, byl můj smysl pro humor naprosto nulový. Pomalu ale jistě začala do mého mozku pronikat myšlenka, že je Soňa mrtvá a zavrtávala se tam jako červík do jabka.

Rozbrečela jsem se, slzy mi tekly proudem, rozmazávaly zbytky řasenky a tvořily černý chodníčky, který jsem si hřbetem ruky rozetřela po celém obličejí. Musel být na mě úžasný pohled, ale ten vyšetřovatel nehnul ani brvou. Jeho klid se asi postupně přenesl i na mě a já jsem přestala brečet. Přistrčil ke mně kafe v plastovém kelímku, s vděčností jsem ho vypila, i když to byla jen taková břečka, a se silným Filipovým kafem neměla nic společného. Trochu jsem se vzpamatovala a byla schopná výpovědi.

Ten vyšetřovatel se mě na všechno vyptával, dělal si poznámky, a pak jsme se domluvili, že to sepíše a já to na druhý den přijdu podepsat. Vlastně jsem mu toho moc říct nedokázala, protože o Sonině soukromí jsem neměla ani páru, to bylo téma, kterému jsme se obě vyhýbaly. Řekla jsem mu ale o Radkovi a Michalovi, i o tom, že Radek odcházel se Soňou. Pokýval hlavou, oznámil, že si všechno ověří a milostivě mě propustil. Překvapilo mě, že byl dost mladý a docela sympatický, i když holohlavci nepatří zrovna k mým oblíbencům.

Místo, abych šla domů, vrátila jsem se do práce. Zůstal tam už jen šéf s Filipem a o něčem se dohadovali. Vklouzla jsem do šatny a zavřela za sebou dveře. Vytáhla jsem zásuvku se šminkama a vydolovala malý klíček schovaný úplně vzadu. Tím klíčkem jsem otevřela takovou plechovou schránku, kam si Soňa schovávala svoje poklady. Věděla jsem o tom, ale nikdy jsem se tam nepodívala, až teď.

Připadala jsem si hnusně, jako vykradačka hrobů, ale musela jsem ji otevřít první. Byla tam obálka s penězi, sloužícími jako železná rezerva, malý deníček s adresami a telefonními čísly, a taky sešit v odřených deskách, Sonin deník. Úplně na dně ležel prstýnek s kamínkem rudým jako kapka krve. Nevím, jestli to byl rubín, ale vypadal tak, pátil mě do dlaně a okamžitě vyvolal vzpomínku na Soňu, na Soňu Rubínovou, která si ho už nikdy nedá na prst.

Zase se mi do očí začaly drát slzy, ale tentokrát jsem si zakázala brečet, musela jsem jednat a na slzy nebyl čas. Všechny Soniny věci jsem strčila do kabelky, klíček vrátila na místo a vypochoďovala z šatny jakoby nic. Šéf mi oznámil, že dnes večer bude zavřeno a že mám přijít až zítra. Vyšla jsem na ulici, vytáhla z kabelky Sonin sešitek s adresami a začala v něm listovat. Během chvilky jsem našla, co jsem chtěla, Radkovu adresu. Posadila jsem se na lavičku

a začetla se do Sonina deníku. Bylo to tam, jednotlivý kousky skládanky zapadly na svoje místo a vytvořily celý obrázek, který sice hýřil barvami, ale jinak moc hezký nebyl.

Soňa střídala chlapy jako fusekle, když je náležitě využila, tak je hodila do špinavýho prádla a našla si jiný. K těm bývalým se už ze zásady nevracela, nechala je hnit v koši se zlomeným srdcem. Já ale Soňu vůbec neodsuzuju, abyste si nemysleli. Být tak krásná, chytrá a talentovaná jako ona, dělám to samý. Stejně si většina těch chlapů jiný osud nezasloužila.

Jenže se mezi Soniny oběti dostal i Radek Kubíček, věnovala mu dvě stránky svýho deníku. Všechno to začalo na nějakým bláznivým mejdanu, kde se ti dva náhodou seznámili. Soňa se vsadila se svou kámoškou, že Radkovi zamotá hlavu. To se jí samozřejmě hravě podařilo. Chodil za ní jako věrný psík, a to, co ona považovala za nezávazný flirt, bral smrtelně vážně.

Soňa se ho pak dlouho nemohla zbavit, pořád jí volal a chtěl se s ní sejít. Nakonec si musela vyměnit číslo a vypadalo to, že bude mít klid. Vlastně ho asi měla až do včerejšího večera, kdy se Radkovi nějak podařilo ji vysлідit. To ostatní jsem si mohla jenom domýšlet, ale nebylo to zase tak těžký.

Zvedla jsem se z lavičky a vydala se k Radkovu domu. Netrvalo dlouho a stála jsem v úzký křivolaký ulici táhnoucí se k zanedbanému parčíku jako ocas jedovatýho hada. Radkův dům stál až na konci, celý šedivý, s řadou oken připomínající smutný uslzený oči. V chodbě jsem si připadala jako v hrobce, ale odhodlaně jsem vystoupala do druhýho patra a stiskla zvonek. Jeho pronikavý zvuk mě probral z letargie a já najednou dostala strach, vždyť možná během chvilky budu mluvit s vrahem.

Než jsem stačila zbaběle utéct, dveře se otevřely a na prahu stál Radek. Tváře i uši mu hořely, rzavý vlasy měl rozježený a upíral na mě zoufalý pohled trosečníka hledajícího záchraný stéblo. Bylo mně ho líto, vypadal jako školáček, co právě vyfasoval vysvědčení se samýma pětka.

Když mě uviděl, zabouchl mi dveře před ním a já tam zůstala stát s pusou dokořán. Než jsem se stačila vzpamatovat, objevil se znovu a v ruce držel složku s nějakýma lejstrama. Vrazil mně ji do ruky a roztreseným hlasem řekl: „Tady je to, všechno jsem sepsal, odnes to na policii, já tam nejdu, mě tam nikdo nedostane.“ Zabouchl dveře a zmizel v útrobách bytu. Stála jsem tam jako Lotova žena a nevěděla co dál.

Nakonec jsem se trochu vzpamatovala, vyšla před dům a otevřela složku. Byl v ní papír, na který úhledným, skoro dětským písmem Radek napsal všechno, co se stalo minulou noc a nadepsal to **přiznání k vraždě**. Teď už vím, že jsem měla pospíchat za Vlasákem a hned mu to odevzdat, jenže jsem byla z událostí, valících se na mě jako lavina, tak zpitomělá, že jsem se vydala domů. Nejprve jsem se postarala o mámu, pak jsem se zavřela v pokoji a přečetla si, co Radek napsal.

Od svýho kámoše Michala se dozvěděl, kde Soňa pracuje a vydal se za ní. Když zjistil, v jakým pochybným podniku působí, byl z toho v šoku. Do té doby si o ní myslel, že je něco mezi Pannou Orleánskou a Panenkou Marií a teď ho tvrdá realita postavila na zem. Nicméně trval na tom, že musí se Soňou mluvit,

jinak si něco udělá, citový vydírání jako vyšitý. Soňa se dala obměkčit, pozvala ho k sobě a tam se všechno zvrhlo.

Vysmála se Radkovi, řekla, že už ho nikdy nechce vidět, že jí leze na nervy a takový ty řeči, co se v podobný situaci říkají. Radek to nezvládl, vjel do něho neovladatelný vztek zakomplexovaného kluka, co se mu všichni posmívají a mají ho za ubohého chudinku. Vrhla se na Soňu, začal ji škrtnout jako žárlivý Otthelo, ta se mu vytrhla, jenže zakopla o koberec a spadla hlavou na hranu stolu. Zůstala ležet na zemi, krev jí tekla z hlavy a vypadala jako mrtvá. Radek utekl, bloudil ulicemi, a až k ránu doklopýtal domů. Soni nepomohl, nezavolal sanitku, místo toho sepsal dětským úhledným písmem svoje přiznání k vraždě.

Ráno na Soňu zvonila sousedka, která něco potřebovala, a když neotvírala, zavolala policii. Nevím to jistě, ale s největší pravděpodobností Soňa vykrvácela, po pádu byla v bezvědomí, a kdyby se dostala včas do nemocnice, mohla žít. Papír mi vypadl z ruky, netoužila jsem po ničem jiném, než aby to všechno byla jen noční můra, o který zpívala Soňa ve svém šansonu. Jenže něco takového se mi nemohlo splnit, musela jsem se s tím nějak vypořádat. Tak jsem si vzala prášky na spaní a šla si lehnout. Ráno donesu ten papír na policii, to bude Vlasatec valit oči, říkala jsem si a tvrdě usnula.

Jenže druhý den bylo všechno jinak. Zase se rozdrnčel mobil a bezohledně mě vytrhl z mátožného spánku. Volal Vlasák, a chtěl, abych okamžitě přišla. Když jsem dorazila, tvářil se vážně a přísně si mě měřil. Položila jsem před něj Radkovo přiznání, ale spíš jsem si sama připadala jako zločinec. Vlastně jsem nebyla daleko od pravdy.

Radek, potom co mi dal tu složku, se pokusil o sebevraždu. Spolykal nějaký prášky, ale jeho matka ho našla a zachránila ho. Mohlo mě to docvaknout a ten nešťastný papír jsem měla Vlasákovi hned donést. Takhle mi klidně mohl přišít paragraf o zadržování důkazů, nebo něco podobného. Vlastně jsem byla ráda, že se zachoval slušně. Dal mi podepsat výpověď, Radkovo přiznání založil do spisu a dál to nerozmazával. Řekl, že takový případ ještě neměl a vypoklonkoval mě ze dveří.

Šla jsem domů, cítila se hrozně a cestou přemýšlela o dvou lidských životech zbytečně zničených. Večer jsem šla do práce, protože představa toho, že bych zůstala doma se svými chmurnými myšlenkami, byla horší než smrt. V podniku šlo všechno dál, a šéf už dokonce zaměstnal novou zpěvačku, bylo mi z toho blbě.

Když se otevřely dveře a stádo chlápků vtrhlo dovnitř jako uragán, vyhlížela jsem s obavou svého neodbytného ctitele. Jenže před mým stolkem se zastavil úplně někdo jiný. Byl to Vlasák, v bílý košili, vymydlený a s úsměvem na rtech. Požádal mě o tanec a já jsem šla na parket jako uhranutá. Tančili jsme spolu, a světe div se, mně to nevadilo, naopak, na každý tanec jsem se těšila. V mezičase jsme si povídali a popíjeli víno, dokonce i já jsem si ho po dlouhý době dala, a číšník s Filipem nestačili zírat. Jak jsem byla v té euforii, tak jsem se rozhodla, že dám výpověď a najdu si pořádnou práci, toho tancování s cizíma chlapama už bylo dost. Mámě seženu ošetřovatelku, určitě má na ni nárok.

Večer utekl a Vlasák mě doprovodil domů jako pravý gentleman. Když jsme zůstali stát před dveřmi, náhle jsem si vzpomněla, zašátrala v kabelce a vylovila Soniny věci. Dala jsem Vlasákovi peníze, sešitek s adresami, i ten prstýnek s kamínkem v barvě krve. Jen Sonin deník jsem si nechala, byl příliš intimní a já jsem se rozhodla, že ho zničím, nikdo nemá právo ho číst.

Vlasák si všechno strčil do kapsy, pak jsme zůstali stát proti sobě a rozpačitě se na sebe dívali. „Můžu někdy zavolat? Mohli bychom si někam vyrazit,“ zeptal se a prolomil trapný ticho. „Klidně,“ odpověděla jsem a dodala: „Hlavně, když nebudeme tancovat.“ Usmál se, a já, asi pod vlivem vypitého vína, jsem mu dala pusu. Pak jsem rychle vklouzla do chodby, zabouchla dveře a schody nahoru brala po třech. Já vím, je to hrozný, ale v té chvíli jsem se cítila šťastná.

Prappravnučka

„Bude to bomba, brácho! To budete zírat!“ z WhatsAppu přímo sálalo nadšení a brácha se neubránil úsměvu: „Tak to jsem napnutý jak kšandy i italská uvařená špageta dohromady! Prozradit něco víc nechceš?“ „Ne, ne. Počkej si, řeknu vám to doma všem společně. Ještě něco potřebuji doladit. Ale bude to Něco!“

O dvanáct hodin později Kryštof litoval, že na sestru víc nenaléhal, aby mu řekla, o co jde. Díval se na blikající červené čáry na displeji lékařského přístroje a nechápal. Nechápal, proč tu teď jeho milovaná ségra leží v bezvědomí s bodným poraněním na hrudi a bílé pláště, které se tu střídají jak panácci na Orloji, mluví o tom, že příštích 24 hodin bude kritických.

„Do hajzlu! Jakej bastard!“ Kryštof si zakryl oči dlaněmi a připadalo mu, že se z té zlé noční můry musí, co chvíli probudit. „To se přece nemohlo stát mojí sestře!“

V nemocničním pokoji se ozvalo odkašlání: „Dobrý den, pane Hálku. Kapitán Řehoř. Mohu s vámi teď na chvíli mluvit? Pojděme na inspekční pokoj.“ Kryštof Hálek se otočil za hlasem – u dveří stál asi pětatřicetiletý policejní vyšetřovatel, v ruce držel papírový notes a tužku. „Asi retrofanda,“ blesklo Kryštofovi hlavou: „Ano, samozřejmě, pane kapitáne,“ zareagoval a přešel očima čtyři hvězdy na policistově rameni.

„Mluvil jsem už s vašimi rodiči,“ začal kapitán poté, co se usadili v inspekčním pokoji: „ale moc jsme se neposunuli.“ „Taky vám asi s vyšetřováním nijak nepomůžu,“ zalitoval Kryštof. Komisař otevřel notes, zalistoval na novou stránku: „Uvidíme. Kdy jste mluvil s Pavlínou naposledy?“ „Včera odpoledne. Volala mi přes Whatsapp.“ „Co říkala?“ „Běžné věci ze školy, z koleje. Ale to hlavní, proč volala byla náká bomba.“ „Bomba??!“ „Teda ne bomba, ale nějaká super novinka, překvapení, co pro nás měla. Moje sestra studuje historii a je blázen do genealogie. Dělá rodokmeny i na zakázku. Nejvíce se však věnuje tomu našemu. Některé linie má rozpracované hodně do minulosti.“ „A s čím souvisela ta bomba?“ „Přesně nevím, Nějaký její objev v našem rodokmenu. Ale chtěla se s tím vytasit teprve, až budeme o víkendu u rodičů v Hradci.“ „A víc netušíte?“ „Nevím, já jsem se o to její pátrání zajímal jen tak, abych jí udělal radost. Ona to hodně prožívala. Ale já si ty praprapra vůbec nepamatuju a ani jsem nikdy nepochopil, jak je z těch matrik dohledává, i když mi to několikrát ukazovala. Já jsem spíš na jedničky a nuly,“ pokrčil rameny. „Ale asi by na ni nikdo neútočil kvůli několikasetletým záznamům?“ „Zatím těžko říct.“

Spolubydlící vaší sestry uvedla, že Pavlína měla včera večer schůzku v parku u Chodovské tvrze na Praze 11 s nějakým mužem a že to souviselo právě s rodokmenem, Nevěděla ale s kým a o co přesně šlo. Schůzku měla někdy kolem osmé večer,“ přečetl kapitán Řehoř z notesu, „a ve třičtvrtě na devět ji našel pobodanou pejskař za parkem u podchodu.“ „Nějaké záběry z kamer?“ „Přesně v tom místě nejsou. Už jsme stihli prověřit ty, které snímají prostor od autobusové zastávky. Na několika záběrech je vidět, jak vystoupila z autobusu

linky 326 a sama odcházela směrem k parku Chodovské tvrze. Nikdo další tam už vidět není.“

„Nemohla toho hajzla s nožem potkat až po té schůzce? Náhodně?“

Vyšetřovatel pokrčil rameny: „I s touhle verzí pracujeme, pane Hátku, ale přece jen u té schůzky máme víc indicií.“

Rozloučili se s tím, že kdyby si Kryštof ještě na něco vzpomněl, že dá kapitánovi vědět. Kryštof věděl, že ze svých vzpomínek už víc nevytěží, ale chtěl se zajet podívat na kolej, jestli tam nenajde nějaké informace ohledně toho tajemného muže z tvrze. Gábinu, Pavlíninu spolubydlící, znal docela dobře. Tahle upovídaná plavovláska z FSV byla pravým opakem jeho introvertní sestry. Ale to dívkám nebránilo v tom, aby se z nich staly nejlepší kamarádky. Spolubydlely spolu už třetím rokem a trávily spolu čas i mimo stěny Volhy. Tohle říční názvosloví pro pražské koleje mu vždycky přišlo pěkné, panelákový vzhled těchto studentských ubytoven již méně. Ale musel uznat, že uvnitř to špatně nevypadalo. Pokoje nebyly velké, ale čisté a dostatečně zařízené. On sám tedy na koleji nikdy nebydlel, od začátku svých studií dával přednost podnájmu, ale on byl, jak si ho dobírala někdy jeho sestra, jako aťák mezi studenty honorace. Z myšlenek ho vytrhl příchod Gábiny, které zavolal z recepce. „Kryštofe, je mi to strašně líto,“ objala ho. „Je to neskutečné, nemohu tomu pořád uvěřit,“ povzdechl si Kryštof a následoval ji do čtvrtého patra. „Policie tady již pro vyšetřování zajistila za asistence vašich rodičů, co potřebovala. Vzali si její notebook, diář a ještě pár věcí.“ „Jo a mají i její mobil, který měla ten večer u sebe. Doufám, že v tom najdou spojení na toho chlapa. Co ti o něm říkala?“ „Jen se zmínila, že má schůzku s nějakým mužem. Kvůli vašemu rodokmenu. A že se těší, až vám řekne, na co přišla. Mrzí mě, že jsem se o to nezajímala víc,“ posmutněla blondýnka. „To nic, ani já to neudělal. Škoda, ale snad i tak se něco zadaří.“ „A co bys potřeboval?“ „Napadlo mě, že se podívám na její sešit s genealogickými poznámkami...“ „Jo, dává ho do šuplíku nočního stolku,“ nasměrovala ho Gábina. Opravdu tam byl. Velký sešit v tvrdých deskách, z víc než poloviny popsaný vývody a rozrody a nejrozličnějšími poznámkami o sedlácích, rolnících, usedlostech a farnostech, které mu připadaly jak španělská vesnice. „Půjčím si ho.“ „Jasně. Kryštofe, jak to s ní vypadá?“ „Musí zabojovat. Tyhle hodiny jsou kritické,“ dodal a měl co dělat, aby se mu nezlomil hlas.

Sešit otevřel znovu až doma. Sestra v tom jistě měla systém, ale on byl genealogií prakticky nepolíbený, takže pro něj ten systém vypadal jako chaos jmen, názvů vesnic a názvů matrik. Některé zápisy byly potřeny červenou propiskou a byly u nich vykřičníky. Ale ani těm nerozuměl o nic více než ostatním. Až jeden ho zaujal – internetová adresa jakési genealogické komunity. Web – tady se cítil přece jen pevnější v kramflecích. Zadal uvedenou adresu a objevila se před ním úvodní stránka s rozrolovaným pergamenem se zakresleným rodokmenem Aloise Jiráska. Zalitoval, že nemá u sebe sestřin počítač, dostal by se tak snadno do jejího účtu. Věděl, že si Pavlína hesla a PINY zásadně nepamatuje a ukládá si je do svých elektronických přístrojů. Netušil, zda jde správným směrem, tak zatím kapitána Řehoře nechal stranou. Přece jen mají i její mobil, tak bylo vysoce pravděpodobné, že tam najdou i

kontakt na toho neznámého muže z parku. On zatím půjde po téhle stopě. Rozklikl si chat a vybral si první diskusní téma, které tam bylo a vypadalo aktivní – rod Kašparovských z Libice nad Cidlinou. „Dobrý večer, jsem tu nový. Mohl by mi, prosím, někdo poradit?“ nadatloval rychle na klávesnici a odeslal. „Dobrý večer, co potřebujete?“ objevila se mi skoro vzápětí reakce pod komentářem. Rozklikl si údaje o uživateli – nějaká Bára, studentka archivnictví a historie, zaměstnaná v boleslavském archivu. „Píšu sz,“ zareagoval a přepnul se do režimu soukromé zprávy. Chvilu uvažoval, jakou zvolí formu, ale pak se rozhodl moc nemlžit: „Potřeboval bych pomoci rozluštit zápisky své sestry, která se věnuje genealogii. Stala se jí nehoda a je možné, že to nějak souvisí s jejím genealogickým pátráním. Já jejím zápiskům ale vůbec nerozumím.“ „Nehoda kvůli genealogii?“ reagovala pochybovačně adresátka vzápětí. „Je to možné. Nevím. Poradíte mi?“ nervózně sledoval úzký proužek chatu. „Pokud budu umět... Co chcete vědět?“ Postupně jí přepisoval pasáže ze sešitu, které mu přišly nějak významné a Bára mu trpělivě vysvětlovala, co znamenají uvedené zkratky a co je vlastně obsahem sdělení. Postupně jí také svěřil, co se jeho sestře stalo. Bylo znát, že případ Báru zaujal. Byla s ním na chatu už přes tři hodiny, bylo už půl dvanácté a pořád mu vyhledávala požadované informace. Už si i potykali a Bára dohledala na základě příjmení předků ze Středních Čech v jednom vláknu chatu i Pavlíninu zdejší přezdívku. Ponořili se do komentářů a hledali, s kým si Bára v nedávné době psala. Těch lidí bylo vícero, zjevně se snažila o propojení svých linií s někým dalším – jak řekla Bára, šlo o rozrod z linie jejich prapradědečka Jana Schreiera. Toho viděl Kryštof i v rozkresleném grafu na předposlední popsané stránce sestřina sešitu. Jenže komentáře v jednotlivých diskusích jim moc nenapověděli. Kryštof se tedy zkusil nalogovat do sestřina zdejšího účtu – přezdívku už znal a hesla věděl, že jeho sestra – přes jeho častá doporučení – dává poměrně tuctová a rozhodně ne podle doporučených zásad kybernetické bezpečnosti. Na pátý pokus se dostal dovnitř, pogrataloval si ke zdařenému prolomení a umínil si, že až jeho sestře bude jen trochu lépe, znovu jí promluví do duše ohledně hesel na internetu. Nicméně teď se mu její ledabylost hodila. Hned informoval Báru, že asi našel to, co hledali. V těchto dnech si Pavlína psala s jakýmsi mužem skrytým za nickem *vilemdruhy*. A co bylo hlavní – domluvili si schůzku – v parku na Chodovské tvrzi – Kryštof zavýskl – „Mám ho!“ „Ale pořád ještě nevíš, jestli je on ten pachatel,“ mírnila ho po chatu Bára: „Mohli se sejít, nebo třeba ani nedorazil a tvou sestru přepadl nějaký náhodný násilník. Potřebujeme motiv!“ Kryštof věděl, že má pravdu. Sestra si s *vilememdruhym* psala o linii jejich prapradědečka Schreiera a ukázalo se, že to byl dotyčného pradědeček. Kryštof si to musel rozkreslit na papír a pochopil z toho tolik, že tento Jan Schreier měl dva syny – Jana, což byl Pavlínin a Kryštofův pradědeček, a Františka, dědečka *vilemadruheho*. Pavlína v tom chatu řešila i nějaké zápisy v Pozemkové knize a na katastru. Její protějšek začal odpovídat dost vyhýbavě, a právě kvůli tomuto tématu se měli sejít – měl donést nějaké listiny, které Pavlínu zajímaly. „Takže nějaký sporný majetek? To by mohl být motiv,“ byla spokojená Bára.

Kryštof si chvíli pohrával s myšlenkou, že by *vilemovidruhemu* napsal a domluvil si s ním schůzku, ale uznal, po vydatné Bářině domluvě, že lepší řešení bude ráno zavolat na policii a sdělit jim, co vypátrali. Přece jen by to nemuselo být tak snadné jako v televizních kriminálkách a Kryštof se pral naposledy někdy na základní škole.

Protože šel spát někdy kolem půl třetí ráno, tak mu budík na mobilu přehrál jeho ranní melodii dřív, než mu bylo milé. Ale vstal a zavolał kapitánovi Řehořovi. Hlas na druhé straně přístroje zněl na rozdíl od toho jeho energicky: „Děkuji za zprávu, pane Háčku. Informaci prověříme a dáme vám vědět.“ Kryštof měl přednášky až odpoledne, tak se vydal do práce.

Nedlouho poté mu zavolał rodiče, že se stav Pavlíny zlepšil, že je podle lékařů mimo ohrožení života, ale že ji stále nechávají v umělém spánku. Kryštof si pořádně oddechl a netrpělivě čekal na nějaké zprávy od policie.

Dočkal se odpoledne, kdy mu přilétla od komisaře esemeska, jestli se může dostavit na okrsek ve čtyři hodiny. Znamenalo to zalomit praktika, ale Kryštof neváhal a odpověděl *ano*.

„Posaďte se, pane Háčku,“ vyzval Kryštofa komisař, hodiny ukazovaly pět minut po čtvrté hodině a v Řehořově kanceláři to vonělo arabikou a javorovým sirupem. Ostatně kávu jim právě donesl strážmistr z recepce. „Musím uznat, že díky vám nabralo pátrání dobrý směr. V mobilu vaší sestry číslo muže, se kterým měla schůzku u Chodovské tvrze, nebylo. Takže jediná cesta, jak se k němu dostat, byla právě přes ten web, jak jste to udělal vy. To bylo chytré.“ Kryštof se pousmál stylem, že to přece nestojí za řeč, ale pochvala ho samozřejmě potěšila. „Takže jste ho našli a přiznal se?“ „Zase tak přímočaré to nebylo,“ zavrtěl hlavou Gregor a znovu nahlédl do svého notesu. „Toho muže jsme vypátrali, vyslechli, ale vaší sestře neublížil. Má docela silné alibi – zlomenou pravou ruku v sádře z lyžování, levačkou není schopen, jako většina z nás praváků, s čímkoliv pořádně manipulovat. Sádru má od minulého týdne, ověřovali jsme u jeho lékaře. Nicméně nám objasnil důvod jejich schůzky a *ano*, je to docela „bomba“, slovem vaší sestry. Mohla by vám připadnout docela zajímavá nemovitost, ale podrobnosti ať vám pak sdělí ona. Byl jsem informován, že se její stav lepší, to jsem rád.“ „A kdo tedy mou sestru pobodal, když ne tenhle člověk? Náký kolemjdoucí psychopat?“ „Psychiatrickou diagnózu nemám k dispozici. Ale podezřelého z této násilné činnosti jsme dnes zadrželi. Je to syn muže se sádrrou, byl již v minulosti kvůli násilné činnosti odsouzen podmíněně. Jestli o akci syna věděl otec, je teď předmětem šetření.“ „A jak jste na něho přišli?“ „Jeden z místních občanů se o napadení v parku dozvěděl z FB skupiny a poskytl nám záznamy ze své autokamery. Na videu je vidět tento muž vybíhající z parku, jak odhazuje nůž do popelnice. Bodnou zbraň jsme zajistili před svozem odpadu. Nyní z ní stopy zajišťují laboranti. Nicméně podezřelý muž spolupracuje a k činu se přiznal. Motivem byla obava ze ztráty nemovitosti, kterou získal jejich předek neoprávněně.“

O čtrnáct dnů později seděla rodina Háčků v nemocničním pokoji u Pavlíniny postele. Dívce bylo již mnohem lépe, byla sice pořád velmi slabá, ale zvládla již sama sedět a spokojeně se usmívala. „Kdo by to byl řekl, že i při té tvé

genealogii může jít i o život!“ povzdechla si matka: „stovky let staré příběhy.“ „Ale mnohdy s přesahem do přítomnosti,“ pokývala hlavou Pavlína: „Tak já vám tedy povím, co jsem zjistila.“ Ozvaly se fanfáry – otec, matka i Pavlína se překvapeně otočily na Kryštofa: „No co, chtěl jsem tomu dodat slavnostnější ráz,“ uculil se mladík a vypnul v mobilu hudební skladbu. „Tak tedy, podařilo se mi z Pozemkové knihy zjistit, že náš pradědeček Jan Schreier a tedy, tati, tvůj dědeček, původně zdědil výstavní vilu. Dívala jsem se na Google Maps a je to tedy spíš takový menší zámček.“ Udělala významnou odmlku a čekala, co na to publikum. „Původně? A co se stalo pak?“ zeptal se se zájmem vnuk Jana Schreiera. „Za války, jak víš, byl tvůj dědeček v odboji a byl zabit. Nacisti jim dům poté, co dědečkovu činnost odhalili, zabavili. Udělali si tam centrálu a dům spravoval Janův bratr František. Ten naopak šel okupantům na ruku, ale ne zase nějak okatě, aby byl ostatním trnem v oku. Takže se mu v poválečném období nic nestalo, nechal se za blíže neznámých okolností zapsat jako jeho vlastník. Nějakou dobu tam „nechal bydlet“ i skutečné dědice, tvoji babičku s tvým otcem, tehdy mu byly asi čtyři roky. Babička se pak odstěhovala ke své rodině do Hradce a pouto s domem se přetrhlo. Nikdo z jejích dětí již nevěděl, že jim ta vila původně patřila.“ „To je příběh jak z románu,“ ocenil ji Kryštof: „a ty myslíš, že s tím jde ještě teď něco dělat?“ „Ano, zjišťovala jsem si to v právnické kanceláři. Ten vlastnický zápis Františka Schreiera nemá žádnou relevanci. Byl proveden nezákonně. Takže teď to necháme přepsat na tebe, tati, a na tetu Elišku.“ „Tak to je tedy vážně bomba!“

Řopík

Téměř čtyřicet let docela spokojeného manželství, pak jedno prasklé aneurysma a z vdané paní náhle vdova. Ta vdova jsem plnoštíhlá já, které se říká Vala nebo Valina, ale v občance mám křestní jméno Valerie. A tady je můj příběh, který následoval.

Po kupodivu nijak srdceryvném pohřbu následoval půlrok ve společnosti lexaurinu, kdy to vypadalo na doživotní vztah. Obě rozvedené již dcery si ze mě na střídačku udělaly odkládací babičku, o které si myslely, že za každou cenu potřebuje rozveselit a vlastně měly pravdu. Tak jsem se jim starala o potěr, jenže rozumějte si s vnoučaty, která mají zájem jen o dění na displeji, mluví ve zkratkách a smějí se něčemu, co mně samotné připadá naprosto stupidní... Pozitivním efektem ale bylo, že jsem časem i bez prášků dokázala normálně usnout. Zkrátka jsem se otřepala a došla k logickému závěru, že je nejvyšší čas se zase pořádně nadechnout. Netrvalo dlouho, a v rámci procesu sebeuzdravování jsem znovu přečetla všechny knížky v domácí knihovně a pak dostala nezvladatelnou chuť udělat něco, co by nikdo nečekal. Něco bláznivého, jen tak, pro své vlastní uspokojení.

Nejprve jsem se rozhodla pronajmout horní patro našeho velkého domu u nás ve Vřesové Lhotě, na dohled od polských hranic. Přesně toho domu, který jsme s manželem kolaudovali 13. června 1989, to pamatuju jako dnes. Měli jsme tenkrát velké plány na velkou rodinu, která zůstává pohromadě a rozrůstá se. Dnes se už se nedivím, že dcery vzaly do zaječích, jakmile to bylo jen trochu možné. Tady, v místě, kde lišky, kanci a jezevci dávají dobrou noc, dobré ráno i dobré poledne, by je asi žádný životní zázrak nemohl čekat. Netrvalo dlouho a měla jsem společnost. Fousatého ajťáka, jehož jediným požadavkem bylo, abych disponovala spolehlivou a silnou wifinou. Ten většinu času pracuje z domu, platí včas a vlastně o něm skoro ani nevím. Ideální nájemník.

Pak jsem vyloženě za babku a bez nějakého dlouhého rozmyšlení koupila řopík. V nějaké aukci, na kterou mě upozornil jeden nenápadný vyskakovací baner na stránkách, které rezonují s mým světonázorem. Do aukce se kromě mě kupodivu nepřihlásil nikdo. Za vyvolávací cenu mi byla přiklepnuta opuštěná železobetonová budka vzdušnou čarou asi pět kilometrů od našeho domu kdesi v hlubokých hvozdech, kam snad ani houbařova noha od konce války nevkročila. Proběhla platba a zápis do katastru, aniž bych si místo byla prohlédnout. Vlastně jsem to ani neměla v plánu. Jen jsem se kochala škodolibou představou na ty protáhlé obličeje během probíhajícího dědického řízení, až holky budou porcovat pozůstalost.

Třetí – věkem nepodmíněná – potřebnost přišla sama od sebe asi rok od koupě řopíku. Našla jsem si chlapa. No, vlastně on si našel mě. V okresním městě, kam jednou za týden jezdím udělat nějaký větší nákup. Interesantní mužský, na první pohled určitě přes osmdesát, ale urostlý a rovný jako svíčka. Omylem vložil sáček se svými rajčaty do mého košíku a pak se roztomilou staročeštinou sáhodlouze omlouval. V duchu jsem si jej otipovala buď na emeritního středoškolského profesora humanitních předmětů, nebo na

sňatkového podvodníka. Shodou okolností jsme se potkali u východu, kde mi galantně podržel dveře a najednou jsme se dali do řeči, přičemž okolní svět rázem přestal existovat. Toho dne jsem přijela domů asi o dvě hodiny později, což vůbec nevadilo, protože nebyl nikdo, komu bych se musela zpovídat. Bylo mi báječně na duši jak už dlouho ne.

Následovaly hodinové telefonáty a párkrát jsme spolu byli na kafe a to už samozřejmě nebyl nikdo anonymní, naštěstí žádný sňatkový podvodník, nýbrž pan Někdo přesně z opačné strany. Pplk. JUDr. Alfonz Pokuta. Kriminalista na penzi, sám léta ovdovělý. Člověk bez dětí, ale po třech infarktech, s dvojitým bypassem a jedním kardiostimulátorem. Nejdřív jsem pro něj byla „paní Valerie“ a pak už jen Valerie. Bože, jak on moje jméno hned od počátku uměl vyslovit. Jak se doslova mazlil s každou slabikou. To mě postupně dostalo až tak, že své daktyly jsem v jeho slunném 2+1 zanechala během první společné noci zhruba čtyři měsíce od „rajského seznámení“, jak tomu začal říkat. Můžete mě kmenovat, ale přišlo to tak samozřejmě, jako bylo těch předchozích 40 let bez jediného zabočení. V rámci poznávání se a své minulosti mi prozradil, jak přesně dne 13. června 1989 pronesl před soudruhům náčelníkem, že na každodenní svodku se těší víc než Ted Bundy z výletu na dívčí kolej. Proto byl ve věku necelých padesáti let za nemístné žerty a s pořouchlým zadostiučiněním přerážen na mravnostní, i když všichni věděli, že je šťastně ženat s velice žárlivou paní. A já na sebe práskla, že celý můj pracovní život se odehrál v jedné laboratoři na veterině a v ničem atypickém jsem ani po změně společenských poměrů nefigurovala. Vlastně jsme svou produktivní etapu prožili jen pár ulic od sebe a přitom na sebe narazili až po několikeré valorizaci našich důchodů. Inu asi osud, když už navíc sdílíme i magické předsametové datum.

Je jasné, že dcerám jsem k jejich nelibosti musela razantně zredukovat hlídací dny a vysloužila si tím údiv a posléze i něco jako spravedlivý hněv, když holá pravda přece jen musela ven. A pak následovalo velké rodinné setkání u nás doma a dopadlo to tak, že nakonec obě dospělé holky obletovaly „mého“ Pokutu tak, že jsem snad poprvé od puberty pocítila něco jako seknutí drápkem žárlivosti. Hrůza, co s člověkem dělá láska bez ohledu na věk. A ten sečtělý a galantní holomek mi to navíc vůbec neulehčoval! Vlastně si docela lebedil v tom, že může být zcela přirozeným středem pozornosti. Stačilo deci polosladké Pálavy a začal být až nebezpečně srdečný, milý a zábavný. A všechno to navíc prokládal pikantními historkami z poslední dekády svého povolání. Určitě mi musela jít pára až z uší, protože to vypadalo, že v rámci všehomíra chce patřit nám všem. Ale možná mi chtěla prvotní intuice se sňatkovým podvodníkem něco naznačit. V tomto směru jsem dokonce začala chápat možné pocity jeho první ženy...

Tak uběhl další půlrok a všechno se nějak zklidnilo. Líbilo se mi říkat mu „Pokuto“ a on mě nadále oslovoval „Valerie“. Asi to bylo rouhání, ale přála jsem si, aby nám mohlo být o padesát let méně. Naštěstí nás i tak začalo okolí brát vážně. Holkám jsem mezitím dala jasně najevo, že když budou chtít za mámou přijet, tak nebude žádné víno, to je snad jasné. A pak, jednoho jiskřivého jarního dne, jsem v návalu radosti nad společnou blízkostí svému

policejnímu Pokutovi napůl v žertu prozradila, že jako majitelka nemovitostí bych mohla být vlastně dobrá partie do života. Podivil se tomu plurálu a pak už jsem zkrátka musela vyklopit své řopíkové tajemství. K mému údivu téměř okamžitě projevil přání to místo najít a v očích mu najednou zahorela až revoluční touha objevovat nové světy. Celá jsem zjihla a nakonec sama sebe přistihla, jak s tím pitomým nápadem nadšeně souhlasím.

Přítel Google pomohl lokalizovat místo, přítel lékárník nám oproti předpisu vydal sublingvální nitroglycerin pro strýčka srdeční příhodu a přítel meteoradar vytipoval ideální den pro outdoorovou aktivitu. Stačilo jen vyrazit ve správné datum a hodinu, což se i stalo. Polní cesta se po chvíli změnila na klikatou lesní pěšinu a lesní pěšina na stezku divé zvěře, jež se sama od sebe kdesi v houšti ztratila. Nicméně GPS na telefonu nás ujišťovalo, že se přece jen blížíme k cíli. A tehdy začal Pokuta divně zvolňovat. Vypadalo to, že se potřebuje dodechnout. Každou chvíli se zastavil a sál vzduch jak turbína proudové stíhačky. Přičítala jsem to nepřiměřené námaze v jarním parnu a ve chvíli, kdy jsem začala uvažovat, co budu asi tak dělat, když uprostřed divočiny zkolabuje, pronesl dutým hlasem: „Valerie, cítím, že tady někde musí ležet mrtvé tělo.“ Opřel se zády o holý kmínek mladého buku a zamhouřeným pohledem skenoval okolí. V ten okamžik také k mým pachovým receptorům pronikl nezaměnitelný hnilobný závan. Krve by se ve mně nedořezal.

Po krátké poradě mi bylo doporučeno, abych zůstala na místě a on se vydá najít zdroj. Prý kdyby to nebylo zvíře, ale člověk, tak ať zbytečně nekontaminuju místo činu. Vděčně jsem přikývla a s bušícím srdcem čekala. Těch deset minut, než se úplně zpocený vrátil, bylo nekonečných. Pak se popadajíc dech vážně zadíval do mých rozšířených zornic: „Našel jsem ten řopík. A v něm leží... krokodýl...“

Málem jsem v nastálé úlevě vyprskla smíchy. Krokodýl? A tady? Musel mě tam zavést, abych se přesvědčila. Ale nelhal. V šeru útrob mého řopíku tam za neskutečného puchu ležel exotický plaz jako obří nafouklý kopačák. Jenže nikoli krokodýl, nýbrž aligátor. Ten rozdíl jsem ale Pokutovi vysvětlila až v místě, kde se dalo zase aspoň trochu normálně dýchat. Nedalo se nic dělat, bylo třeba nahlásit nález. Jeho telefonní operátor ukázal nulový signál, zato já hrdě hlásila, že mám dvě čárky. Kvitoval to lehce pozvednutým obočím a kusou větou, že se na ně bude muset podívat blíže. Nicméně pak z mého telefonu vytočil známé číslo a s profesionální precizností věcně popsal, co a kde jsme našli. Do hodiny téměř současně přifuněli jak měšťáci, tak státní. Patrně se chtěli na vlastní oči přesvědčit, co že tady máme za úlovek. Nejdříve nás ale museli ztotožnit. Po zapsání jména z Pokutovy občanky si začali něco šeptat a dokonce se mi zálo, že ti státní před dávnou místní ikonou stojí téměř v pozoru. Pak začali zkoumat a zvažovat věrohodnost našeho pobytu v odlehlé končině, což vyústilo v přenici, kdo z nich vypíše úředák. Pak dokonce padla otázka, jestli mám u sebe list vlastníka, abych mohla dokázat, že řopík je opravdu můj. To už i asertivní Pokuta vytřeštil oči a jako správný velitel dne je poslal... no prostě směrem k nálezu. Z ohledání se mužové zákona vrátili docela otřesení a fotograf navíc s pozvraceným nádobíčkem. Nakonec se vše předběžně uzavřelo jako útěk predátora z nějakého soukromého zoo. Pokuta nadhodil několik

otázek, že bude nutné zjistit, odkud se k nám aligátor dostal a jak a pak samozřejmě, co s tělem bude dál... Nicméně jsme byli velice zdvořile vyzváni, ať se odebereme k domovu, ale ať každopádně zůstaneme na příjmu, pro případ upřesnění možných nejasností. S blížícím se soumrakem bylo snadné všemu vyhovět.

Toho dne už doma mě přepadla myšlenka, že by bylo škoda aligátora nechat spálit někde v kafilerii, když by třeba v místní škole mohl sloužit jako názorná učební pomůcka, pokud se tedy nepodaří dohledat původního majitele. Oprášila jsem pár telefonních čísel a zjistila, že událost už rezonuje určitými kruhy. Vlastně ani nebylo zapotřebí žádného velkého přemlouvání. Jeden bývalý kolega, který si na stará kolena vylepšoval měsíční příjem preparací a vycpáváním domácích mazlíčků, už to vedl v patrnosti a s předstihem nadšeně souhlasil.

Dva následující dny po nálezů se vůbec nic nedělo, tedy kromě toho, že činné orgány si nějak nevěděly rady, co s okolím zamořujícím uhynulým kolosem a samy ho ve městě, kde každý zná každého, předaly na preparaci. Pro mě to znamenalo nezbytně nutnou dobu, kterou jsem potřebovala, abych z nosu vyhnala ohavný zápach bílkovinného rozkladu. A pak začaly telefonáty. Nejdřív místními tamtamy informovaná ředitelka místní školy, že se jim bohužel do letošního rozpočtu nevejde úhrada nákladů na vycpaninu. Po ní nějaký horlivec z bulvárních novin, prahnoucí po laciné senzaci. Na to kamarád preparátor, že v žaludku aligátora našel urafnutý kus obojku s psí známkou a ve střevech něco jako natrávený lidský prst, co prý s tím má dělat. Dohodli jsme se, že s touto novou skutečností rozhodně musí okamžitě seznámit vyšetřovatele, což slíbil a ještě poslal e-mailem docela povedené fotky obou předmětů doličných. A pak začalo prozvánění z anonymního čísla, asi v hodinových odstupech. Obezřetně jsem to vždy zvedla a z druhé strany pokaždé jen funění a pak konec hovoru. Divné. Po pátém takovém hovoru-nehovoru přišel Pokuta se spásnou myšlenkou, od čeho prý mám v nájmu ajťáka. Ať zjistí, odkud vítr vane. Jenže už nastával pošmourný večer a poprvé v životě jsem se doma začala trochu bát. Pokuta mě ujistil, že se mnou zůstane přes noc, aby mě chránil, kdyby se nějaký anonymní úchyl vynořil z houští a přešel od telefonátů k činu. Taktně jsem pomlčela o tom, že v případě nebezpečí patrně budu chránit já jeho. Přece jen věk se ošulit nedá a mých skorosedmdesát je přece jen o čtrnáct let méně.

Psí známka, na které byl vygravírovaný QR kód, patřila psovi v Polsku, jak se nám podařilo vyčíst. Nosila ji fenka čistokrevného středního foxteriéra celým jménem Dakota von Karan. Pocházela z malé vesnice Nowa Olszynka na druhé straně hranice, podle mapy asi deset kilometrů od nás. A druhý vyfocený předmět byl opravdu lidský prst, pravý prostředníček, s největší pravděpodobností mužský, jak jsem byla náležitě poučena celoživotním ochráncem pořádku a dobrých mravů. Okamžitě se vynořila spousta dalších otázek, třeba jestli byl majitel prstu také majitelem Dakoty? A souvisí to nějak s anonymními telefonáty? Máme být ve střehu? Ale vlastně proč, když jsme vetřelce v řopíku objevili v rámci statisticky bezvýznamné náhody?

Tak jsme se toho večera společně prodebatovali až k hypnotickému spánku. Noc kupodivu zůstala také klidná, žádné telefonáty. První se probрал Pokuta, jemuž časný budíček zajistila neodbytná paní prostata. Ale na druhou stranu mě v kuchyni čekala konvice čerstvé překapávané kávy a chleba s máslem a šunkou. Návštěvu ajťáka nahoře jsme tedy odložili někdy na potom. Pokuta prozradil, co ho při ždímání měchýře napadlo. Že bychom se hned po snídani mohli vypravit na výlet do Nowe Olszynky a neformálně omrknout bydliště zvěčnělé hraběnky Dakoty. Protože, jak podotkl, oficiální vyšetřování se tím už dozajista zaobírá, ale jako vždy úpící pod kuratelou zbytnělé administrativy, které jeho žláza předstojná nesahá ani ke kotníkům. A když se ještě navíc jedná o přeshraniční spolupráci... Na druhou stranu, pár roztomile bezbranných a naivních seniorů na výletě s největší pravděpodobností nikomu nebude připadat podezřelá. Ale abychom si vše pojistili, rozhodli jsme se, že svůj telefon pro jistotu nechám doma, aby to v očích případného virtuálního šmíraka vypadalo, že v daném místě setrvávám.

Pokuta nedal jinak, než že pojedeme jeho Pershingem, vlastně hezky udržovaným Peugeotem 206. Nenápadnější auto aby pohledal, musela jsem uznat. Usadil se za volant, obřadně nasadil zvlášť pro tyto účely pořízené kožené řidičské rukavice a mně svěřil neméně důležitou úlohu palubního navigátora dle ohmataného papírového autoatlasu. Dokonce i pro mě to byl návrat do analogového pravěku, ale proč si kazit den malichernostmi. Cestou jsme samozřejmě sveřepě dodržovali všechny pokyny na svislém i vodorovném dopravním značení a za nějakých dvacet minut už kroužili kolem svého cíle v Nowe Olszynci. Byla to hezká vilka v klidné ulici, kde v dopoledni onoho všedního dne (byla středa) panoval hluboký klid a mír. Jenže zdání klamalo, jak jsem se měla již brzy přesvědčit.

Pokuta zaparkoval ne úplně před domem, na jehož dveře jsme se chystali zaklepat. Prý tak mu to velí profesní ostražitost a já nic nenamítala. Jakmile se motor zastavil a nastalo všeobecné ticho, ještě pár sekund ve zpětném zrcátku pozoroval okolí, přimhuřoval oči a za vysokým čelem mu určitě závitý jely na plný výkon:

„Valerie, nějak se mně to nechce líbit,“ zamumlal víceméně pro sebe, „ale nevím proč, jen takový první divný pocit...“ Nakonec mávl rukou, že pocit je pocit a nic to ještě nemusí znamenat, sundal rukavice a vložil je obřadně do přihrádky. Bůhví proč jsem si naráz také začala připadat pod drobnohledem. Za každým oknem jsem tušila zvědavý obličej, šeptající ústa a gestikulující ruce. Všechno to ještě zesílilo, když jsme vystoupili. To už se mi zdálo, že na sobě kromě kůže nemám nic jiného a i ta kůže je dočista průhledná. Dostavil se zvláštní bezdůvodně svědivý stav, kdy si člověk poškrábe jedno místo a další dvě se neodbytně ozvou a tak pořád dál, geometrickou řadou až k nesnesení. A přitom ani větřík nezafoukal, ani lístek na větví se nepohnul. Jen drásavé ticho a my dva – staří blázni – uprostřed toho. Až s odstupem času jsem to byla schopna trochu blíže definovat. Jako bychom byli uvězněni v oku hurikánu. Tak nějak fascinující se zdála ta prchavá chvíle.

Stanuli jsme před vrátky s odpovídajícím číslem popisným. Žádné jméno na cedulce, natož snad zvonek. Ale klika snad sama vybízela k uchopení. Pokuta proto po několikerém přešlapování na místě a obhlížení okolí za ni váhavě vzal. Panty branky smutně zaskřehotaly a zesilovací mechanismus předepjatých nervů vyslal do mozku mohutný akustický impulz, který byl určitě slyšet až někde u Westerplate. Pomalu jsme kráčeli uličkou ze vzrostlých oleandrů a podvědomě se snažili našlapovat přes špičku s co nejmenším hlukem. Srdce jsem měla až v krku a před očima obrázek psí známky Dakoty von Karan. A pak se odněkud odlepilo něco mimozemsky temného, co se rozdvojilo a pohltilo nás. Bylo to všude a tak intenzivní, že svaly se ani nezmohly k odporu. Temná hmota nám současně nasadila ráznou kyslíkovou dietu. V posledním záchvěvu jasného vědomí, kdy Pokuta narozdíl ode mě stačil přece jen alespoň hlasitě heknout, jsem si představila jeho bypass a kardiostimulátor. Prchavou myšlenku na to, aby se hlavně jemu nic nestalo, okamžitě zahalil milosrdný stín přestupní stanice směrem k věčnosti.

Jenže věčnost se tenkrát ještě nekonala, byla to asi jen taková generálka na ni. Každopádně pojem o času a prostoru vzal za své. Procitnutí do tmy bez možnosti pohybu mě vystřelil do reality, ve které bylo zhora nemožné poznat, jestli jsem byla mimo pět minut, nebo pět hodin. Nikdy předtím a ani potom už jsem nezažila ten stěží popsateľný tlak tvrdoměkkého sevření doslova ze všech stran. Zachumlaná do larisy z vulkanizované pryže a zalitá olovem, k tomu bych to mohla přirovnat. Chtěla jsem něco říct, ale nešlo to. Horkého vzduchu se k plicím dostávalo tak málo, jako by se prodával pod pultem a rozhodně se nemělo dostat na všechny čekající ve frontě. Sotva jsem byla schopna udržet blikající jiskru naděje. Netuším proč, ale v nekonečné smyčce jakýsi vnitřní projektor zobrazoval na duchovním plátnu za čelním lalokem mé jméno, rodné číslo a adresu trvalého bydliště. Všechno samozřejmě v plně syté barvě. Zčistajasna se vše začalo zrychlovat, míhat a rozmazávat, až se barvy slily do jednolité oslňující bílé, až člověk musel pevně sevřít víčka, aby mu ty kandely nevypálily zrak...

Střih. Sedíme spolu ve vlaku z Varšavy a ujíždíme přibližným směrem k domovu, první třídou. Bledý Pokuta s neoholeným a propadlým obličejem, já na tom jsem obdobně. Oba se těšíme na sprchu, drtíme křečovitě jeden druhému ruku a bez jediného slova necháme myšlenky plynout. Něco víme. Víme, že jsme se shodou okolností připletli do tak tajné policejní akce, proti které byl projekt Manhattan něco jako věc veřejná. Z nekonečných hodin odpovědí na stále tytéž otázky, pokaždé ale z jiného úhlu a jinými slovy, jsme oba jakžtakž pochopili, že jakási mezinárodní síť obchodníků s lidskými orgány měla svůj mozek, sídlo a výkonné pracoviště v Nowe Olszyncce. Past na ni měla sklapnout mnohem později a na více místech současně, jenže nebylo zbylí. Hrozilo totiž, že hlavní aktéři zmizí rychleji než sytá pára z hrnce. Aligátor, který sloužil jako spolehlivý likvidátor ostatků údajně více než stovky lidí, díky šlendriálu jednoho z členů gangu utekl z terária na zahradu, načež dotírající Dakotě ukousl hlavu. Dakota, mazel paní domu, musela být tiše pomstěna. Aligátor byl bez vědomí hlavy gangu otráven koňskou dávkou jedu potkany, vmíchaného do porce jater, jimiž se ho snažili nalákat do jeho výběhu. Vnitřně

vykrvácel o den později. Z důvodů, které jsou nám neznámé, jej vybraní poskoci za noci odnesli přes hranici a uschovali do předem vytipovaného úložiště, jež snad mělo sloužit jako sarkofág. Můžete hádat třikrát, které to bylo. Pak stačili dva všeteční důchodci, se kterými záložní plán nepočítal. Proběhla komunikace ohledně nalezené psí známky a vznikla panika z možného prozrazení chystaného zátahu. A aby toho nebylo málo, ti dva stejní výtečníci, kteří prostě museli strčit nos tam, kam jej strkat neměli, se vyskytli v hodině H na místě M a málem celou zkrácenou akci ještě více pohnojili. Pokuta se pak mnohem později dozvěděl, že nás měli na mušce dva z ostřelovačů.

Všechno se to pak semlelo tak strašně rychle a doslova zběsile, že nás odvezli k výsledku na detašované místo kdesi za Varšavou a až na protestní nótu z diplomatického sboru nás po dvou dnech posadili na vlak s tím, že o všech těch událostech pozdního jara nesmíme nikdy nikomu říct. My jsme to taky nikdy nikomu neřekli, ovšem o psaní nebyla řeč. Z toho důvodu si tento náš společný příběh, s patřičným odstupem, můžete v psané formě přečíst. Ovšem nikomu o tom rozhodně neříkejte, to jen tak mezi námi.

P.S. 1

Neznámé číslo, které mě provolávalo, bylo číslo policejní, což jsem se dozvěděl později. Jenže jak Pokuta ze svých zdrojů zjistil, policie volala pouze třikrát. Kdo měl na svědomí zbylá dvě volání, asi už nikdy nedohledáme.

P.S. 2

Vycpaný aligátor našel místo svého posledního odpočinku v archivu muzea Ministerstva vnitra. Ve škole totiž pořád strašně smrděl.

P.S. 3

Můj Pokuta vše v pořádku přečkal. Od polského policejního lékaře, kterému jedinému jsme mimochodem mohli vidět do tváře, naštěstí včas dostal správné léky i na cestu domů. Jako dnes ho vidím při osobním vyzvedávání jeho odtáženého Pežotka ze záchytného parkoviště. Sotva tam došel, po předchozích událostech notně zesláblý, nicméně vznešeně hrdý. O tom, že má vlastně docela tuhý kořínek, svědčí jeho věta, kterou mě poctil vzápětí po návratu věci do původních kolejí. Prý kdy mu konečně ukážu své dvě čárky, jak jsem slibovala tenkrát v lese.

Richard

Jakmile jsem toho muže poprvé uviděl, bylo mi to jasné. Richard Ilchman. Jeho tvář se snažila nedávat najevo žádné emoce, výraz měl chladný jako z oceli, ovšem jeho oči, ty prázdné temné oči... Prozradily mi víc, než kdyby řekl tisíc slov. Už na první pohled v nich byl patrný nesouhlas s tím, že tu musí být. Rozčilení, vztek. Vzдор. Právě v tu chvíli jsem si uvědomil, že tenhle rozhovor bude pro můj poslední případ zlomový.

A měl jsem pravdu...

„Dobrý den, pane Ilchmane,“ pozdravil jsem ho, když jsem vstoupil do výslechové místnosti, a přisedl si na protější židli. „Jsem vrchní komisař Majer. To já jsem vás nechal předvolat.“

„Dozvíím se už konečně, proč jsem dnes tady?“ zeptal se muž břitce, bez špetky emocí v hlase.

Povytáhl jsem obočí. „Vy nevíte?“

Ilchman strnule, velmi úsporným pohybem, trhl hlavou zleva doprava.

„Nenapadá vás vůbec žádný důvod?“ podivil jsem se. „Opravdu?“

„Ne,“ odsekl.

Položil jsem na stůl tučnou složku, kterou jsem si přinesl s sebou, a otevřel ji. „Mám na starosti případ Judity Benešové. Nic vám to jméno neříká?“

Položil jsem před něj fotografii pohledné, sedmadvacetileté brunetky a krátce se odmlčel, abych mu dal možnost se vyjádřit, ovšem žádné reakce jsem se nedočkal. Ilchman si se zájmem prohlížel ženinu usměvavou tvář, jeho vlastní obličej však stále nic neprozrazoval, nenesl ani sebemenší náznak toho, co se mu honilo hlavou. Nedovedl jsem z něj nic vyčíst.

„Slečna Benešová je na seznamu pohřešovaných osob – a nutno podotknout, už poměrně dlouhou dobu. Zmizela před víc jak třemi lety, prakticky beze stopy.“

„Hm.“

„Celou věc tehdy nahlásil Juditin tehdejší přítel, pan Branda, víte? Jednoho dne se vrátil z práce domů a...“ S přehrávanou melodramatičností jsem luskl prsty. „Nikde nikdo. Byt byl prázdný, ačkoli Judita každý den končila v práci o dobré dvě hodiny dříve než on a na ten den žádné plány neměla. Nejprve ho to neznepokojilo, jak už to tak bývá – přirozeně se mohla na poslední chvíli domluvit s kamarádkou, aniž by mu o tom stačila povědět – ovšem když se doma neukázala ani do příštího rána a pan Branda zjistil, že její telefon začal být nedostupný, už mu to nedalo a zavolaal nás.“

Ilchman mi věnoval tvrdý, znučený pohled. „A?“

„Jak se záhy ukázalo,“ pokračoval jsem, aniž bych se jeho vlašnou reakcí nechal vyhodit ze sedla, „slečně Benešové ve společném bytě zůstaly naprosto všechny osobní věci. Což bylo divné – pokud by mezi ní a přítelem došlo k nějaké hádce a ona se pod nápořem rozjitřených emocí odstěhovala, alespoň něco málo by si pro začátek sbalila. Jenže nezmizelo vůbec nic, spodní prádlo, deodorant,

kartáček na zuby...dokonce ani žádné z jejích zavazadel. Rodinu, kterou bychom mohli kontaktovat, bohužel už neměla. Nikdo z přátel ani kolegů zároveň nevěděl o tom, že by slečna Benešová měla na inkriminovanou dobu nějaké plány...”

„Pořád nechápu,“ ucedil Ilchman upjatě, „proč jsem tady.“

Tentokrát jsem to byl já, kdo se zatvářil nepříjemně. „Protože máme vzhledem k okolnostem velmi pádný důvod se domnívat, že slečně Benešová nezmizela dobrovolně.“

Ilchman jen nevzrušeně pokrčil rameny. „Neměl by v tom případě sedět na mém místě spíš přítel té ženské? Pokud se nepletu, obvykle jsou to právě partneři, kdo v naší zemi zpravidla stojí za zločiny spáchanými na svých drahých polovičkách.“

„To určitě ne,“ ujistil jsem ho pohotově. „Pokud jde o pana Brandu, toho jsme dávno prověřili. S Juditou opravdu žádné spory neměli, na ten osudný den navíc disponoval neprůstřelným alibi. Je vyloučeno, aby měl se zmizením své přítelkyně něco společného.“

„A jste si tím jistí?“ zeptal se Ilchman kousavě, nicméně rozhodl jsem si ho nevšímat. Namísto toho jsem obrátil stránku ve složce k Juditinu případu a odcitoval mu další fakta, abych si ho navedl hezky tam, kam jsem potřeboval.

„Po nějakém čase usilovného pátrání se nám podařilo narazit na první stopu.“ Významně jsem si odkašlal. „Slečna Benešová vycestovala do Německa. Sama. Alespoň tomu vše nasvědčovalo.“

Ilchman si zkřížil ruce na prsou.

„Přeskočím nudné detaily a rovnou vám prozradím, v čem byl problém, respektive proč jsem už od začátku tomu, že by slečna Benešová odjela do zahraničí, nikdy nevěřil: Do dnešního dne se nám nepodařilo zajistit jediný důkaz, který by její přítomnost mimo ČR dokazoval. Když člověk v dnešní době změnil bydliště, většinou za sebou dřív nebo později zanechá nějaké stopy, jasné důkazy o tom, kde se pohybuje, že někde žije, jezdí tam autem, chodí nakupovat, platí si bydlení... V případě Judity tomu tak ale nebylo a dodnes není. Dočista se vypařila, jako by se po ní opravdu slehla zem.“ Ztlumil jsem hlas. „Jako by byla mrtvá.“

„Třeba to vidíte moc černě,“ nadhodil Ilchman bezelstně. „Třeba se vám jenom nepodařilo ji vypátrat. Víte, nic ve zlém...” uchechtl se, pohrdavě, s despektem. „Ale nebylo by to ani zdaleka poprvé, co by české orgány a policie v něčem selhaly, že?“

I tohle rýpnutí jsem se rozhodl ignorovat. „V současné době neexistují žádné záznamy o její existenci, a to nejen v Česku, ale ani v Německu – tedy v zemi, do které se měla podle dostupných informací přesunout...” Upřel jsem na Ilchmana chladný, nesmlouvavý pohled. „A ve které v současné době žijete i vy.“

„A vy si myslíte,“ odtušil Ilchman pomalu, že mám se zmizením té ženské něco společného? Chápu to dobře?“

„Abych byl upřímný, tak ano,“ přiznal jsem popravdě. „Oplatíte my teď i vy svoji upřímnost a povíte mi, co o Juditě Benešové víte?“

Ilchman se krátce zamyslel. „Jsem z něčeho obviněný?“

„Zatím ne. Ale to se dá zařídit... Za několik posledních měsíců jsme totiž nestrádali poměrně dost důkazů, které vás s naší pohřešovanou spojují.“

Ilchmanovi jako by poprvé od začátku výslechu trochu zatrnulo. I tak ale ustál vytasení mého prvního trumfu nad očekávání dobře.

„Myslím, že Judita ve skutečnosti nikdy nikam neodjela,“ pokračoval jsem, „natož aby překročila hranice České republiky. Ve skutečnosti se jen někdo postaral o to, aby to tak vypadalo.“

„Hm.“ Ilchman našpulil rty – po prvotním zaváhání už si byl opět jistý v kramflecích. „Zajímavá teorie.“

„Je pravda, že dlouho jsme se já ani můj tým neměli čeho chytit. To nezapírám. Juditin telefon jsme nikdy nevystopovali, ode dne svého zmizení nikde neplatila kartou, navíc po sobě nezanechala žádný deník, diář, elektronické komunikace, prostě nic, od čeho bychom se mohli odpíchnout... Situace se ovšem změnila na konci loňského roku. Kdy jste se poprvé setkal s její nejlepší kamarádkou.“

Ilchman sebou překvapeně trhnul. „Prosím?“

Zalistoval jsem v papírech. „Gabriela Součková, tak bylo to jméno.“

„Nemám ponětí, o kom to mluvíte.“

„Není to ani čtyřicet hodin, co seděla přesně tam, kde teď vy, takže na vašem místě bych se velmi dobře rozmyslel, jestli mi ohledně téhle skutečnosti budete lhát.“

Ilchmanův výraz se v tu ránu změnil a já věděl, že jsem udeřil hřebíček na hlavičku.

„Juditin tehdejší přítel se odmítl se ztrátou partnerky smířit, víte? Tak moc ji miloval... Proto když policejní vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě, najal si soukromé očko. Tedy ne, že by placený detektiv měl o moc víc možností než běžní kriminalisté s takřka neomezeným přístupem do všech databází, ale jednu výhodu oproti policistům by člověk přece jen našel – tedy jistou „volnost“, pokud jde o nedodržování pravidel, a spoustu času na sledování.“

„Pan Branda dal někoho sledovat?“

„Ano. Paní Součkovou. Vlastně dal během uplynulých měsíců sledovat víc Juditiny kamarádek. Ovšem jen u Gabriely se zastavil záhadný cizinec zhruba v Juditině věku, který mu nedal spát...“

„I kdyby... Jedna návštěva přece nic neznamená,“ namítl Ilchman.

„To jistě ne. Jenže nebyla jedna, mám pravdu?“

Ilchman mlčel jako zařezaný.

Z kapsy u kalhot jsem vytáhl malý pytlíček na důkazy a hodil ho na stůl.

„Co to je?“ zeptal se.

„Podívejte se sám...“

Ilchman ve zlomku vteřiny zbělal jako stěna. Šokovaně zůstal zírat na předmět v pytlíčku, načež ho ze stolu opatrně, roztřesenými prsty zdvihl.

„Juditin řetízek,“ sdělil jsem mu břitce po další chvíli jeho zarytého, ochromeného mlčení. „Ten, který měla kolem krku v den, kdy zmizela.“ Nahnul jsem se ke stolu. „Povězte pane Ilchmane, běžně vozíte ženám jako pozornost za kafe a dortík věci jejich ztracených přítelkyň?“

„To bude nějaký omyl...“

„Obávám se, že nebude. Víme docela jistě, že ta malá věcička právě Juditě. Přívěsek motýlka, který je navlečený na řetízku, je totiž personalizovaný, z druhé strany má vyryté iniciály a k vaší smůle i datum narození. Gabriela měla úplně stejný, víte? Už odmala, kdy si ho s Juditou koupily na jedné pouti jako důkaz jejich přátelství...“

„Kde je Gábina teď?“ přerušil mě Ilchman zastřeným hlasem.

„Ve vazbě,“ oznámil jsem mu s ledovým klidem. „A ujišťuju vás, že půjdete velmi rychle za ní, pokud okamžitě nezačnete spolupracovat a mluvit pravdu. Oběma vám hrozí obvinění z úkladné vraždy. A je mou povinností vám sdělit, že doznání a spolupráce s policií jsou dvě nezanedbatelné skutečnosti, které by vám u soudu mohly velice ulehčit.“

Ilchman mě probodl očima, nedůvěřivě, zlostně, ovšem už ani zdaleka nepůsobil tak sebejistě, jako když sem dnes před půl hodinou nakráčel.

„Jak jste se k tomu Juditinu šperku dostal, pane Ilchmane?“

Ticho.

„Podle informací, které máme, ho Judita nikdy nesundávala. Moc si mi nechce věřit tomu, že by vám ho dala dobrovolně, natož aby se ho vzdala natrvalo...“ Na nic jsem nečekal, a abych kul železo, dokud je žhavé, vytáhl jsem ze složky pohřešované Benešové další okopírovaný list papíru. „Tohle je poslední lékařský záznam na Juditino jméno, který se nám podařilo na území ČR dohledat.“ Přisunul jsem ho po stole k Ilchmanovi blíž, skoro až pod nos. „Bylo to pracnější, protože byl z asi sto kilometrů vzdálené soukromé kliniky, na kterou se slečna Benešová objednala bez jakéhokoli doporučení, aniž by o tom dala vědět svému ošetřujícímu lékaři. Nebo gynekologovi... Jak můžete vidět, podstoupila tam jistý zákrok, a to jen pár dnů předtím, než se po ní slehla zem. Přečtete mi, o jaký výkon se jednalo?“

Ilchman seděl, tupě zíral na Juditinu lékařskou zprávu, a ani nedutal.

„Šlo o umělé přerušení těhotenství,“ odtajnil jsem tu velkolepou záhadu namísto něj. „A já si soudě i podle vaší reakce myslím, že jste o téhle skutečnosti věděl.“

Nic.

„Pane Ilchmane, věděl jste o stavu paní Benešové? Prosím, odpovězte na otázku.“

Nic.

„Pan Branda, přítel paní Benešové, o téhle skutečnosti například neměl nejmenší tušení. Dokonce nevěděl ani o tom, že byla jeho přítelkyně vůbec těhotná...“

„To je lež,“ vypadlo z Ilchmana zničehonic. „To je prachšprostá lež.“

„Co z toho teď máte na mysli?“

Ilchman zaskřípal zuby, ale neodpověděl. Pokrčoval jsem, jako by se nechumelilo:

„Vzhledem k okolnostem máme také pádný důvod se domnívat, že je docela dobře možné, že přítel pohřešované, pan Branda, nebyl otcem dítěte. Ani k tomu mi nemáte co povědět?“

„Bohužel.“

„Opravdu ne?“

„Ne...“

„Nechcete mi třeba ani svěřit, jestli to dítě nebylo náhodou vaše?“

Ilchman prudce zvedl hlavu od zprávy a podíval se na mě pohledem, jaký jsem nikdy předtím u žádného podezřelého neviděl. Zračila se v něm směsice strachu a zvláštní, těžko popsatelné bolesti. Jako by viděl ducha.

Trvalo to celou věčnost, ale nakonec po téměř nekonečné, tíživé pauze šeptem, skoro neslyšně, odpověděl: „Ano.“

„Co – ano?“

„Bylo moje...“

Zarazil jsem se – to bylo až podezřele snadné. Přesto jsem věděl, že na přehnané analyzování nemám čas, bylo to teď nebo nikdy; musím se do toho opřít, abych z toho chlapa dostal co nejvíc informací, dokud je natolik vyděšený z toho, co všechno můžeme vědět, že bude ochoten mluvit pravdu.

„Kde je slečna Benešová, pane Ilchmane?“ zeptal jsem se bez obalu. Co se s ní stalo? Víte, jaké to pro jejího přítele musí být, jak hrozně se musí cítit, když tak mučivě dlouhou dobu nemá absolutně žádné zprávy o člověku, se kterým několik let žil, a kterého z celého srdce miloval? Dovedete si vůbec představit, jak těžce se s takovým břemenem pozůstalým žije...“

„Není to žádný pozůstalý,“ zasyčel Ilchman, tentokrát ještě zlostněji a podrážděněji. Najednou jako by ztratil veškeré zábrany. „A už vůbec to není žádný truchlící přítel. Prokažte mi laskavost, a přestaňte už konečně dělat z pana Brandy chudáčka, protože on žádnéj chudák není. Je to psychopat. Stalker, kterej ani po tolika letech nedokázal dát pokoj ženský, která ho evidentně nechce, a najal si na ni soukromýho detektiva...“

„Pane Ilchmane, proč se domníváte, že...“

„Vím o tom chlapovi naprosto všechno,“ skočil mi Ilchman do řeči. „Vím o něm dokonce mnohem víc než vy, víc než kdokoli na světě. A věřte, že nic dobrýho to rozhodně není. Je to podvodník a lhář, manipulátor, nic jinýho.“

„Pane Ilchmane,“ oslovil jsem ho znovu, tentokrát vlídněji, „co máte společného se zmizením paní Benešové? Co se tenkrát mezi vámi třemi – potažmo čtyřmi, mám-li počítat Gabrielu – stalo?“

Ilchman se přisunul blíž ke stolu a lokty opřel o stůl. Zdálo se, že se konečně rozhodl mluvit.

„Když se Branda o tom těhotenství dozvěděl, málem mě zabil...“

Překvapeně jsem nakrčil čelo. „Opravdu?“

Ilchmanovi šedé oči teď vypadaly nešťastně, téměř zoufale. „Zmizet z povrchu zemského se v tu chvíli jevilo jako jediné řešení. Nešlo to jinak - stejně jako s tím těhotenstvím. Muselo se to ukončit. Nekompromisně. Věřím, že až vám k tomu řeknu víc ze svého pohledu, všechno pochopíte – že pochopíte i druhou stranu mince a konečně si budete moci udělat o Juditině zmizení ucelený obrázek. Protože ať už vám pan Branda napovídal cokoli, nebyla to pravda.“

Odsunul jsem se od stolu a zády se opřel do židle. „Povídejte,“ gestem ruky jsem Ilchmana vybídl, ať pokračuje. „Poslouchám.“

„Pokud jde o Gábinu... Předpokládám, že i když tady na mě hraje tohle svoje divadélka, nic konkrétního jste z ní nevypáčil, že?“

„To bych neřekl.“

Ilchman se ironicky usmál, což mě znejistilo – jako by snad věděl, že blafuju. Jako by snad věděl, že ačkoli jsme se s mým kolegou snažili sebevíc, Gabrielu Součkovou jsme během včerejšího výsledku opravdu nezlomily...

„Víte... Jde o to, že jsem byl odjakživa jiný než moje okolí. Určité věci jsem už jako malé dítě vnímal poněkud... odlišně. Ale ještě několik dlouhých let jsem si snažil realitu nepřipouštět. Odmítal jsem si to přiznat, ačkoli kdesi hluboko uvnitř, jsem to věděl už dávno. K tomu – říkejme tomu prozření – jsem byl dohnán až o mnoho a mnoho let později, teprve až když mi došlo, co je pan Branda zač. Tehdy jsem konečně pochopil, že nemám na vybranou a musím tomu trápení učinit přítrž dřív, než to skončí špatně. Že se musí něco změnit, a to razantně.“

Nejistě jsem se zavrtěl. Z toho, co Ilchman vykládal, jsem nebyl zrovna dvakrát moudrý, přesto jsem do jeho vyprávění nechtěl zbytečně zasahovat, aby se mi zase neuzavřel.

„Gábina byla jediný člověk, který to věděl,“ pokračoval, ponořený hluboko ve vzpomínkách. „Od začátku věděla úplně o všem. Jako jediná. Branda byl agresivní násilník, vznětlivý, nebezpečný, přesto o jeho skutečné povaze neměl nikdo z okolí ani potuchy. Všichni ho vnímali jako zábavného chlápka, kámoše do nepohody, který vždycky poradí a vyřeší každý problém. Vždyť dokonce i vás oblafl... Ale rozumím vám... Sám bych nevěřil, že to jen maska, kdybych na vlastní kůži nezažil, co v něm dřímá... Nicméně i když se za zavřenými dveřmi nekontroloval, i když měl nulovou sebereflexi a zábrany, pořád to bylo nic ve srovnání s tím, když se pak dozvěděl o mně. Jeho výlevy, nadávky, útoky... Všechno se ještě víc zhoršilo, ačkoli jsme do té doby věřili, že horší už to být nemůže.“

„Co se o vás měl pan Branda dozvědět?“ zeptal jsem se.

Ilchman pokrčil rameny. „Přece to, že jsem.“

„Aha...“

„Když potom přišlo to těhotenství, došlo mi, že je zle. Že je to teď nebo nikdy, že právě máme dost možná poslední šanci něco změnit. Na jednu stranu to byla dost překerní situace... choulostivá... protože vzdát se dítěte není nic snadného. Na druhou stranu to aspoň člověku otevřelo oči.“

Nahnul jsem se k němu blíž, abych navodil důvěrnější atmosféru a konečně z něho vytáhl, co je pointou té jeho story: „Pomohl jste Juditě utéct? Společně s Gábinou?“

„Dalo by se to tak říct,“ odtušil Ilchman neurčitě a uhnul pohledem do strany. „Pokazilo se něco?“

Ilchman dlouze vydechl. „Šlo hlavně o to, že Judita nikdy s Brandou doopravdy nechtěla být. A že úplně stejně nechtěla děti. Mít dítě zrovna s takovým člověkem pro ni proto představovalo naprosto smrtící kombinaci. Nemluvě o tom, že ani k tomu otěhotnění nedošlo plánovaně... dobrovolně...“

„Jak to myslíte?“

„Když Judita přišla s rozchodem úplně poprvé, Branda se šíleně rozzuřil. Řádl jako černá ruka, představa, že by Judita odešla, pro něj byla naprosto nepřipustná. A protože si ji chtěl k sobě připoutat...“ Ilchman nechal konec věty vyznít do ztracena. „Znásilnil ji. A ne jednou. Musela snášet opravdu otřesné věci. A protože z rodiny nikoho neměla a kromě Gábiny neexistoval nikdo, komu by mohla věřit, nikdo, kdo by jí pomohl, musela se uchýlit k radikálnímu řešení. A konečně se rozhodla udělat to, co si přála udělat už dávno.“

Podrbal jsem se ve vlasech a znalecky si Ilchmana změřil.

„Pokud je pravda, co říkáte,“ odtušil jsem vážně, „jistě chápete, že by bylo nejjednodušší, kdyby se paní Benešová přestala schovávat a vaši výpověď potvrdila. Protože pokud nemáte na to, že byl pan Branda opravdu násilnický, žádné jiné důkazy než její tvrzení...“

Ilchman se mi dlouze zadíval do očí. „Nepotřebuju žádné jiné důkazy. Ani svědky. Napadl mě.“ Krátká pauza. „A taky znásilnil.“

Ta slova proletěla místností jako rána z brokovnice. Měl jsem pocit, že nevěřím vlastním uším, a myslím, že adekvátně tomu jsem se taky tvářil – nechápavě, šokovaně, užasle.

„P-prosím?“ zakoktal jsem.

Ilchman zrychleně zamrkal. Potom vytáhl z náprsní kapsy propisku a malý bloček, ze kterého vytrhl kus papíru a začal na něj čmárat. „Napíšu vám adresu kliniky v Dusseldorfu a kontakt na lékaře, který se mě tehdy ujal... V Německu jsou na rozdíl od většiny českých zařízení velmi ochotní. Když tam zavoláte a požádáte je s odkazem na mě o moje zprávy, jsem si jistý, že vám moc rádi vyjdou vstříc a můj příběh beze zbytku potvrdí.“

„Promiňte,“ zastavil jsem mu ruku, stále upřímně zmatený, „ale vůbec vám nerozumím.“

„Pane komisaři... To já...“ Ilchman ke mně vzhlédl a zhluboka se nadechl. „Já jsem Judita Benešová.“

Rozsudek

Ta holka se procházela vsí v letních šatech, cigaretu posazenou v koutku a nakukovala do cizích oken, jako kdyby obhlížela místa k vloupání. Držel se jí výraz, který mají kluci, co se rádi perou a ten, který mají holky, co si ty rváče motají kolem prstu. Chodila do druháku na učiliště a do školy dojížděla autobusem, na který každé ráno vyrážela po půl sedmé, aby ji tam nohy donesly včas. Jediná kamarádka na ni čekala na zastávce a spolu pak kráčely k šedivé budově ukryté za stromovým městským parku.

V té samé době žil ve vsi muž, jmenoval se Mára, a nikdo ho neměl příliš v lásce. Samorost neoplývající inteligencí. Nebyl ošklivý jako spíš zvláštní. Robustní postava klátící se ulicí s koženou brašnou. Pracoval na základní škole jako údržbář a každé ráno nasedal do starého golfa, který ho s hlasitým chrchlem dovezl deset kilometrů po opuštěných okreskách a odpoledne zase zpět. Po rodičích, kteří skonali rok po sobě, podědil rozeklané sídlo na kraji vsi a tučný obnos peněz. Chodil se mnou na základní školu a já si pamatoval jeho obnošené věci a věčně pootevřená ústa. Neoženil se.

Později jsem si vzpomněl, že jsem jednoho z nich občas potkal, když jsem zajel navštívit matku.

—

Zavolali mi v podvečer.

Seděl jsem v kanceláři, všude se povalovaly papíry a hrnky se zaschlými zbytky kávy. Otevřené okno vpouštělo dovnitř lepkavý vzduch blížící se tropické noci. Byl jsem necelý rok po advokátních zkouškách a otevřel si praxi na malém městě, jedenáct kilometrů od místa, kde jsem se narodil. Čekal jsem, že budu sepisovat smlouvy na nemovitosti, občas někoho zastoupím kvůli přestupku, nebo rozvedu nepovedené manželství. Nechal jsem se zapsat do seznamu advokátů ex offo.

Kriminalista se představil a požádal mě, jestli bych mohl přijet, že mají zadrženého muže a jedná se o případ nutné obhajoby. Byl jsem v seznamu na řadě. Poprosil jsem o půl hodinky a vyrazil. Na otázku, o co se jedná, mi neodpověděl.

Nevýhoda nováčků. Nikdo se s vámi nechce moc bavit.

Na recepci jsem se prokázal kartičkou a počkal, než pro mě došel. Potřásli jsme si pravačkou a já za ním vyrazil studenou budovou, jejíž interiéry se dvacet let nezměnily. Klec, bzučák, kamenné schody, klec, bzučák, chodba a kancelář připomínající učitelský kabinet s hrstkou osobních předmětů čítající diplomy a fotku rodiny u moře.

Seděl v ní Mára. Svěšená ramena, pohled upřený do podlahy. Letmo se na mě otočil, ale nepoznal mě. Starý jako já. Rok do třiceti.

Požádal jsem o poradu s klientem. Půl hodina bude stačit, děkuju.

Podíval jsem se na usnesení o zahájení trestního stíhání.

Šlo o znásilnění ve druhém odstavci. Na dítěti.

Opatrně jsem Máru naťukl. Řekl mi, že nechápe, co se stalo. Prý se ta holka pořád motala kolem jeho baráku a na něco se ho ptala. Jak se má, jestli je ten dům jeho a jestli v něm bydlí sám. Když přišla asi po pátý, pozval ji na kafe. Líbila se mu. Povídali si. Tak přišla znovu. Nakonec k němu chodila pravidelně třikrát týdně. Někdy zůstala i přes noc. Vyděšeně mi řekl, že jí nic neudělal. Mluvil pomalu a já viděl, jak ta kolečka drhnou. Pořád si mnul ruce a na chlupatých předloktích se mu vlnily svaly z tvrdé práce. Blázen nebyl ani z půlky. To jsem poznal.

Měl jste s ní pohlavní styk? Měl.

Víckrát? Dvakrát.

Byl dobrovolný? Jo.

Máte záznam v rejstříku? Jeden. Hospodská rvačka. Výtržnictví. Nikomu se nic nestalo.

Přestupek? Nikdy.

Co se stalo v ten den? Přišla za mnou, dali jsme si kafe a trochu jsme si povídali. Potom mi řekla, že se jí to minule líbilo, ale že byla opilá a teď není. Měla na sobě jenom šaty a pak ke mně přišla blíž. Potom jsme spolu měli sex. Co se stalo potom? Chvilí tam se mnou ještě byla, ale moc toho nenamluvila. Potom odešla.

Přišla za vámi ještě poté? Ne.

Dal jsem mu pokyny, aby to všechno řekl policistovi, dbal na detaily a nic nevynechal.

Prázdně přikývl. Poté se zamyslel. Spodní ret se mu vyklopil a já v něm uviděl toho kluka ze školy se zmateným pohledem. Přemýšlel jsem, kdy se naše životy kazí. Asi když dětství vyhnije do dospělosti.

Ve spise byl založen úřední záznam o podaném vysvětlení sedmnáctileté dívky. Úvodní část se takřka shodovala s tím, co mi řekl Mára. Potloukala se kolem, protože neměla s kým se bavit a doma být nechtěla. Šla k němu jen na kafe. Jednou se s ním dobrovolně vyspala, protože před tím vypila lahev vína. Byl na ni hodný, ale byla to chyba, protože ho brala jako kamaráda. Když za ním přišla další týden, chtěl s ní mít znovu sex. Ona nechtěla. Hodil ji na postel, držel jí ruce, vyhrnul šaty a ona se přestala bránit, protože se bála. Když bylo po všem, utekla. O týden později se svěřila kamarádce, ale prosila ji, aby o tom nikomu neříkala, bála se, co by jí mohl udělat. O další tři týdny později ji kamarádka přemluvila, aby se obrátila na policii. Další listinou byl záznam policie, která přijala hovor rozrušené dívky, která tvrdila, že se stala obětí znásilnění.

Laikové i odborníci tomu říkají tvrzení proti tvrzení.

Mára byl rozhozený, uhýbal pohledem, ale všechno dokázal během výslechu popsat i s detaily. Poručík ho sledoval s rýhou mezi očima, Źukal do staré klávesnice a na mě se ani nepodíval. Trvalo to necelou hodinu. Poté ho odvedli zpět do zadržovací cely.

Policista mi sdělil, že bude podán návrh na vzetí do vazby.

Já se krapet ironicky zasmál. Nemáte nic, říkal jsem. Není tam lékařská zpráva, není tam žádné další svědectví, není tam ani protokol o tom, že by bylo zajištěné oblečení oběti, zkrátka nic. Podal jsem do protokolu stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání.

Díval se na mě jako na protivný hmyz a řekl mi, že pro dnešek jsme skončili.

—

Druhý den proběhlo u Okresního soudu vazební zasedání.

Návrh na vzetí do vazby se opíral o dva důvody ze tří. Prý existovala důvodná obava, že by se činu mohl dopustit znovu a zároveň, že by se pokusil na poškozenou působit a ovlivnit její svědeckou výpověď.

Postavil jsem se a přednesl své důvody, proč by měl být stíhán na svobodě.

Řekl jsem, že důvodná obava zde není. Je to situace tvrzení proti tvrzení.

Neexistuje okolnost, která by měla miskou vah převážít. Ohledně působení na svědkyni jsem uvedl, že policejní orgán měl dost času, aby ji vyslechl.

Jenže ta okolnost existovala. Jmenovala se společenský tlak. Celá řada neziskovek, osobností i lidí z praxe začala prosazovat přísnější tresty za sexualizované násilí. Byl jsem jednoznačně pro. Dostat podmínku za znásilnění dítěte je otřesné. Pachatel si zaslouží studenou celu, tvrdou práci a strach pokaždé, když vyleze na chodbu. Jenže pokud chcete někoho odsoudit, musíte mu to prokázat. Bohužel se tím spouštěla lavina slepé důvěry k obětem. Kdo seděl na opačné straně než státní zástupce, vybíhal z mnohem horší pozice. Tak to zkrátka bylo. Znásilnění bylo nejtěžším možným trestným činem na prokázání. Téměř ve sto procentech případů se dělo za zavřenými dveřmi mezi dvěma lidmi a nahlášeno bylo až mnohem později. V době, kdy už existovala jen slova a ne fyzické stopy.

Soudce přerušil vazební zasedání, aby o dvacet minut později rozhodl, že shledal oba důvody pro vzetí do vazby.

Mára se na mě podíval. V očích propast.

Přislíbil jsem mu návštěvu ve věznici, až bude po výslechu té dívky. Do protokolu jsem podal další stížnost.

Poté ho odvedli.

—

S tou holkou byly problémy. Rodina anamnéza se topila v alkoholu a dluzích, takže neměla ke komu vzhlížet. I já si během výslechu ale musel připustit, že vypadala dobře. Měla ženské tělo, dívčí tvář a uhrančivý pohled plný touhy po záchraně. Dokázal jsem si představit osamělého Máru, jak kradmo sleduje její pohyby a ve tvářích mu tepou rozpaky.

Stejně jako to, jak drží její štíhlá zápěstí a jí dojde, že nemá smysl se dál bránit.

Sedla si na stejnou židli jako Mára před dvěma týdny. Ve vestibulu na ni čekala matka.

Z pochopitelných důvodů se postup policisty lišil. Nenechal ji mluvit souvisle, ale rovnou přešel k otázkám. Poprosila ho o sklenici vody. Ani ona se na mě nedívala. Seděl jsem bokem, psal si poznámky do diáře a propadal se do starého křesla.

Řekla to samé. Nebrečela, ale když se dostala k popisu znásilnění, odmlčela se a omluvně požádala o chvilku strpení. Bez mrknutí sledovala desku stolu a stavěla si v duchu obrazy do správného pořadí. Poté se napila a popsala, jak se k ní Mára toho dne přiblížil a chtěl ji políbit. Odtáhla se od něho a řekla mu, že to minule byla chyba. Zkusil to znovu. Řekla mu, ať toho nechá. Poté nabraly věci rychlý spád. Po minutě boje se přestala bránit, jen ležela, a když skončil, rychle se oblékla a utekla. Snažila se to nějak vstřebat a první dny si odmítala připustit, co se stalo. Poté se málem sesypala, nevěděla kam dál, a proto se svěřila kamarádce.

Poručík se doptal na pár detailů, ale nic zásadního. Podle jejích slov ji nikdo ze statku odcházet neviděl. Bydlela asi deset minut chůze a domů se vracela po kraji obce, cestičkou vtěsnanou pod stromy.

Poté jsem slovo dostal já. Neochotně se ke mně otočila celým tělem, což většina svědků nedělala. Na sobě měla tepláky a bílé tričko s krátkým rukávem.

Proč jste za panem Márou chodila? Byl hodný a takový jiný. Připadal mi osamělý, smutný. Hezky se s ním povídalo.

Kdy vám zmizely modřiny ze zápěstí? Teď vám nerozumím, zamračila se.

Promiňte, předpokládal jsem, že když vás někdo o proporcích pana Mára dle vašeho tvrzení násilím držel za ruce, musela jste mít modřiny, nebo ne? No...jo, měla, ale nevím, kdy zmizely.

Máte je zdokumentované? S tou otázkou se otočila na policistu a hledala v něm podporu. Žádnou nedostala. Nemám, odpověděla.

Vyhledala jste po té události odbornou pomoc? Nevyhledala.

Při podání vysvětlení jste uvedla, že vám měl před tím nedobrovolným stykem vyhrnout šaty, ale před chvílí jste uvedla, že když bylo po všem, oblékla jste se a utekla. Jak to tedy bylo?

Zaváhala, chvíli mě sledovala a já si periferně všiml, jak si policista za monitorem poposedl.

Když se na mě vrhnul, tak mi ty šaty vyhrnul, spadlo mi ramínko, myslela jsem tím, že jsem si je potom urovnala.

Věděl jsem, že kdokoliv by mě za další otázku, kterou jsem se chystal položit, poslal do horoucích pekel. Nevěřil jsem jí, ale byla to jen chabá intuice začínajícího obhájce.

Měla jste na sobě spodní prádlo?

Pohoršeně otevřela ústa a vyvalila oči.

Já se odmítal podívat kamkoliv jinam než na ni. Samotnému mi to bylo nepříjemné. Neuhybal jsem pohledem, abych ji přesvědčil, že útěk vede jen přes upřímnou odpověď.

Ne, řekla.

Poslední otázka. Proč jste toho dne šla k panu Márovi v letních šatech bez spodního prádla?

Bylo horko. Cítím se tak pohodlněji, odpověděla.

Děkuju, to je všechno, přikývl jsem.

V ten kratičký moment se na mě podívala s vítězným opovržením. Ptala se mě, jestli tohle je vážně všechno. Oči se jí zaleskly jako ryby pod říční hladinou, než se otočila a já byl pro ni zase jen vzduch.

Kriminalista se na mě podíval s opovržením. Dělán svoji práci, pomyslel jsem si a pohled mu oplatil.

—

Bachař přivedl Máru a s duněním zavřel těžké dveře.

Sešel. Hlavu držel mezi svěšenými rameny. Skoro se na mě nepodíval, šmejdil smutnými očima po odřeném linoleu. Oddělovala nás mříž.

Chovají se tu ke mně hrozně, řekl. Když si neustelu podle jejich představ, nepustí mě na televizi. Čekají na šanci mě zbít, cítím to.

Tohle není hotel, ani dovolená, napadlo mě, ale držel jsem se účasti a přislíbil mu, že udělám všechno pro to, aby odcházel z budovy soudu bez viny. Co jiného tak člověk může říct.

Udělají na ni znalecký posudek, sdělil jsem mu. Aby podpořili její důvěryhodnost jako svědka. Na druhou stranu, pokud u ní objeví nějaký problém, bude to pro nás moc dobrá zpráva. Měl jste před ní nějakou známost? Chodil jsem s Andreou, bydlela ve Lnářích, jezdila za mnou o víkendu, usmál se.

Myslíte, že bych jí mohl zkusit navrhnout jako svědka? Aby řekla, že s vámi nikdy neměla žádný problém, že jste se k ní choval hezky? Bylo to tak?

Jo, můžete, ale nevím, jestli bude chtít.

Když jsem jí o tři dny později zavolal, zda by mohla po pravdě vyličit, jak se k ní během vztahu Mára choval, zaraženě souhlasila. Jenže tenhle důkaz, stejně jako návrh na vyhotovení znaleckého posudku na Máru, kterým jsem chtěl soudu doložit, že v sobě nemá žádné agresivní impulzy a násilnické sklony, byly ze strany policejního orgánu a později soudu zamítnuty pro nadbytečnost.

Jeden znalecký posudek stačil. Ten na správné straně barikády.

Než jsem věznici opustil, Mára se na mě podíval. Najednou jsem nebyl jeho obhájce, ale vystrašený kluk ze školy, co chce stejně jako on jen volně odpoledne a vyváznout bez poznámky.

Chodili jsme spolu do školy, nejdřív jsem si to neuvědomil, věříte mi, že jsem to neudělal, že jo?

Ten pohled se těžko snášel. Prosba a bolest.

Věřím.

Ale ne protože musíte, nebo protože byste měl, ale fakt mi věříte, že bych jí neublížil, že jo?

Věřím.

Proč tu jsem, když jsem nic neudělal?

Kdyby na tohle existovala jakákoliv odpověď, u níž bych si nepřipadal trapně a zbytečně, že drmolím jen prázdná slova, řekl bych mu jí.

Ale taková nebyla.

—

Pět dní před hlavním líčení jsem si sedl na rozvrzanou barovou židli tři ulice od mého bytu, kde se jen kumuloval prach a samota. Chyběla mu ženská něha a smysl pro domov.

Objednal jsem si pivo, sledoval orosenou sklenici a v hlavě si skládal důkazy.

Čtyři jedna.

Výpověď poškozené, policejní záznam o telefonátu, znalecký posudek a výpověď kamarádky.

Na druhé straně stál jen Mára se svou výpovědí, o níž všichni věděli, že může být lživá, protože obviněný mohl o své vině beztrestně lhát v průběhu celého řízení. Znalecký posudek řekl, že specifická důvěryhodnost poškozené je zachována. Šach mat. Po třech hodinách sezení dokázala prošedivělá psychiatricka vykreslit dívku jako standardní lidskou bytost bez patologie a sklonu k záměrným fabulacím.

Ucítil jsem vedle sebe něčí přítomnost, stín mužských ramen. Spolužák ze střední vzal po úvodních frázích židli vedle mě a objednal si gin s tonikem. Pracoval jako realitní makléř a uznale kýval, když jsem mu sdělil mé živobytí. Hele, ty prej zastupuješ toho Máru. Ne, že bych chtěl znát nějaký detaily, vím, že o tom nemůžeš mluvit, začal po chvíli.

Jo, zastupuju.

Jako nic proti, ale to nechápu, to bych nedokázal. Když si představím, že tu holku znásilnil.

A ty to víš?

No, to ne, ale tak asi se to všechno neděje jen tak, ne?

Prodal bys Márovi byt?

Jo, prodal, ale to je něco jinýho, zasmál se trochu zaraženě jako dítě, když něco nepochopí.

Právě že není, zamysli se nad tím.

Chvilí se na mě díval, očekával, že se usměju, téma odlehčím, ale já neměl žádnou sílu mu nic vysvětlovat. Náš rozhovor se dobral konce, dopil drink a taktně se rozloučil.

Bylo mi jasné, že víckrát už si nepřisedne.

—

Státní zástupce se postavil, aby přednesl závěrečný návrh.

Já si proti němu pročítal svou závěrečnou řeč. Mára seděl na lavici, dva členové eskorty na židlích kolem něj. Mnul si dlaně, v prostojích jsem slyšel šustění suché kůže.

Vážený předsedo a členové senátu, v projednávané věci byl obžalován přítomný Radek Mára, a to ze zvlášť závažného zločinu znásilnění ve druhém odstavci, tedy na dítěti. Na podkladě provedených důkazů jsem přesvědčen, že bylo jednoznačně prokázáno, že se obžalovaný skutku, který je mu v podané obžalobě kladen za vinu, skutečně dopustil. Poškozená během hlavního líčení podrobně popsala veškeré detaily jednání obžalovaného v inkriminovaný den, kdy se dostavila do jeho bydliště. Ano, poškozená přišla do jeho domu dobrovolně, neboť s ním v předchozích týdnech navázala přátelský vztah a vídali se pravidelně. I skutečnost, že spolu obžalovaný a poškozená měli dva týdny před osudným dnem dobrovolný styk, rozhodně nevylučuje to, že obžalovaný přiměl poškozenou k pohlavnímu styku za užití násilí, jak to poškozená popsala ve své výpovědi. Důvěryhodnost její svědecké výpovědi potvrzuje rovněž vyhotovený znalecký posudek, ve kterém je jednoznačně uvedeno, že její výpověď ohledně předmětné události lze hodnotit jako specificky věrohodnou. Jako podpůrný důkaz byl proveden záznam Policie ČR, která přijala rozrušený telefonát poškozené a rovněž svědecká výpověď kamarádky poškozené, která vypověděla, jak se jí o celé události svěřila.

Přestal jsem poslouchat. Vzpomněl jsem si na výslech kamarádky, které jsem položil jednu jedinou otázku. Viděla jste pana Máru, že by vaší kamarádku znásilnil, nebo jí jakýmkoliv způsobem ublížil? Ne, neviděla.

Na základě všeho uvedeného tak navrhuji, aby soud uložil obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody nad dolní hranici zákonné trestní sazby, uvedl na závěr.

Dolní hranice byla dva roky.

Pane obhájce, prosím máte prostor pro závěrečnou řeč, vyzval mě soudce.

Postavil jsem se, v ruce držel tři listy papíru a snažil se zachovat klid.

Vážený pane předsedo, členové senátu, pane státní zástupce a přítomní. Můj klient, pan Radek Mára je obžalován z velice závažného trestného činu, ale já jsem toho názoru, že mu v proběhnuvším trestním řízení vina prokázána nebyla a že se zde v rámci procesu dokazování vyskytla pochybení orgánu činných v trestním řízení. Nikdo, vyjma domnělé poškozené, nebyl svědkem toho, že by jí měl obžalovaný jakýmkoliv způsobem ublížit. Jakési podpůrné důkazy v tomto případě nedokazují vůbec nic. Jen to, že dotyčná volala na

policii, což je ano, nezbytný krok, pokud chcete podat trestní oznámení. Výpověď její kamarádky je to, čemu se běžně v zámořské justici říká svědectví z doslechu, tedy výpověď, která by v probíhajícím řízení neměla mít vůbec žádnou procesní hodnotu, protože se nejedná o osobu, která by cokoliv související s tímto trestním řízením přímo vnímala vlastními smysly, ale pouze zprostředkovaně. Sama poškozená se v předmětný den dostavila do bydliště obžalovaného, a to v letních šatech a bez spodního prádla, a to vše poté, co s obžalovaným navázala sexuální poměr. Navíc to byla ona, kdo svým jednáním započal jejich vztah a k jejich schůzkám docházelo výhradě v místě bydliště pana Máry. Vyjma jejích slov neexistuje žádný další důkaz, který by přisvědčoval v neprospěch obžalovaného. Nebyly zajištěny biologické stopy, nejsou zdokumentována jakákoliv povrchová zranění poškozené, a dotyčná dle znaleckého posudku netrpí žádným traumatem, které by mělo být důsledkem tvrzeného incidentu. Ano, znalecký posudek potvrdil, že lze její výpověď hodnotit jako specificky důvěryhodnou, tedy domnělá poškozená není patologickou lhářkou a nemá sklony k fabulacím.

Odmlčel jsem se, abych uklidnil hlas, do něhož se mi vkrádaly emoce.

Ze strany obhajoby byly učiněny důkazní návrhy, a to znalecký posudek na obžalovaného, kterým by se dalo prokázat, zda má sklony k impulzivnímu jednání, či zda má jakékoliv psychické problémy, nebo sklony ke tvrdším sexuálním praktikám. Rovněž byla navrhována svědecká výpověď jeho bývalé přítelkyně, která mohla soudu sdělit, jakým způsobem se k ní pan Mára během jejich partnerského vztahu choval. Z nepochopitelných důvodů byly tyto důkazy shledány jako nadbytečné a soudem byly zamítnuty. Rád bych v tomto bodě zdůraznil, že úkolem orgánů činných v trestním řízení, tedy jak soudu, tak státního zástupce a policejního orgánu, je objasňovat se stejnou měrou snahy jak okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, tak ty hovořící v jeho neprospěch. Je zcela zřejmé, že tato elementární zásada trestního řízení byla v tomto případě zcela opomenuta a že zde došlo k účelové selekci důkazů v neprospěch obžalovaného. Z těchto důvodů navrhuji, aby soud ctil zásadu v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a v plném rozsahu ho podané obžaloby zprostil. Děkuji.

Pane obžalovaný, máte prostor pro závěrečné slovo, vyzval ho soudce.

Mára vstal, poprvé během hlavního líčení zvedl zrak a podíval se na členy senátu. Ve tváři se mu zračilo až dětské odhodlání.

Nic jsem neudělal. Jsem nevinný. Nikdy bych jí neublížil. Nikdy.

—

Se státním zástupcem jsme čekali na chodbě.

Jsem zvědavý, jak se s tím soudce popasuje, řekl mi, jako kdyby nás mělo za těmi těžkými dveřmi čekat překvapení. Raději jsem si došel na záchod, než abych vedl podobné řeči.

Obhájce a státní zástupce do jednací síně, ozvalo se po deseti minutách.

Vešli jsme dovnitř, ani si nesedli, protože nás soudce vyzval, abychom se postavili a vyslechli rozsudek.

Vinen.

Dva roky nepodmíněně.

—

O tři roky později jsem šel mámě nakoupit do krámu. Pracoval jsem v jedné firmě jako podnikový právník a stres advokacie s čistým svědomím opustil. Hledal jsem mouku a najednou zůstal stát jako socha.

U pultu stál Mára a vybíral si pečivo. Prodavačka si ho podezíravě měřila.

Rázem mi hlavou projel celý případ. Neúspěšné odvolání, kde odmítli připustit další důkazy, které jsem opětovně navrhoval a poté další neúspěch o Nejvyššího soudu, ale to už v době, kdy se Mára po dvou letech dostal na svobodu. Zamítnutí přišlo měsíc poté.

Podíval se na mě a já ho pozdravil. V mém hlase zněla omluva, přibližně jsem skláněl hlavu, jako bych mluvil na dítě.

Mára se ale díval skrze mě, rty se nepohnuly a dál si sesbírával potřebné věci do plastového košíku. Když platil a promluvil, všiml jsem si, že nemá zuby. Zhubnul. Propadl se do sebe. Někteří si ve vězení svaly pořídí, on je tam nechal.

Chtěl jsem mu něco říct, možná se omluvit, možná se zeptat, jak to zvládl, jestli se mu daří dobře. Jenže když jsem vyšel ven, viděl jsem jeho siluetu mizet za hospodou. Šel domů. Vzpomněl jsem si na muže se širokými rameny, kterým býval.

O té dívce jsem věděl jen to, že se po dokončení učňáku odstěhovala.

—

O další dva roky později jsem na procházce se psem míjel vývěsku parte.

Byl tam.

Mára.

Zemřel před týdnem.

Někde mě bodlo. Pamatuju si, že jsem cítil, jak se mi na moment zkřivil obličej a já odtáhl hlavu od skleněné tabule.

Dorazil jsem k mámě a ptal se, co se stalo. Ta zpráva se ke mně vůbec nedostala.

Oběsil se, řekla.

Sestup do Pekelné propasti

"Ještě nerostou," zrazovala Vlasta Demlová svého muže, který se v sobotu ráno chystal do lesa na houby. Byl jimi přímo posedlý. Když začala houbařská sezona, nikdo ho doma neudržel.

"To se budeš divit," usmíval se pod vousy Petr Deml. "Znám místa, kde najdu kozáky, bedly i hříby pravé. Záleží na půdě, aby měly dost živin. Můžeš připravit sklenice na zavařování. V zimě se budou hodit."

Popadl tlumok, rozloučil se se ženou a vyrazil na vlak. Mohl jet autem, ale ta do lesa nepatří, znečišťují vzduch. Stačí že lesu škodí lidé - ničí porosty, co jim stojí v cestě, neřídí se, kam šlapou, a nechávají za sebou spoušť. Chovají se jako dobyvatelé, a ne jako milovníci přírody. A co ty hektary pokácených stromů, jejichž cena je pro někoho důležitější než ekologický význam zalesněných strání a lesní půdy bez erozí? Mají právo být majiteli lesů, když nejvyšší hodnota je pro ně osobní prospěch? Někteří se chovají jako zlatokopové - ti však museli tvrdě pracovat, aby získali pár zrněk prachu - zatímco dnes stačí zdravé smrky naříznout, aby si vynutili jejich likvidaci. Stejně by odumřely a ohrožovaly okolí. Zdravý les je zplundrován a kubíky dřeva končí na pilách nebo se vyvezou za hranice, kde za ně dobře zaplatí. Je možné všechno měřit penězi?

Takové myšlenky se honily hlavou Petra Demla, když procházel lesem, který voněl pryskyřicí. Zpočátku potkával turisty, ale čím hlouběji zacházel do lesa, tím lidí ubývalo, až zůstal sám. Demlovi to nevadilo, spíš byl rád. Měl klid a nikdo ho nerušil. Znal dobře zdejší kraj, nedaleko odtud měl děda chalupu. Jezdil k němu každé prázdniny, to on mu vštěpoval lásku k přírodě a bral ho na posed, aby mohl sledovat, co se v lese děje. Srdce mu bušilo, když se objevil dvanáctěrák a šel se napít z lesní tůně. V lese byl od rána do večera. Když dospěl a oženil se, na přírodu nezanevřel. Nepotřeboval jezdit k moři, stačil mu les, tam se cítil nejlépe. Příroda ho neustále něčím překvapovala. V každém ročním období, ať už přišlo dlouho očekávané jaro, horké léto, pestrobarevný podzim nebo krajinu pokrýval sníh a mrzlo, až praštělo.

Mezi stromy se mihla srnka. Na nedaleké louce se páslo stádo daňků s dominantním samcem, jehož mohutné paroží vynikalo nad ostatními. Vše ozařovalo slunce, které na obloze hýřilo duhovými barvami. Uvidí člověk něco tak krásného někde jinde?

Blížil se k Pekelné propasti. Pojmenovali ji tak místní obyvatelé podle staré legendy: Bohatý statkář vyvraždil kvůli nevěře své ženy celou rodinu a sám skončil na dně propasti. Ani v dnešní době lidé nejsou imunní proti podobným tragédiím. Jako před Velikonocemi, kdy tu dvacetiletá dívka skokem do propasti spáchala sebevraždu z nešťastné lásky. Opustil ji chlapec, který se zamiloval do její kamarádky. Předtím, než si vzala život, polila kamarádkčinu tvář kyselinou. Nebo při podzimním lovu zabloudil v lese mladý lovec a zmizel v dutině země, která se propadla pod jeho nohama. Později se zjistilo, že ho hledala policie pro znásilnění stopařky. Někteří lidé věřili, že propast je komín

do pekla, kde ďábel čeká na hříšníky, aby je spálil v pekelném ohni. Ostatní si dělali legraci, že jsou to pohádky pro děti, ale stejně místo raději obcházeli velkým obloukem.

Petr Deml se posadil na pařez, aby si odpočinul. Chtěl něco sníst, než se pustí do sbírání hub, které rostly všude kolem. Srdce každého houbaře by zajásalo nad takovou nadílkou. Žena bude koukat, až přinese domů plný košík.

Pod nejbližším smrkem našel černou dámskou lodičku s páskem přes nárt a zapínáním na sponu. Od stromu se táhl pruh polehlé trávy, jako by se po ní někdo plazil nebo vlekl břemeno. Stopa směřovala k okraji propasti, kde se ztratila.

Petr Deml vyndal z batohu lano, jež nosil s sebou. Napadlo ho, že sleze do propasti, co když někdo potřebuje pomoc? I když to bylo málo pravděpodobné, neboť pád do propasti nemohl nikdo přežít. I několik metrů příkrého srázu může člověka zabít, když si nedá pozor. Přesto nechtěl stát se založeným rukama. Aspoň si protáhne tělo a vyzkouší, na co ještě stačí. Ještě před několika roky byl aktivní horolezec. Když onemocněla žena, musel se o ni starat, ale do hor se rád vracel jako turista. Nejraději měl slovenské Tatry, kde měl nejvíc kamarádů.

Lano uvázal kolem smrku a zbývající část hodil do propasti. Bylo to snažší, než si myslel. Za deset minut byl dole, s velkou rezervou lanové délky. Propast nebyla tak hluboká, jak si myslel. Přesto si oddechl, když ucítil pod nohama pevnou zem. Odvázal se a rozhlédl se kolem sebe. Udělal dva kroky, když zakopl o nějakou překážku. Když se sklonil, aby ji dal stranou, leknutím ucukl. Dotkl se lidského těla.

...

"Vyšetřuji vraždy dvacet let, ale v tak nepřístupném terénu jsem to ještě nezažil," stěžoval si kapitán Paluch. "Pomáhali nám horolezci, abychom tělo dostali nahoru. Nejvíce Petr Deml, má dobrou fyzičku. Původně chtěl s mrtvou ženou vylézt sám, ale naštěstí si to rozmyslel. Zničil by tím všechny stopy."

"Už víte, o koho se jedná?" zeptal se podplukovník Hodan.

"Nemám tušení. Žena u sebe neměla žádné doklady, dokonce ani hodinky nebo prsteny, vůbec nic. Přitom její oblečení se spíš hodilo do společnosti. Která žena si vezme boty na vyšším podpatku, aby si je v lese zničila?"

"Jak zemřela?"

"Byla uškrčená. Ty další zranění utrpěla při pádu do propasti. Myslím, že ani pitva víc neukáže."

"Kdy se to stalo?"

"Před dvěma dny."

"Pachatel se potřeboval zbavit těla, proto ji hodil do propasti. Aby zabránil její identifikaci, vzal jí všechny věci. Hraje s námi o čas," soudil podplukovník.

"Vypadá to tak," přikývl hlavou Paluch.

"A co další stopy?"

"Moc toho není, ale jedna stojí za to. Mrtvá měla v botě přilepenou

pětitisícovou bankovku. Zrovna v té, kterou našel Petr Deml."

Paluchovi zašimralo v nose. V kanceláři byl vzduch, že by dal krájet. Před půlhodinou skončila operativní porada. Dnes se opozdil a vůbec toho nelitoval. Zadržel dech, aby nemusel kýchnout.

"Je vám něco?"

"Nesnáším cigaretový kouř, promiňte," mnul si nos.

"Máte pravdu," souhlasil podplukovník. "Chlapi to s kouřením někdy přehánějí. Musím s tím něco udělat. Ale abychom nezamluvili ty peníze v botě. Kdo by něco takového dělal?"

"Třeba holky, co se bojí, že jim peníze někdo vezme. Pasáci se s nimi nemazlí."

"Myslíte prostitutky?"

Kapitán Paluch kývl hlavou.

"Co chcete dělat?"

"Musíme prověřit všechny, i pouliční holky a taky erotické podniky."

"To vyžaduje nasazení všech lidí."

"Už jsme s tím začali," informoval ho kapitán Paluch. "Pomáhají nám kluci z mravnostního. Stejně připravovali velkou akci. Aspoň se v hampejzech provětrá vzduch. Nejdříve musíme zjistit totožnost zavražděné ženy. Bez toho se nepohneme z místa."

"Využijte i televizi. Párkrát se nám to vyplatilo," připomněl komisař.

"Pořád Na stopě bude o případu referovat příští týden. Dramaturgie má k dispozici všechny potřebné údaje."

"Vidím, že zbytečně neztrácíte čas," tvářil se spokojeně podplukovník Hodan.

"O průběhu vyšetřování mě průběžně informujte. Když bude potřeba, vzbud'te mě třeba o půlnoci."

...

Lenka Chratinová se vykoukala a oblékla si župan. Na pár hodin se cítila jako obyčejná ženská. Musí to vydržet ještě rok nebo dva, než si našetří peníze. Chtěla si koupit byt a vzít si k sobě tříletou dceru Kláru, která žila u její matky. Té namluvila, že pracuje na směny a nemůže dceru nechat samotnou. Zatím Lenka bydlela u kamarádky. Alice byla skvělá holka a moc jí pomohla. Seznámila se s ní, když odpověděla na její inzerát, že hledá společníci pro svůj podnik: poskytování erotických služeb v soukromí. Zpočátku myslela, že si dělá legraci, ale měla to promyšlené. Než někde "lanařit" v nočním klubu nebo v penzionu s červenými lampami, je lepší zařídit se pro sebe. Nejhorší bylo zvyknout si na různá přání zákazníků, ale přežila to se zaťatými zuby. Brzy získaly vlastní klientelu a od pondělí do soboty měly o "práci" postaráno. V neděli jezdila za Klárou, ověčená balíčky s dárky a oblečením.

"Rozmazluješ ji," kárala ji matka. "Kdo to kdy viděl, aby malá holka chodila jako princezna? A na co potřebuje tolik hraček? Kde na to bereš peníze?"

Podezívala ji, že si půjčuje. "Dneska je sice v módě žít na dluh, ale člověk si má dovolit, na co mu kapsa stačí. Než se naděješ, máš doma exekutora."

Lenka mlčela. Matka se za žádnou cenu nesměla dovědět, jak se živí. Pokaždé,

když se spolu loučily, obě plakaly, ale příští neděli se situace opakovala. Jak dlouho vydrží vést dvojí život, než se psychicky zhroutí?

Podívala se na hodiny, které visely na stěně. Alice měla být do půlnoci doma, a už je ráno a ani se neozvala. Slíbily si, že každou změnu ve svém programu nahlásí, aby o sobě věděly. Přece se stýkaly s různými muži, a to se může stát všelicos.

Před polednem to už nevydržela, rychle se oblékla a vyrazila do města. Potřebovala najít městského strážníka, s kterým se před časem seznámila. Přecházela křižovatku na červenou a on ji zastavil, aby ji pokutoval. Tvářila se tak nešťastně, že přestupek vyřídil domluvou. Podruhé se setkali v kině, když je náhoda posadila vedle sebe. Doprovodil ji domů. Zjistila, že je to příjemný mladý muž, který si na nic nehraje. Dalo se mu věřit. O své práci nikdy nemluvil. Setkali se ještě dvakrát nebo třikrát, dokud slibně vyvíjející známost sama neukončila. Vymluvila se, že cestovní kancelář, kde pracuje, se stěhuje do jiného města, a proto by se nemohli scházet. Má před sebou stáž v zahraničí. Jak by asi reagoval, kdyby se dověděl, co je zač?

Dnes jí bylo všechno jedno. Měla strach o kamarádku. Zahlédla strážníka před školou, kde dohlížel na děti při přecházení rušné ulice. Konečně se dveře budovy školy zavřely a strážník si mohl zakouřit. Přešel na druhý chodník, kde stála Lenka.

"Co vy tady? Čekáte na někoho?" usmíval se na ni.

Vysvětlila mu, proč přišla. Taktně pomlčela, že Alice jela na výlet s člověkem, který jí za to zaplatí. Prostě před dvěma dny odešla z domu a dosud se nevrátila.

"Neřekla vám, kam jde?"

"Když chce být sama, sebere se a vyrazí ven. Jen tak, aby si provětrala hlavu, jak tvrdí. Nikdy to ale netrvalo tak dlouho. Nevím, co mám dělat," tvářila se bezradně.

"Nahlaste to kolegům od státní policie," radil jí strážník. "Je to v jejich kompetenci. Vyhlásí pátrání a začnou vaši kamarádku hledat."

"Co když to bude planý poplach? Alice by mi to neodpustila, taková ostuda..."

"Tak počkejte do večera. Takové zdržení ještě nemusí nic znamenat. Mohl jí ujet vlak, přespala v hotelu, co já vím..."

"Má u sebe mobil. Je hluchý, kdyby mohla, určitě by mi zavolala."

"Mobil se může vybit. I to se stává. Máte nějaké podezření, že by jí mohl někdo ublížit?" zadíval se na ni strážník. Zdálo se mu, že něco před ním tají. Nejdříve měla odjet pryč z města, aby nepřišla o zaměstnání, a teď se strachuje o kamarádku, která se toulá bůhvídkde. "Jak se jmenuje?"

"Alice Čerková."

"Kolik je jí let?"

"Dvacet pět."

"Dost stará na to, aby se o sebe postarala."

"Někdy je moc důvěřivá," nehodlala to Lenka vzdát.

"Má nějaké oblíbené místo, kam ráda jezdí? Třeba do přírody, na chatu, kamkoliv..."

"K Pekelné propasti," vzpomněla si Lenka.

Strážník odhodil nedokouřenou cigaretu. "Prosím? O čem to mluvíte?"

"Znáte propast Macochu? Podobnou máme u nás, ale není tak známá ani tak hluboká."

"Kde to je?"

"Tam, odkud pocházím. Když byla Alice u mne na návštěvě, moc se jí tam líbilo. Pořád o propasti mluvila, jako by ji přitahovala. Chtěla se tam vrátit."

"Proč právě teď? Mohla mít k tomu nějaký důvod?"

"Nevím, jen mě to tak napadlo," pokrčila rameny Lenka.

"Odešla sama, nebo s přítelem?" překvapil ji strážník. "Ale pravdu!"

"S jedním známým," přiznala Lenka. Už nemohla mlčet. Vyčítala by si to do smrti, kdyby se Alici něco stalo. "Přijel pro ni autem. Než nastoupila, ještě mi zamávala. To jsem ji viděla naposled."

"A řidiče?"

"Toho neznám. Asi se s ním domluvila, když potřebovala auto."

"K čemu?"

"Chtěla jet za nemocnou sestrou. Volala jsem jí, ale vůbec k ní nedorazila."

"Jak se s řidičem kontaktovala?"

"Přes telefon. Slyšela jsem, jak se ho ptala, jestli má dost peněz. Dělala si legraci," zamluvila to Lenka. Už toho řekla víc, než měla.

Strážník Dufek pochopil, že případ sám nevyřeší. Některá děvčata vyvádějí, jako by se blížil konec světa. Každá si chce užívat a hlavně sbalit bohatého chlapa. Všechno se dnes točí kolem peněz.

"Pomůžete mi?" zeptala se Lenka. Byla rozrušená, zadržovala slzy, které se jí draly do očí.

Uchopil její ruku a jemně ji stiskl. "Samozřejmě. Dejte mi svůj telefon, když něco zjistím, hned vám zavolám. Něco mě napadlo. Teď mi vaši kamarádku podrobně popište. Jak vypadá a co měla na sobě."

Večer, když mu skončila služba, pospíchal domů. Zapnul televizi a pustil videokazetu, kde měl nahraný poslední pátrací pořad Na stopě. Nemýlil se. Popis pohřešované dívky odpovídal mrtvé ženě, kterou našli v lese. Policie její totožnost nezná. Strážník Dufek sáhl po telefonu, aby se spojil s kriminálkou, která případ vyšetřuje.

...

"Ten chlap zasluhuje pochvalu," ocenil strážníka kapitán Paluch, i když už znal jméno oběti. U mrtvé ženy našli dopis, který nestačila poslat. Vrah ji prohledal, ale dopis ukrytý pod šaty neobjevil. Jakoby tušila, že jí hrozí nebezpečí, a dopis schovala. Adresátem byl Oldřich Wachtař, pětáctýřicetiletý soukromý podnikatel - její zákazník. Často navštěvoval privátní byty prostitutek, kde si užíval erotiky. Bylo to diskrétnější, než chodit do různých klubů a erotických

podniků, kde ho mohl někdo vidět. Manželka a dospělá dcera by pro takové chování neměly pochopení, ale on potřeboval změnu. Dívky si vybíral z Avíza, které si pravidelně kupoval. V novinách ho zaujal inzerát s textem: POZOR. 25/4 atrakt. blond. Alice a 22/3 symp. usměv. brun. Lenka, obě v sexy pradátku, Tě zvou do disk. soukr. k erot. hrátkám. Máš chuť na příjemnou změnu? Nenab. nemožné, ale zaručujeme úroveň, čistotu a disk. Následovalo číslo mobilu, na které hned zavola. Domluvil si hodinu setkání a pořádně si užil.

Předtím mu byly všechny holky lhostejné, ale s Alicí navázal důvěrnější vztah. Líbila se mu a chtěl, aby byla jenom jeho. Nikdo jiný na ni nesmí ani sáhnout. Platil jí dost, aby si mohla koupit, co potřebuje. Všechno klapalo, dokud ji jednou neuviděl v kavárně ve společnosti staršího muže, který mohl být jejím otcem. Chtěla mu namluvit, že je to nuž ze vsi, kde bydlí její sestra. Přišel jí oznámit, že sestra je nemocná a chce Alici vidět. Pohádali se a on na ni v rozčilení křičel, že je děvka. Udělal žárlivou scénu a nevěřil jí ani slovo. Alice ho vyhodila a vyhrožovala mu, že vše poví jeho ženě.

Oldřich Wachtař dostal strach. Za všechno, co pro ni udělal, ho chce zničit? Žena by se s ním rozvedla a musel by se vystěhovat z luxusní vily s bazénem, kterou zdědila po rodičích. To nemohl dopustit. Zařídil Alici auto i s řidičem, který ji odveze za nemocnou sestrou. Aspoň bude mít jistotu, že se mu vrátí... Za dva dny přijela policie. Chvilí se tvářil, jako by nechápal, co po něm chtějí, ale když uviděl dopis, ve kterém ho Alice prosí, aby jí odpustil a že ho miluje, přiznal, že ji zná. Vzpomněl si i na její jméno a bydliště, které měl napsáno v notesu.

Kapitán Paluch ho nechal odvést na oddělení a druhým autem zamířil na adresu Alice Čerkové. V domě se setkal s její kamarádkou, která stála před vypáčenými dveřmi bytu. Ještě před hodinou byl v pořádku. Někdo prohledal pokoje a sebral všechny peníze a šperky. Zmizely tři zlaté prstýnky a dvacet tisíc, které měla uložit v bance.

"Už jsem to nestihla," naříkala dívka. "Alice se bude zlobit."

Když viděla zaražené tváře policistů, pochopila, že přijeli kvůli něčemu závažnějšímu, než je vykradený byt.

"Stalo se něco Alici?"

Kapitán Paluch ji odvedl stranou, aby je nikdo neslyšel. Nájemníci z domu se tísnili kolem a napínali uši, aby měli informace z první ruky. Nikdo z nich netušil, co se děje v bytě, ve kterém dvě kamarádky bydlely. Občas měly pánské návštěvy, ale jsou mladé a mají rády společnost. Ať se každý stará sám o sebe. Zato zloděj v baráku je pořádně vylekal a vedli o něm vášnivou debatu. Vždyť teď byl v nebezpečí jejich majetek. Vtom uslyšeli výkřik Lenky, která se držela za hlavu.

...

Oldřich Wachtař v cele předběžného zadržení měl dost času, aby přemýšlel o své situaci. Když ho z ní ráno vyváděli, měl v hlavě stejný zmatek jako v okamžiku, když ho policie zadržela.

"Já jsem to s Alicí myslel dobře," tvrdil u výsledku, který vedl kapitán Paluch.
"Sháněla řidiče, který ji odveze za nemocnou sestrou."

"Proč jste s ní nejel sám? Máte přece auto."

"Neměl jsem čas. Musím se starat o firmu."

"Tak jste jí vybral Beretu?"

"Chtěl jsem jí pomoci."

"Víte, co je Bereta zač? Dvakrát seděl ve vězení za ublížení na zdraví."

"To jsem nemohl vědět," namítal Wachtař.

"Opravdu? Nedávno v hospodě vyprovokoval rvačku a zranil číšníka. Byl jste u toho. Rád také vypravuje o svých zážitcích z vězení. Nemá se čím chlubit."

Oldřich Wachtař sklonil hlavu. "Chci svého právníka," vyhrkl. Vzpomněl si na zahraniční kriminální filmy, které viděl v televizi, kde o podobné scény nebylo nouze. Lidé šikanovaní policisty si to nenechají líbit. Mají svá lidská práva...

"To je zajímavé," usmál se Paluch. "Když někomu teče do bot, ohání se zákonem. Měl by na to myslet dřív, než provede nějakou kulišárnu."

"Nechci dopadnout jako Kájínek," odsekl Wachtař.

"Jeho jednání i důkazy posoudí soud a ten rozhodne. Jednodušší je zpochybnit něčí vinu než vzít na vědomí, že zemřeli lidé. Oběti už protestovat nemohou."

"Nic špatného jsem neudělal!"

"Také jste ještě nebyl obviněný," řekl kapitán Paluch.

"Tak proč jsem tady?"

"Vyšetřuji smrt Alice Čerkové. Nevedla sice vzorný život, ale každý člověk má právo na ochranu. Vy nechcete zjistit pravdu?"

"Já nic nevím. Měl jsem se na ni vykašlat," nadával Wachtař. "Za dobrotu, na žebrotu."

"Tak nezištné jednání to zase nebylo. Vydělal na tom Bereta, a vy jste také nepřišel zkrátka."

Wachtař spolkl naprázdno. "Jak to myslíte?" přeskočil mu hlas.

"Zaplatil jste mu všechny výdaje a přidal něco navrch."

"Dal jsem mu jenom na benzin."

"Byla to záloha. Zbytek měl dostat, až se vrátí. Tak zněla dohoda."

"To je lež!" ostře se ohradil Wachtař. "Chcete mě zničit!"

"Viděli vás při tom, když jste mu dával peníze. Taková věc se nedělá v hospodě. Byl jste si příliš jistý, že nikdo na nic nepřijde."

Oldřichu Wachtařovi ztuhly rysy. Pochopil, že dostat ho z toho bude mít těžké i ten nejlepší advokát.

"O podílu vaší viny na smrti Alice Čerkové si promluvíme později. Teď mě zajímá váš společník."

...

Radima Beretu zadrželi v malém pohraničním městě. Když se dozvěděl, že ho hledá policie, zpanikařil, sedl do auta a chtěl zmizet za hranicemi. Měl u sebe

mobil Alice Čerkové! To mu nestačilo. Vykradl byt, když se dostal k jejím klíčům. Peníze utratil, ale jeden prstýnek si nechal na památku. I policisty, kteří jsou zvyklí na všelicos, překvapilo, s jakým klidem a bez nejmenšího náznaku lítosti jim vyprávěl svou verzi případu končící brutální vraždou. Jako by se ho to ani netýkalo. Některé výmysly a překrucování faktů mu vyvrátili okamžitě, jiné uvedl jen proto, aby svalil vinu na někoho jiného. Třeba na Alici, která po něm chtěla peníze dříve, než se s ním vyspí. To ho tak rozčílilo, že ji uhodil. Když se bránila, tak ji trochu stiskl hrdlo, aby nekřičela. Co se stalo potom, na to se už nevzpomínal.

"Hodil jste její tělo do propasti," připomněl mu kapitán Paluch. "Jak jste se na to místo dostal?"

"Chtěla mi ho ukázat. Přesto, že to byla pořádná zajíždka. Myslel jsem, že se chce milovat v lese. Tak už tam zůstala."

...

Hamižnost po penězích a násilnická povaha pachatele vykonaly své. Důležitou roli v tragickém případě hrál Oldřich Wachtař. Vytipoval si Beretu jako vraha a sám mu vybral oběť. Ani mu nemusel moc vykládat, že se jí potřebuje zbavit. Věděl, že nemá rád prostitutky, každá zmínka o nich ho rozzuřila. Jedna jí podobná ho porodila a odložila v parku. Která jiná žena by toho byla schopná? Přežil jen zázrakem a snad jen proto, aby se jednou pomstil. Živit se vlastní tělem považoval za smrtelný hřích, který se musí potrestat. Dokonce větší než vražda. Wachtař si na něho vzpomněl, když mu Alice přerostla přes hlavu.

Radim Bereta sevřel ruce v pěsti. "Ten vůl mě dostal do pěkného maléru," ulevil si na Wachtařovu adresu. "On všechno vymyslel a já v tom lítám..."

Soudce vzal oba pachatele do vazby. Čekají na soud, který rozhodne o trestu pro Beretu, je obviněn z vraždy, a Wachtaře, který čelí obvinění z navádění k tomuto zločinu.

...

Lenka Chratinová položila na místo, kde zemřela Alice, velkou kytici rudých růží. Pospíchala domů, kde na ni čekala dcera. Už nikdy ji neopustí a budou pořád spolu. Nechtěla skončit jako její kamarádka. Na dně propasti, odkud není návratu.

Štědrý večer Hercula Poirota

Ohlédl se, ale nikdo za ním nestál. Popošel sotva pár kroků a už ji za sebou neviděl. Soustředil se, zda neuslyší alespoň její křik. On sám ale nebyl schopný vydat strachy ani hlásku. Co teprve ona... Chtěl se vrátit o kousek zpět. Už ale vlastně ani nevěděl, odkud přišel. Doteď byl sám maximálně na chvilku doma, a i tam se bál. Nyní stál někde uprostřed lesa v horách. Byla mlha a viděl sotva na metr. Zmrzlé nohy se bořily do hlubokého sněhu. Nevěděl, co má dělat... Na moment se mu zdálo, že zachytil její hlas. Rozběhl se tím směrem, aby byl zase konečně s ní.

Na konci dlouhé chodby s dřevěnou podlahou se objevila postava nižšího vzrůstu v elegantním společenském obleku a pečlivě upraveným motýlkem jako by vystoupila z černobílého filmu. Cupitavou chůzí se v blyštivě černých lakýrkách přibližovala k recepci hotelu.

„*Bonsoir*, přeji veselé Vánoce. Bylo by možné si od vás zavolat, *mon ami*?“

„Zajisté. Telefon máte rovněž také na pokoji a je vám k dispozici, pane,“ posunul recepční pevnou linku jeho směrem. „Vy budete ten slavný francouzský detektiv, že ano?“

„Belgický. Belgický detektiv!“ přimhouřil své zelené oči a nepříjemným pohledem si ho prohlížel. „Hercule Poirot, osobně.“

Ve sněhobílých rukavicích uchopil sluchátko a vymačkal číslo důvěrně známého přítele Hastingse. Hovor byl po chvilce přijat. Přes šum a praskot ale nebylo poznat, kdo je na druhé straně aparátu a už vůbec ne, co říká.

„Telefon má nejspíš poruchu. Rovněž jako ten v mém pokoji,“ upravil si navoskovaný knír Poirot.

„Obávám se, že telefon je v pořádku, ale počasí, které teď venku panuje, ruší spojení. Zkuste mu zavolat z mobilu, mívá tu lepší signál.“

„Poirot nevlastní mobilní telefon a nemá důvěru v tyto vymoženosti moderní doby,“ řekl důrazně.

„V tom případě budete muset počkat na lepší počasí.“

„*C'est dommage*, chtěl jsem jen příteli popřát pěkný Štědrý večer.“

Zimní dovolená byla již pátou Poirotovou cestou do české země. Tvrdil, že jeho tělo se v dokonalé kondici drží právě díky zdejším lázním. Hned při první návštěvě Karlových Varů ho v jedné z místních restaurací ošidili, protože číšníkům správně nerozuměl. Byl to impuls k tomu, aby se pustil do učení dalšího jazyka. Ještě ten večer začal studovat a při příštím pobytu už mluvil česky více než obstojně. Výprava do Špindlerova Mlýna byla jeho první cestou mimo lázeňskou destinaci.

Kamil seděl na kancelářské židli u služebního počítače a snažil se dopátrat, kdy se konečně přezene sněhová bouře, která už nějakou chvíli zuřila přímo nad nimi.

„Doufal jsem, že se alespoň vyspíme, ale copak to v tomhle jde? Nepamatuju si, že by někdy sněhovou bouří doprovázely blesky,“ postěžoval si Jáchym a otočil se na pohovce, až pod ním zaskřípala.

„Podle radaru to vypadá, že do hodiny bude nejhorší za námi.“

„Hm, tak snad bude klid, když tu jsme jen ve dvou. Koho by dneska napadlo lézt někam do hor, a ještě v takovém počasí?“

„Obávám se, že v něco takového můžeš jen tajně doufat. Na Štědrý den se všude vyrojí sváteční chodci, špatně oblečení, a ještě hůř obutí. Zvlášť když jen před pár hodinami bylo nádherně.“ Kamil se skrz okno zadíval na tmavé nebe.

Najednou se rozezvonil telefon. Jáchym zvedl obočí, což jasně znamenalo: *No neříkal jsem to? Už je to tady.*

Kamil se přitáhl o stůl k telefonu a přijal hovor.

„Horská služba Špindlerův Mlýn, můžeme nějak pomoci?“

„Dobrý den, ztratil se mi... najděte ho! Prosím!“ ozvalo se vzlykajícím hlasem. Koho mají hledat, se ale Kamil nedozvěděl, protože hovor vypadal.

„Strašně špatně vás slyším, s kým mluvím? A kde jste?“

„Kateřina Be... skoro vám nero... je hrozná...“ Jednotlivá slova prolínala hlasité chrčení, které trhalo uši.

„Vaše jméno, prosím! A kde se nacházíte?“ zkoušel to znovu, tentokrát hlasitěji a jednotlivá slova slabikoval.

„Kateřina... tak pomůžete mi?!“

Jáchym už to nevydržel a vytrhl telefon Kamilovi z ruky: „Zkuste se uklidnit a mluvte pomalu. Co se stalo?“

„Špatně vás slyším. Ztratil se mi... je to... moje dítě!“

Vtom někde poblíž uhodil blesk a téměř současně se ozvala obrovská rána. Světlo v místnosti několikrát zablikalo.

„Kde se ztratil?“ nevzdával to Jáchym a pokynul Kamilovi, aby mu podal tužku a papír. Napínal uši, co to šlo, a snažil se z torza vět získávat smysluplné informace.

„Piš! Cesta česko-polského přátelství, poblíž Špindlerovy boudy,“ oddálil sluchátko a následně ho opět posunul k ústům „Ještě jeho jméno a věk.“

„Jsme to přivolali,“ zašeptal Kamil směrem k Jáchymovi.

„Jeho jméno a věk,“ řekl důrazněji do sluchátka a po krátké odmlce po ženě zopakoval: „Leonard Berger, pět let.“

„Svolám ostatní a nahlásím to dál,“ zasedl Kamil k počítači a začal hlasitě klapat do klávesnice.

„A co má na sobě? Slyšíme se? Haló?!“

František Navrátil, náčelník Horské služby ve Špindlerově Mlýně, seděl s dětmi u okna a netrpělivě vyhlížel příchod Ježíška. Vtom mu ale zapípala zpráva. Ihned tušil, že bude muset odejít do služby. Zamrzelo ho to, ale nezaváhal ani na vteřinu. V mžiku se převlékl do pracovního oblečení, které měl přesně pro

tyto nečekané akce nachystané společně s batohem. V rychlosti políbil ženu, děti, a za doprovodu blesků, které mu chvílemi svítily na cestu, vyrazil ke služebně.

František už cestou na základnu komunikoval s Kamilem, a při příjezdu tak věděl všechny dostupné informace. Rozdělil jednotlivé kolegy na sněžné skútry a terénní čtyřkolky. Sám si pak sedl za volant modrého Land Cruiseru.

„Ostatní záchranné složky jsi kontaktoval?“ František otočil klíčkem v zapalování a ztlumil palubní rádio.

„Jasně, vědí o tom a jedou tam,“ schoval si Kamil ruce do kapes.

Dobře, zkus ještě popohnat Michala s Jagem. Ať dorazí co nejdříve. Bez nich tam v té tmě nebudeme nic platní!“ Bouchl dveřmi tak silně, že sníh nalepený na dveřích se sesunul jako sněhová lavina a zakryl Kamilovi, stojícímu u jeho okénka, nohy až po kotníky.

Bouře pomalu ustupovala, ale zbraně se zatím složit nechystala. Cesta na Špindlerovu boudu byla i se sněhovými řetězy obtížně sjízdná. Husté sněžení a silný vítr tvořily, jen těžko prohlédnutelnou mlhu. S vypětím sil se za necelých dvacet minut podařilo všem týmům dostat až na místo. Parkoviště osvětlovaly pouliční lampy a také hotelové světlo z haly a restaurace, které pronikalo skrz velká plastová okna.

„Takže, hledáme pětiletého chlapce,“ promluvil František, ke všem členům horské služby. „Začneme pátrat na *Cestě česko-polského přátelství*. Půjdeme maximálně půl kilometru daleko. Bohužel zatím nemáme moc informací, tak ať něco nepřehlédneme. Pokusím se zatím zjistit více. Jáchyme, máš to na starost.“ Ten se role okamžitě zhostil a systematicky začal rozdělovat úkoly.

František si zatím sedl zpět do auta a pokoušel se o komunikaci s ostatními členy integrovaného záchranného systému. Po chvíli se dozvěděl, že telefonní číslo, ze kterého jim bylo voláno a nahlášeno pohřešování, je vypnuté a skutečně bylo naposledy lokalizováno v této oblasti. Jeho majitelkou je jistá Kateřina Beranová.

Nelenil a okamžitě se vydal zjišťovat, zda je v hotelu někdo s tímto jménem ubytován, nebo jestli alespoň nevědí, že by tu nějaká žena pohřešovala svého syna. Recepční velice rychle pochopil vážnost situace a ochotně zapátral ve svém počítači. Po chvíli potvrdil, že takové jméno v seznamu hostů skutečně figurovalo.

„Objednán byl dvoulůžkový pokoj. Jedna dospělá osoba a jedna nezletilá. Zatím ale nevidím, že by se ubytovali.“

František telefonicky předal informaci ihned dál, následně stiskl tlačítko na vysílače: „Jáchyme, pátrání se rozšiřuje o další osobu.“

„Ta žena, se kterou jsme mluvili?“

„Přesně tak. Máte už něco?“

„Negativní.“

„Dobře, tak hledejte. Končím.“

Najednou uviděl oranžově blikající světla, a vzápětí se velká sněžná fréza vyhoupla na parkoviště před hotelem. Trhala sněhovou příkrývku a její peří rozfoukávala po okolí. V závěsu jí byly dva policejní vozy, sanita, lékařský vůz a na samém chvostu vůz terénní.

„Přeju pěkný Vánoce,“ pozdravil Františka policejní kapitán, který právně vstoupil do budovy. Oklepal se, aby ze sebe shodil zbytky sněhu a potřásl mu rukou. Několik jeho kolegů mezitím pobíhalo venku mezi auty.

„Díky! Vám také. Věřím, že vše dopadne dobře a budou i veselé. Máte nějaké bližší informace?“ opřel se o opěradlo jednoho z křesel, které tu v lobby stálo.

„Jméno oznamovatelky jsme už potvrzovali. Teď mi kolegové volali znovu s tím, že má skutečně syna. Věk souhlasí, ale jmenovat by se měl Lukáš Beran a ne Leonard Berger, jak bylo nahlášeno. Jeho rodiče jsou rozvedeni a otec ho má svěřeného do péče. Pokoušíme se s ním spojit. Telefon má ale nedostupný a na adrese, kterou jsme obdrželi, už bydlí někdo jiný.“

„Omlouvám se, ale ten hovor byl bouřkou hodně přerušován. Vypadával signál, byli jsme rádi, že jsme alespoň něčemu rozuměli,“ František se ještě jednou zhluboka nadechl, aby se ujistil, že opravdu cítí vůni bylinkového čaje.

„Neomlouvejte se, nějak to dáme dohromady. Hlavně abychom je našli.“

„Od toho jsme tady. Dobrý večer,“ skočil jim do řeči Michal, kterému se, i přes silný vítr, podařilo společně s labradorem Jagem, také protlačit se vchodovými dveřmi dovnitř.

„Díky, že jsi přijel tak rychle. Hledáme ženu a pětiletého kluka. Spoj se prosím s Jáchymem, řekne ti, co a jak,“ ukázal František směrem k východu a poplácal ho po rameni.

„Všechno už od Kamila víme. Raději se nebudeme zdržovat, ať tu hosté nejsou z Jaga zbytečně nervózní,“ dlouze se zadíval na muže v křesle, sedícího k nim zády, kterému Jago omylem shodil vycházkovou hůl.

„U nás v hotelu jsou domácí mazlíčci vítáni,“ vmísil se do rozhovoru s pozvednutým ukazováčkem recepční.

„Spoléháme na vás, chlapi!“ dodal kapitán bez toho, že by slova recepčního jakkoliv zareagoval.

Hercule Poirot se sehnul pro hůl a opět ji opřel o proutěné křeslo. Pozvedl ze stolu šálek s bylinným čajem a opatrně se napil. Strnule se díval na sněhové vločky, které se v hojném počtu míhaly za oknem. Nevadilo mu trávit Vánoce o samotě, konec konců nebylo to poprvé. Přesto vzpomínal na Hastingse, nebo Slečnu Lemonovou. Dokonce i na inspektora Jappa, který je zajisté s manželkou u jejích rodičů ve Walesu, z čehož rozhodně není nadšený.

Poirotovu pozornost na sebe ale nejvíce strhávaly blikající majáky policejních vozů. Aniž by to dělal cíleně, jeho šedé buňky mozkové už zase pracovaly na plné obrátky. Nemohl si užívat zvuky praskajícího dřeva v krbových kamnech, plápolajících svíček na okenním parapetu, ani tónů vánočních koled vycházejících ze stropních reproduktorů. Po tom, co slyšel, to prostě nešlo.

„Mám to! Tady to je!“ zakřičel jeden z policistů do vysílačky, až sebou Poirot trhl. Následně se pustil do očišťování sněhem zapadaneho vozu.

„Tak jsme tu opravdu správně. Paní Beranová tu má svůj vůz,“ poškrábal se kapitán na temeni hlavy. „Vidíte uvnitř někoho?“

„Žádná osoba se ve vozidle nenachází. Vepředu vidím jen nějaké obaly od sušenek, prázdnou PET lahev a kelímek od kávy. Vzadu je přes sedadla hozená deka a na ní několik hraček.“

Jáchym s ostatními mezitím pátral v nazutých sněžnicích kolem cesty směřující k ukazateli s označením *Pod Malým Šišákem*. Zatím byli sotva pár desítek metrů od místa, kde se z asfaltové cesty odbočuje do kopcovitého svahu vedoucího nahoru na hřeben, takže je Michal s Jagem okamžitě dohnali.

Momentálně bylo všude kolem tolik sněhu, že se nedalo poznat, která cesta je asfaltová a která pouze vyšlapanou cestičkou. Zima byla cítit všude kolem a s každým nádechem se zarývala hlouběji do těla.

„Něco vidím!“ ozvalo se po chvíli za doprovodu psího štěkotu odkudsi ze tmy. Jáchym se za hlasem okamžitě vydal. Světla vycházející z baterek se navzájem prolínala a osvětlovala nejbližší okolí. Ušel pár desítek metrů a uviděl ji. Dívala se na něho naprosto odevzdaným pohledem. V jejích očích nebyl žádný strach z toho, že je až po prsa uvězněná pod sněhem a jen díky roztaženým pažím se drží nad závějí. Ale ani radost, že ji někdo našel a zachrání. Byla vyčerpaná, silně podchlazená a téměř nereagovala. Nejdůležitější ale bylo, že je naživu. Opatrně ji vyhrabali a naložili na lehátko za sněžný skútr. Pečlivě zafixovali, přikryli termofólií a nechali odvézt ke Špindlerově boudě. Následně se opět srovnali do rojnice a pokračovali v pátrání.

Uplynulo sotva pár minut a před Jáchymem se na zemi objevila poměrně velká rudá skvrna. Zarazil se a začal místo detailněji zkoumat. Uviděl několik polámaných smrčků a menších červených stop kolem. Tušil, že je zle. Vytáhl vysílačku a řekl: „Františku, něco jsem našel. A není to dobrý. Není to vůbec dobrý...“

Na parkovišti přesunuli ženu ze saní do sanitky a lékař se mohl pustit do prvních vyšetření. Už na první pohled bylo zřejmé, že dotyčná je silně podchlazená a v šoku. Zorničky jí kmitaly po interiéru vozu, její ústa však nevydala ani hlásku.

„Můžeme s ní už zkusit promluvit?“ naléhal na lékaře už poněkolikáté kapitán.

„Před chvílí jsem vám říkal, že je v šoku, nic vám neřekne. Dejte jí nějaký čas a pak to můžete zkusit.“

„Hledáme tady malého kluka! V tomhle počasí, je každá minuta secsakra drahá!“

„Přestaňte po mně rvát! Myslíte, že to nevím?“

„Omlouvám se, mám doma stejně starého syna, a když si představím...,“

„Já tomu rozumím, ale musíme brát v potaz stav pacientky. Bylo by to teď kontraproduktivní pro obě strany.“

„Tak tady s ní alespoň ještě zůstaňte, než se dá trochu dohromady. Pokud je to tedy možné a nemusí být nutně hospitalizovaná. Rád bych s ní promluvil, než ji odvezete,“ otočil se a vrátil se zpět do hotelu, kde bylo podstatně tepleji.

Najednou pod okny proběhlo nějaké zvíře a z vysílačky se ozvalo: „Venku je vlk! Opakuji, na parkovišti teď proběhl vlk, buďte obezřetní.“

Gentleman sedící po celou dobu pátrání ve svém křesle v rohu se pomalu zvedl. Zapnul si sako, oprášil rukávy a otočil se. František s kapitánem byli zabráněni do hovoru a příchodu onoho muže si ani nevšimli.

„*Bonsoir messieurs*, přeji vám veselé Vánoce. Mé jméno je Hercule Poirot. Omluvte mě, ale nemohl jsem si nepovšimnout, že tu probíhá pátrání.“

„Opravdu? Ten slavný detektiv,“ vykoktal František po delší odmlce, kdy spolu s kapitánem nevěřičně koukali jeden po druhém.

„*Oui*, osobně. Ten hledaný chlapec se měl původně jmenovat... Leonard Berger, *n'est-ce pas?*“

„Ano, přesně tak,“ oba stále nevěřičně kroutili hlavou, „měl byste snad zájem nám nějak pomoci s pátráním, pane Poirote?“

„Je zde nějaká volná místnost, kam bychom se mohli ve větším počtu přesunout, *monsieur le réceptionniste?*“ promluvil Poirot k recepčnímu.

„Zajisté, zařídím pro vás společenskou místnost. Na kdy ji budete potřebovat?“ Poirot ze saka vytáhl kapesní hodinky a pravil: „Za patnáct minut se tam všichni sejdem, *d'accord?*“

„Dobře, budeme tam,“ souhlasili.

„*Merci*,“ usmál se Poirot, naklonil se k recepci ještě jednou a něco zašeptal.

„Samozřejmě. Vaše přání je mi rozkazem.“

Za pravidelného klapání hole o parkety se malý Belgičan rozcupital dlouhou chodbou zpět ke svému pokoji.

„Abych nezapomněl,“ otočil se ještě, „pátrání můžete klidně zrušit.“

Když Poirot vstoupil přesně po patnácti minutách do společenské místnosti, byla již naplněna členy horské služby a policejním týmem. V dlouhém černém kabátě a s buřinkou na hlavě předstoupil před všechny přítomné. Jeho tváře byly ošlehány větrem a na ramenou se drželo několik posledních sněhových vloček.

„*Madame* Beranová přijela sem nahoru k hotelu dopoledne za pěkného počasí. V těch hodinách bylo ještě příliš brzy na to, aby se mohla zapsat a ubytovat, takže vyrazila na procházku směrem ke *Sněžce*. Jak je ale na horách zvykem, počasí se mění doslova z minuty na minutu a to se jí také málem stalo osudným. Vlivem snížené viditelnosti sešla kousek od Špindlerovy boudy z cesty a propadla se do hlubokého sněhu. Ještě předtím ale stihla kontaktovat

horskou službu, což jí nakonec zachránilo život,“ prošel rozvážnou chůzí až k oknu, kde se zastavil a beze slov si všechny zúčastněné detailně prohlédl.

„Kde je ale *petit garçon* Leonard Berger, alias Lukáš Beran? Je to jedna osoba, nebo to jsou dva různí lidé? Otázky, nad kterými si tu celý večer každý z vás láme hlavu. Poirot už ale ví.

Celý večer seděl, poslouchal a nechával pracovat své šedé buňky mozkové. I když měl díky hlasitým rozhovorům mezi policí, horskou službou všechny informace z pátrání na zlatém podnose, stejně mu to zprvu nedocházelo.“ Všichni kolem stáli bez hnutí a hltali jeho slova, ačkoliv málo komu zatím dávaly nějaký smysl.

„Naprosto klíčové bylo objevení automobilu paní Beranové. A to zejména stav, ve kterém se nacházel. Nejen že byl oproti ostatním vozům, které Poirot viděl přijíždět odpoledne, pod daleko větší vrstvou sněhu. Ale také se uvnitř nacházely zajímavé věci, a některé naopak chyběly. Spolu s informací, že její syn je v péči otce a jmenuje se Lukáš Beran, to začalo konečně dávat smysl. Následné nalezení paní Beranové v lese po pás ve sněhu, bylo jen další indicií a Poirot už si byl téměř jistý,“ hlasitě si odkašlal, pozvedl hlavu a hluboce se nadechl. „Byl si jistý tím, že její syn s ní do Špindlerova Mlýna vůbec neodcestoval.“

„Jak to myslíte? Obávám se, že vám úplně nerozumím, detektive,“ skočil mu do řeči policejní kapitán.

„Je to prosté. Pokud otec svolil k tomu, že bude syn na Vánoce s matkou, určitě by neriskovala tím, že ho bude převážet bez autosedačky. Ať už z bezpečnostních důvodů, tak kvůli důvěře u otce. Paní Beranová se musela jistě hodně snažit, aby zrovna tyto důležité svátky mohla trávit se synem. Má tu někdo malé děti?“ položil Poirot do pléna otázku, načež se zvedlo hned několik rukou.

„*Voilà!* Poirot se tedy ptá. Co byste udělali, kdybyste se dostali se svým dítětem v horském lese doprostřed vánice a neviděli doleva ani doprava?“ Než stačil kdokoliv cokoli říci, odpověděl si sám.

„Pochybuji, že byste ho neměli přivinuté k sobě a nesnažili se ho chránit a zahřívát vlastním tělem. Určitě byste ho nenechali napospas osudu, ani když byste zapadli po pás do sněhu. Ono samo by se také nikam nevydalo. Tím si je Poirot jistý!“

Kapitánovi začal vyzvánět telefon. Omluvil se, ale hovor musel vyřídit. Všichni ztichli a čekali. Když telefon zasunul zpět do kapsy, promluvil k ostatním.

„Tak ten, kterého všichni hledáme, teď sedí s otcem u stolu a večerí řízek s bramborovým salátem. Přestože je v péči otce, Štědrý den měl původně skutečně trávit s matkou. Bohužel ale onemocněl, a tak svátky tráví doma s ním.“

„Takže už nám zbývá jen rozluštit, kde se tu vzal jakýsi Leonard Berger,“ vzal si zpět slovo Poirot.

„Odpověď je naprosto jednoduchá a byla řečena hned na začátku. Paní Beranová telefonovala na horskou službu, již za hodně špatného počasí. Jak jste sami říkali – *byli jsme rádi, že jsme alespoň něčemu rozuměli*. To si mimochodem vyzkoušel Poirot i na vlastní kůži, když se marně snažil spojit s přítelem v Londýně. Lehce se tak mohlo stát, že se některá slova mohla zaměnit.

Na nejdůležitější myšlenku přivedl Poirota ale recepční. Pamatujete si, co řekl chvíli poté, když mi váš pes shodil hůlku?“ položil detektiv otázku Michalovi, ale pohledem sjel i na Františka a kapitána, kteří tomu byli rovněž přítomni.

„Že jsou tu mazlíčci vítáni?“ odpověděl nejrychleji František.

„*Exactement!* Přesně tak. Informace, že na zadních sedačkách vozu je deka a několik plyšáků, na které se došel Poirot později osobně podívat, se tak stala důležitou.

Tečkou za celou záhadou bylo zvíře, které v jednu chvíli proběhlo Poirotovi přímo před očima a policisté ho mylně označili za vlka. Možná proto, že se v lesích potuluje vlčí smečka. Po tomhle všem zapadly konečně jednotlivé díly skládky do sebe,“ došel ke dveřím do místnosti a do úplného ticha je otevřel. Všichni tak mohli spatřit recepčního, který držel na vodítku velkého mokrého psa.

„Tohle má být teda ten Berger?“ František přikrčil obočí.

„*Précisément, mon ami!* Jedná se ale o německé plemeno Leonberger, nikoliv o jméno Leonard Berger, které vzniklo nedorozuměním při telefonním hovoru. *Madame Beranová*, si ho pořídila, aby jí pomohl překlenout těžkou situaci bez syna a částečně jí ho nahrazoval, proto i ten stejný věk. *Alors*, Poirotova slova se dají jednoduše ověřit,“ přesunul se dramaticky na druhou stranu místnosti a otevřel druhé dveře. Žena zahalená v dece na kolečkovém křesle s pravidelně kapající infuzí, tlačená zdravotníkem záchranné služby, nebyl nikdo jiný než paní Beranová. Jakmile ji pes zaregistroval, začal sténavě štěkat a nekontrolovatelně vrtět ocasem. Recepční měl plné ruce práce s tím, aby se mu nevytrhnul a pomalu se začali přibližovat. I přes slzy, které jí začaly stékat po tvářích se zdálo, že maličko pookřála.

„Vy jste nevolala, že se vám ztratil syn? Vám se ztratil tenhle pes? Nikdo jiný tu s vámi není, *n'est-ce pas?*“ dotázal se Poirot.

Kývla a pevně se přivinula ke svému právě nalezenému mazlíčkovi.

Lékař trval na tom, že si paní Beranovou odveze do nemocnice a nechá si ji tam minimálně do druhého dne. Ta se snažila nejprve protestovat, když se ale zkusila postavit a během pěti kroků se jí dvakrát podlomily nohy, souhlasila.

„A co bude s ním?“ zeptal se starostlivě Poirot a ukázal na chlupatého přítele.

„No s námi určitě nejede,“ rozhodl rázně lékař.

„Buď si pro něho paní někoho pošle, nebo se odveze do nejbližšího útulku a vyzvedne si ho tam, až ji pustí. Běžný postup,“ věděl si hned rady policejní kapitán.

Paní Beranová zalapala po dechu a snažila se něco namítnout. Z úst jí ale nevyšla ani hláska a znovu se rozbrečela.

Poirot se na ni dlouze zadíval. Snad jí ta slova, která nebyla vyřčena, viděl v očích. Lehce nadzvedl buřinku a mírně povytáhl koutky: „Nechtěl byste letošní Štědrý večer trávit s Poirotem, *monsieur Leonberger*?“

Vůně přátelství

Podívala jsem se na své ruce. Krátké a trochu křivé prsty s nepěstěnými nehty jsou potřísněné skvrnami, které se zažraly do kůže, nepustí ani horkou vodou a vzdorují i kartáči.

To Mariiny ruce byly krásné, hebké, elegantní. A já nemohu dostat z hlavy ten strašný obraz, jak se ty ruce drží z posledních sil zábradlí a pak se prsty rozevírají bolestí, nebo odhodláním a ta úžasná bytost se řítí do hlubiny pod sebou. Já přestávám dýchat. Nemohu křičet. Je mi špatně a jsem úplně ochromená. Nedokážu udělat ani krok, abych se přesvědčila, že se to opravdu stalo. Ta scéna se mi často vrací ve snu, hrůzou se budím úplně zpocená.

Jenomže to nebyl sen, opravdu se to stalo. A Marie, krásná, něžná a skromná Marie, zemřela pádem z výšky. Přiběhla jsem pozdě. Nestihla jsem ji zachránit, když mi tenkrát telefonovala uplakaná a patrně opilá, blábolila, že skočí a opravdu to udělala. Těsně před mým příchodem se vrhla dolů a já v prázdném bytě klesla zoufalstvím na podlahu a chtělo se mi jít za ní. Všechno ve mně křičelo bolestí, ale já jsem nevydala ani hlásku. Plazila jsem se do koupelny a pak zvracela, až jsem se obrátila naruby. Zůstala jsem tam svinutá do klubíčka bolavá a plná viny.

A potom ve vteřině, než se ozval křik, sirény a nastal chaos, mě cosi uklidnilo. Snad myšlenka, že Marii už nic nebolí. Už se netrápí.

Najednou bylo kolem plno lidí a já se konečně ocitla v náruči drahé přítelkyně Jolany. Její pevné a voňavé objetí ve mně spustilo lavinu citu a já jsem se konečně rozbřečela. Jolana mě provedla těmi všemi policejními procedurami, odhodlaně mě držela, když jsem musela odpovídat na nekonečné otázky. Potom vysvětlila vyšetřovatelům, že jsem na pokraji sil a oni mi konečně dali pokoj.

Znovu jsem se zadívala na své dlaně a odehnala dotěrné vzpomínky. Uchopila jsem pevně strunu opatřenou na obou koncích dřevěným kolíčkem a opatrně utahovala smyčku. Pak jsem opatrně zvedla tu čistě oddělenou kulatou věc a položila ji na prkno. Otřela jsem si dlaně do flekaté pracovní zástěry.

Jenže vzpomínky se jen tak odehnat nedají. Trochu jsem si opláchla ruce od červeného zabarvení a zase jsem byla myšlenkami v tom strašném dni, kdy se zhroutil svět. Nevěděli jsme, proč. Proč se Marie vrhla dolů a ukončila naše bezstarostné kamarádství plné radosti a smíchu. Proč? Je pravda, že v poslední době byla zamlklá a plačtivá. Snad jsme se jí měly s Jolankou věnovat víc. Ten pocit viny je teď nesnesitelný.

Nabízelo se jedno vysvětlení a také policie se na tuto myšlenku upnula. Že totiž její smrt souvisí se zatím nevyřešenou vraždou inženýra Kratiny, jejího nadřízeného. Vyskočila jsem metr vysoko, když mi vyšetřovatelé kladli otázky směřující k této zjednodušující verzi. Jenomže když vyprchaly emoce, musela jsem si připustit, že na tom něco je. Marie měla s tím chlapem dlouhodobé spory a potíže, jako ostatně celá úctárna, ale vražda? Také Jolana kroutila hlavou, nemohla tomu uvěřit. Vždyť jsme se znaly od dětství.

Ano, byly jsme takový trojlístek. Já, Marie a Jolana. Chodily jsme spolu do školy, jezdily na kole, šily na panenky, svěřovaly si různá tajemstvíčka. Občas se na nějaký čas naše cesty rozešly, ale vždycky jsme se zase našly. Až donedávna jsme dokonce seděly v jedné účtárně. Pak jsem se díky chápavému a poměrně dobře situovanému manželovi mohla věnovat svému koníčku a začít pracovat v malé keramické dílně. Nejraději vyrábím hrnečky a džbánky, občas vedu kurzy a kroužky keramiky pro děti. Marie s Jolanou také začaly uvažovat o jiné práci, protože dusno v účtárně houstlo. Inženýr Kratina si rozhodně nebral servítky a jednal s podřízenými jako nelítostný otrokář. Podporován shora si prosazoval své názory, neuznával jiné, ačkoliv se často mýlil. Vyžadoval přesné plnění úkolů, ale niky nevysvětlil, jak je to správně. Některé kolegyně to dopracovaly dokonce až k práškům na spaní.

No a pak našli Kratinu v louži krve s rozbitou lebkou brzy ráno ve spojovací chodbě v úřadu. To jsme se dozvěděli díky manželovi jedné kamarádky z kruháku, tedy z kruhového tréninku, kam dvakrát týdně chodíme ladit kondici. A po cvičení doplnit tekutiny. Ruda, policajt, samozřejmě nechtěl a ani nesměl nic prozradit, ale ženské dovedou záludně vymámit z chlapa, co potřebují. A tak víme, že nebyli svědci, zato motiv, ten měli všichni v úřadu. A patrně i mimo něj. Jenomže teď všechno ukazuje na Marii. Má to logiku, ale mně puká srdce.

„To je pěkněj džbánek!“ ozvalo se ode dveří.

Jolanka. Dobrá duše našeho trojlístku. Vlastně teď už dvojlístku. Vydechla jsem úlevou. Mohu se vyhřívat ve sluneční záři věrné kamarádky a neúnavně pečovatelky. Odhodila vlasy tolik známým a důvěrným gestem, teď už je všechno v pořádku.

„Jolanko, jdeš brzy, ale jsem ráda,“ řekla jsem.

„Nejdu brzy, Líbo, máme přece ten večírek. Ale jestli nechceš jít, nemusíme.“

„Ajó, večírek,“ došlo mi, „nemám dárek pro oslavence.“

„Počítala jsem s tím, neboj.“

„Jsi zlatá. Stihneme ještě kafe?“

„Jasně. Postav vodu.“

A tak jsme usrkávaly brutálního turka z trošku křivých hrnečků, co si někdo z kurzistů nevyzvedl, já tedy skoro průhledného. Chvilku jsme mlčely, ale pak to Jolana nevydržela.

„Musím ti říct, že do účtárny vlítli auditoři. Něco se tam asi dělo. Ten malér nebyl jen tak.“

Vzala mě za ruku a tiše pokračovala:

„Víš, on to byl nejen hulvát, ale na něco asi Majce asi přišel...“

„Anebo ona jemu!“ vykřikla jsem. Pořád jsem si nechtěla připustit, že by Marie byla schopna něčeho špatného.

„Anebo,“ řekla prostě Jolana.

Chvilku jsem ji mlčky pozorovala. Jak je možné, že tahle skvělá a hezká ženská má takovou smůlu na chlapy? Dokonalá ve všech směrech, vždycky jsem ji

obdivovala. Žádný vztah jí nikdy nevydržel. Snad se jí ti chlapi báli. A Marie? Ta se zase bála vztahu. Jen já jsem pod čepcem. Ale díky tolerantnímu manželovi to nijak podstatně nenarušuje naše přátelství. Jednou, v nějaké slabé chvíli, jsem se Jolany na to ptala, ale jen mávla rukou a smála se. Prý dost času a lepší je svoboda, než se handrkovat s nějakým Egonem.

A tak jsem uklidila dílnu, pokusila se vydrbat ruce od červené hrnčířské hlíny, pozhasínala a vydala se s kamarádkou do nedaleké vinárny na oslavu narozenin. Život jde dál, maléry se střídají s večírky, nedá se nic dělat. Jsme tu jen půjčení, jak pravil kdosi moudrý, tedy se snažme.

Do vinárny to byl jen kousíček, přeběhly jsme pár ulic a vpadly jsme do dveří. Tou rychlou chůzí to ze mě všechno spadlo a těšila jsem se na zábavu. A přesně tak, jak jsem si to představovala, to tam vypadalo. Dlouhý stůl byl obložený miskami s dobrotami, před oslavencem kupička dárků. Přátelé nás vesele vítali a hned se objevily dvě volné židle. Nejdříve jsme ale musely opusinkovat jubilanta Frantu, popřát všechno nejlepší a hlavně to zdraví. Jolana mu vtiskla do dlaní balíček, vlastně nebylo podstatné, co je uvnitř. Důležitější bylo tohle skvělé setkání.

Konečně jsme si všichni přitukli a pak se zase rozeběhla volná zábava. Kluci se jako vždycky dohadovali a hecovali, protože přece Sparta a Slávie. A holky s přibývajícím hladinou zvyšovaly hlasy a měnily se jim obličej. Připadalo mi to až strašidelné. Oči se začaly zužovat, tváře poklesly, rysy se rozplývaly. No nazdar, jestli tak někdy vypadám i já... Teď jsem jenom trochu omočila rty ve víně, chtěla jsem si zachovat čistou hlavu. Nedělalo mi však potíže se dobře bavit.

Po chvíli se společnost začala drobit na debatní kroužky. Nenápadně jsem se posunovala až k místu, kde seděla Alena s Rudou. A jak jsem předpokládala, po pár sklenkách se zase přeli, co je nechutnější, jestli práce u výjezdovky, kdy člověk, potažmo policajt, vidí a hlavně cítí děsivé mrtvolky, anebo převazovat zanedbané páchnoucí proleženiny, když ze živého masa lezou kosti. Jak pravila sestra s dlouhou praxí. Mouchy kolem mrtvého těla, nebo ty, co vylétnou bezdomovci z hnijící nohy.

„Akorát se zase předváděj,“ drcla do mě servírka Jana, mrkla na mě a obešla stůl, aby posbírala prázdné sklo. Přikývla jsem. Jenomže mně se ta debata dneska náramně hodila. Sem tam jsem prohodila óch a ách a jejich pře měla větší a větší grády.

„A co prasklá lebka?“ nadhodila jsem.

„Jednou jsme přijeli k nehodě motorkáře,“ řekla Alena a pro větší důraz poklepávala ukazovákem o hranu stolu, „sundali jsme mu helmu i s lebkou.“ Ruda zvedl oči v sloup.

„Stará historka, bůhví, jak to bylo doopravdy. Ale tak rozbitou hlavu jako ten inženýr...“

„Pokračuj,“ povzbudila jsem ho a přistrčila sklenku.

Ruda se rozhlédl, ale ostatní byli zaujatí svými myšlenkami. Ztišil hlas.

„Jo, kamaráde, to byla šlupka.“

„Jakože dostal pecku, nebo spadl hlavou na něco?“

„Tak nějak. Jenže...“

Ruda se zase podíval kolem, obrátil do sebe panáka a ještě víc ztišil hlas:

„Jenže pak dostal ještě dvě pecky.“

„Jakože silný pecky. Až mu prasknul kokosák, jo?“

Snažila jsem se mluvit těžkým jazykem, aby nepojal podezření, že se moc ptám.

„Jo. Říkal to doktor. Rány jistoty.“

„Nebo vztek?“

„To snad ani ne. Dobře mířený rány a pryč.“

„A čím?“

Předstírala jsem škytnutí a co možná lhostejný tón.

„To se zatím neví. Nějakou kovovou tyčí, nebo tak něco.“

Ruda škytnul doopravdy. A já neměla daleko k hysterii. Že by Marie, ta dobrá, něžná Marie vzala toho hajzla po hlavě a pak ho chladnokrevně dorazila? Ne. Tomu nevěřím.

Poplácala jsem Rudu po ruce a rychle změnila téma.

„Co kočky? Jak se skamarádily s novým kotětem?“

Oba se nadšeně rozpovídali o své domácí smečce a já jsem je poslouchala na půl ucha. Hlavně že jsem zahladila stopy po slídění. Dost mě to vyčerpalo, zatoužila jsem po sklence vody. Nestojí mi za to, abych zvracela jak šakal.

Zachytila jsem pohled Jolany. Seděla na druhé straně stolu ve skupině nejlepších trenérů na světě a posunkem mi naznačila, abych přišla k ní. Pomalu jsem se přesouvala a cestou prohodila pár slov s kamarádkami.

„No?“ zeptala jsem se konečně.

„Petrova přítelkyně prej zná Kratinovu bejvalku. Co třeba žárlivost?“

„Nebo že cpe prachy jiný?“

Tahle myšlenka mě zaujala. Ohlédla jsem se k místu, kde seděl Petr, veselý kumpán, co nezkazí žádnou legraci. Zrovna si ťukal s oslavencem a jeho přítelkyně se patrně trochu nudila. Hezká tmavovláška s dokonalými nehty. Pěkně oblečená, decentně nalíčená. Jen aby se s ní dalo kecat. Moc jsme se neznaly, ale teď je ta pravá příležitost. Byl jsem jak posedlá dokázat, že je Marie nevinná, potřebovala jsem vyštourat kdejaký drb a informaci, abych ulevila jí i sobě. Jolana do mě dloubla a vydaly jsme se novou nadějí.

„Ahoj,“ řekla jsem té dívce, „chlapi už jsou zase na fotbale, co? Já jsem Líba. Určitě už jsme se viděly.“

„Ahoj, Mirka. Nojo, už se zase štengrujou, trenéři.“

Překvapil mě příjemný hlas a použitý sleng. Usmála se a dodala mi odvahy. Přisedla jsem si k ní, Jolka mě následovala.

„A přitom je to pořád dokola, co? Že je to baví! Tohle je Jolana. Známe se asi sto let.“

Probraly jsme všechno možný od seriálů, módy a vaření až po typy na dovolenou. Snažila jsem se být trpělivá, ale všechno ve mně vřelo. Mirka byla

naštěstí příjemná žába, byla docela radost se s ní bavit. Navíc přítomnost Jolky mě jako vždy uklidňovala. Holky cucaly víno, já jsem sotva omočila rty.

Konečně došlo na ožehavé téma.

„Nojo,“ rozohnila se Mirka, „ten Kráťa, co? Mazec! Znáš dobře jeho bejvalku, chodila ke mně na nehty. Když si našel mladou, byla nejdřív dost našťvaná, ale pak se jí vlastně ulevilo. Vyprávěla, jaký s ním měla peklo. Despota lakomej to byl!“

Dopila zbytek červeného, rozhlédla se po servírce a pokračovala:

„Jo a holky, představte si... díky, slečno...“ nastrčila sklenku a zaujatě sledovala šplouchání vína, „včera mi zrovna povídala, že ten den, co se to stalo, jela za Krátou! Vzkázal jí, že potřebuje nějaký podpis na lejtro, či co. Jenomže nedojela! Auto kaput, tak se chtěla omluvit, ale nedovolala se. To už byl asi... žejo?“

Horlivě jsme kývaly.

„Tak to vlastně měla štěstí, mohli ji podezírat z toho mordy, Br, hrozná představa,“ otrásla jsem se. Teď kývala hlavou Mirka.

„Taky že ji hned prověřovali, to si piště. Procento pachatelů v příbuzenském vztahu totiž...“

Ale to už se k nám otočili chlapi a veselá zábava pokračovala.

Jolana pokrčila rameny, očividně zklamaná z rozhovoru s Mirkou.

Nepochybovala jsem však o tom, že zase na něco přijde. Jenomže výraz v její tváři svědčil o tom, že už má také trochu špičku a to se myšlenky trochu většinou rozkutálí. Nebo směřují kamsi do fantastických sfér. A tak jsem si řekla, že je čas jít domů. Samozřejmě to nešlo hned, musela jsem ještě obejít stůl, popovídat, poplácat po ramenou, sem tam cudný přátelský polibek. Nechala jsem Jolku zvyknout si na strategii včasného úniku a nakonec se nám to povedlo.

Vyšly jsme ven z lokálu, radši jsem kamarádku trochu podepřela. Bylo ještě poměrně brzy, vlahý večer byl příjemný. Procházely jsme uličkami, kde posedávali lidé v přátelském hovoru nad sklenkou, vzduch voněl létem a občas nějakou dobrotou. V jednom bistru na rohu jsem si vychutnala malou a slabou kávu s mlékem, Jolaně jsem chtěla objednat limonádu, jenomže mě přemluvila alespoň na střík.

Bydlela jsem blíž, ale chtěla jsem bezpečně dopravit parťáčku domů. Vůbec mi to však nevadilo. Procházka byla příjemná a měla jsem dost času na přemýšlení. V duchu jsem probírala všechny informace, kombinovala je, sestavovala odvážné hypotézy.

„Půjdeš se mnou nahoru?“ řekla Jolana před domem a přejela mi prsty po ruce jako prosící kotě.

„No jasně,“ usmála jsem se na ni. Ještě se mi domů stejně nechtělo.

Vyšplhaly jsme se až pod střechu činžáku na rohu náměstí, Jolka tam obývala malý útulný byt. V předsínce hodila kabelku do košíku se šátky a šálami a sápal se do lednice. Zamračila jsem se.

„Myslím, že máš dost, ne?“

Otočila se ke mně a ušklíbala se.

„Myslíš? Jo tak ty myslíš? Ty jsi byla vždycky ta chytřejší, žejo?“

„Jolko, já...“

Neposlouchala mě. Vyndala z ledničky načatou láhev vína a nalila si do neumyté sklenky pořádnou porci. Vypila to jako zázvorovou limonádu a rozvalila se v křesle. To bude šichta ji dostat do postele.

Chvilí bylo ticho. Pak se rozesmála. A rozbřečela.

Přišla jsem k ní a objala ji. Ucítla jsem její krásný parfém, vůni, která mě vždycky dokázala pohladit a uklidnit. Zlatá Jolanka, nejlepší kamarádka. Mám už jenom ji, když Marie...

„Pojď, pomůžu ti do pelechu, ať si odpočineš.“

„Zůstaneš tu se mnou?“ vzlykla, „víš, jak je člověku po večerech smutno? Ne, nevíš! Nemůžeš vědět! Hýčká si tě přece manžílek.“

„No, já mu zavolám, pochopí to.“

„Jasně, pochopí. Je přece nejlepší.“

„Je, já vím.“

Pořád mě odstrkovala a začínala se vztekat. Tohle nebude hezká opička.

„Byla bys raději s Marií, co? Stejně jsi ji měla radši!“

„Jolanko, měla jsem vás přece ráda obě!“

„Byla hezcí, hodnější, nekecej!“

Nebylo mi příjemně. Jolaně se blýskalo v očích, takhle jsem ji naposled viděla strašně dávno, měla potom kocovinu a tři dny se omlouvala. Trochu jsem ji chápala, protože jsme teď všichni prožili dost hrozné věci a nějak je to potřeba ventilovat.

„Marie už se nevrátí, můžeme jenom vzpomínat na všechno hezký,“ pokusila jsem se o smír.

„Nikdy už to nebude jako dřív, rozumíš? Nikdy! Všechno zkazila!“

„Klid, to bude dobrý,“ řekla jsem naprosto chybňě. Uklidňovat připitou ženskou nejde.

„Já jsem klidná! Já jo! Ty samozřejmě taky! Svatá Libuška! Jenom já za všechno můžu, žejo?“

„Ne, to přece není pravda...“

Jolana vyskočila a zavravorala.

„Tak mu neměla dát ty dvě pecky! Tak!“ křičela dál a rozházela polštářky na kanapi. Přecházela sem a tam a pak se napila z lahve.

„Dvě pecky? Jak to víš? Řekl mi to teprve před chvílí Ruda, nikdo to neví, jenom...“

Udělalo se mi mdlo. Najednou se všechno poskládalo do sebe.

„Jo... Jolano, to nebyla Marie, tos byla ty!“

Z očí jí vyšlehl blesk a hlas přešel do nepřijemného hysterického ječení.

„Tak jo! Jo! Jo! Jo! Potkala jsem ho ráno a zase měl kecy, tak jsem popadla první, co mi přišlo pod ruku! Umlátila jsem ho za nás za všechny! Jak byl sprostěj, jak na nás řval a doháněl k zoufalství! Jenom já měla tu sílu ho zabít! Ostatní se jen zbaběle krčili!“

„Jolanko, lžeš, to bylo připravený. A jeho bejvalce jsi zavolala, abys ji do toho namočila. Jenže jí kleklo auto, tak nepřijela.“

Bylo to strašlivé obvinění, ale nebránila se. Jen se ušklíbla.

„Čím jsi ho praštila?“ zašeptala jsem.

Chvilí mlčela. A pak popadla kabelku a vyndala z ní kovový předmět.

„Tímhle!“

Máchla mi tím před očima.

Teleskopický obušek.

Couvla jsem, protože mi došlo, že jsem na ráně. A možná na řadě.

A zase ta její vůně. Jenomže tentokrát mě neuklidnila. A mně došlo ještě něco jiného.

„Ty jsi tam byla, vid’? Když Marie skočila...“ zašeptala jsem a doufala, že mi to vyvrátí.

„Chtěla to, tak co? Já jí jen nebránila! Jenom nebránila! Chtěla to sama!“

Tekly mi slzy, byla jsem zklamaná, nešťastná, zoufalá. Vybavilo se mi, jak jsem přiběhla pozdě a v tom strašném zoufalství mě ukolébalo cosi důvěrně známého. Vůně. Vůně našeho přátelství. Jolana tam musela být, pak se v tom zmatku nenápadně vmísila mezi lidi a tvářila se, že zrovna přiběhla. Pochopitelně si toho nikdo nevšiml.

„Vydíral vás?“ napadla mě logická otázka.

„Jo, svině. Kde je ta flaška, krucinál?“

Rozcuchaná Jolana s rozmazaným líčením ve strašidelně změněném obličejí si zase mocně přihnula z lahve a škytla. Doufala jsem, že ji to konečně skolí. Začala jsem se totiž bát. Bát se o život. Jí už patrně o nic nejde. Vždycky byla hop, nebo trop. Doplnovaly jsme se rozdílnými povahami jako rok svými obdobími. Něžná, senzibilní Marie, energická organizátorka Jolana a já, diplomatická alibistka. A také důvěřivá, naivní a nedůvtipná. Měla jsem včas zapnout diktafon, nebo někoho upozornit. Teď mi jde asi opravdu o krk.

„Nějaký průšvih v účtech?“ snažila jsem se vyptáváním získat čas.

Jolana se ošklivě zasmála a pak mi s hrdostí vysvětlovala:

„Je to jednoduchý, zlato. Stačí využít přebujelý byrokracie. Jak putuje lejstro od čerta k ďáblu a sbírá podpisy všech důležitých inženýrů, stačí cestou maličko pozměnit číslo účtu a prašule pěkně šupky hupky na účet. Stačí si počkat na chřipkovou epidemii, nebo dovolený, když je málo lidí, jsou pak zavalení prací. Nesmyslnou. Většinou. Éh, sama to znáš. Znalas. Srovnat faktury podle šílených dlouhých čísel, pak odfajfkovat, seřadit podle jiných čísel... pak už nevědí, jak se jmenujou!“

Ano, znám to dobře. A utekla jsem od toho. Srdce mi bušilo strachem, co ještě

uslyším.

„A Marie? Jakou roli v tom hrála?“ Poněkud mi selhával mi hlas.

„Pche, štoura. Přišla na to. Na kolenou mě prosila, abych toho nechala!“

„Ach, Jolanko, stálo ti tohle za to?“ vzlykla jsem, protože jsem pochopila, odkud pramenily Mariiny depky.

Jolana prudce postavila lahev na stolek, div ji nerozbila.

„Stálo? To se ptáš vážně ty? Ty, která jsi mohla odejít středem z té zatracený účtárny a věnovat se ušlechtilý tvorbě? Ty, která lyžuješ dvakrát za zimu v Alpách a opékáš si špeky dvakrát ročně u moře? Na ksicht mažeš luxusní krémy a přitom děláš skromnou kamarádku?“

„Ty mi to snad... závidíš?“

„Závidím? Netušíš, co to je se užírat v garsonce a čumět na přiblblý seriály o šílený lásce! A přitom žádnéj chlap, žádná láska, žádný prachy, nic! Chtěla jsem cestovat, oblíkat se, žít! Taky trochu žít!“

Jolana přerušila hysterický výstup a mlčky se ke mně blížila. Couvla jsem.

„A.. a... Kratina?“

„Přišel na to taky. A chtěl taky kus dortu, hajzl.“

Zase krok ke mně.

„Jo.. Jolanko, co chceš dělat?“

Sakra, vydrží víc, než kůň. Přece už musí být na mol. Strachy se mi chtělo zvracet, ale něco mobilizovalo můj pud sebezáchovy. Někdo. Kdybych ti, Jolanko předrahá, teď ještě řekla, že jsem patrně těhotná, umlátíla bys mě závistí v mžiku, blesko mi hlavou. Přitom jsem já měla co závidět jí. Krásu a půvab, výřečnost a sečtělou. Jenomže ta její elegantní vůně, kterou jsem tak milovala, se najednou smísila s vyčpělým vínem, strachem, vztekem. Tak tohle ne, děvenko. Já už totiž nebojuju jen za sebe a Marii. Dostala jsem sílu bojující lvice. No, možná březí zebry v tom pruhovaném svetru, to je jedno. Dívala jsem se zpřímá Jolaně do očí. Nebojím se tě, hypnotizovala jsem ji.

„Nemysli si,“ pokusila jsem se o rázný tón, „že jsem blbá. Řekla jsem o tom...“

„Starou belu!“

Za okny to začalo modře blikat. Nebesa mi přišla na pomoc.

„Vidíš, už jsou tady. Neprojde ti to!“

Jolana se zarazila a pohlédla tím směrem. Najednou vypadala schlíple jako slepice stížená žloutkovou peritonitidou.

Opatrně jsem udělala krok zpátky, ale ona se najednou zase vzchopila a chystala se na mě vrhnout. Nevýhodou garsonky je malá plocha. Někdy to však paradoxně může být naopak. Udělala jsem úkrok stranou a ona vletěla do koupelny. Pro jistotu jsem do ní ještě pořádně strčila, až přepadla do vany, rychle jsem vyndala zevnitř klíč, zabouchla a zamkla. Okamžitě se ozvalo bušení a křik.

„Otevři! Otevři, ty krávo namyšlená!“

Třesoucí se rukou jsem vytočila číslo policie. Za okny byla zase tma, ta sanitka,

nebo co to bylo, už dávno projela. Vydechla jsem si úlevou a štěstím, že mi na tu lest Jolana skočila.

Uvařila jsem si čaj z jejích zásob, zavolala domů a snažila se ignorovat kravál z koupelny. Ulámeš si všechny ty drahé umělé nehty, pomyslela jsem si zlomyslně. Vyhozené peníze. Přišlo mi to k smíchu. Šíleně jsem se rozesmála, asi ze mě tryskalo všechno to napětí a strach. Trochu se mi tím ulevilo a Jolana konečně ztichla. Nehodlala jsem však zjišťovat, jestli si podřezala žíly, nebo se topí ve vaně, to už bude věc policie.

A tak zase začal kolotoč vyšetřování. Jedna kamarádka byla očištěna, druhá obviněna.

Marii teď nosím na hrob čerstvé voňavé růže. Tak něžné, jako byla ona. Měla mít ale jejich trny, všechno mohlo být jinak. I růže se někdy přece dokáže bránit dráčky.

Jolaně posílám každého půl roku do vězení balíček s pamlsky a levnější variantou jejího oblíbeného parfému. Kupodivu je to povoleno. Ještě jsem nenašla odvahu pohlédnout jí do očí, ale snad se časem propláču až k odpuštění.